ELAINE RACO CHASE

Al nouălea val

ALCRIS

Capitolul 1

După plecarea lui Berry Addison, înainte de ora prânzului, nimeni nu mai trecuse pe la galeria de artă a bunicului lui Eden. Casa era situată în vârful unui deal, la câţiva kilometri de Kamballa, un orăşel din Noua Galie de Sud. Eden se uita plictisită la cangurii care se îndreptau spre iazul din vale pentru a-şi potoli setea. În amurg, toate vietăţile căutau un ochi de apă pentru a se răcori după arşiţa din timpul zilei.

Tânăra zări, uimită, două maşini care urcau coasta dealului, stârnind norişori de praf roşiatic în urma lor. Eden recunoscu limuzina bunicului ei care se întorcea de la Brisbane. Proprietarul galeriei de artă plecase în ajun să cumpere câteva tablouri şi revenea acasă mai devreme decât se aştepta fata. Acest lucru însemna fie că bunicul ei găsise ce căutase, fie că nu-i plăcuse nimic, renunţând să mai colinde alte expoziţii cu vânzare. Eden nu ştia cui îi aparţine cealaltă maşină. Bineînţeles că nu era a lui Berry, deoarece acesta nu îndrăznea să vină la galerie când proprietarul se afla acolo. Berry nu era pe placul bunicului ei.

Eden se hotărî să intre în casă, ştiind că ţinuta ei nu se potrivea cu atmosfera solemnă din galerie.

Jeansii decoloraţi şi bluza cu mâneci scurte nu puteau inspira încredere clienţilor. Din păcate, tânăra nu mai avu timp să-şi schimbe hainele, căci prima maşină se opri în faţa ei. Bărbatul de la volan o întrebă pe un ton plictisit:

— Aici se află galeria de artă?

— Da, răspunse Eden, căutând să fie cât mai naturală. În ciuda faptului că avea numai douăzeci de ani,

fata se obişnuise cu aerul arogant al clienţilor.

— Nu este nimeni care să-mi arate colecţia de pânze? se interesă străinul, ieşind din maşină.

Ochii lui verzi aveau o strălucire ironică, iar zâmbetul distant părea să spună că tânăra îmbrăcată ca o slujnică n-ar putea să fie un ghid artistic competent.

Eden îşi muşcă buzele, dar rosti cu o voce calmă:

— Domnul Pomeroy soseşte chiar acum. Maşina lui este în spatele dumneavoastră.

Clientul întoarse capul şi fata se strecură în casă şi urcă scara care ducea la etaj, repezindu-se în camera ei. Cu mâinile tremurânde, îşi scoase pantalonii şi-şi puse o rochie de bumbac, apoi îşi perie părul. Cine era clientul înfumurat care acum discuta cu bunicul ei? În câteva clipe, tânăra fată era gata. Când ieşi pe palier, vocea bunicului se auzi de la parter:

— Eden!

— Cobor imediat, bunicule! strigă fata, legându-şi baretele de la sandale.

— Unde este tabloul pe care l-am păstrat pentru domnul Watermount?

— Care tablou?

— Peisajul cu flori.

Eden se îngălbeni la faţă, privindu-l pe clientul care avea în jur de treizeci de ani. Aşadar, acesta este faimosul Sinclair Watermount! Tânăra şi-l închipuise mai în vârstă şi mai lipsit de farmec; un iubitor de pânze rare, pe care le achiziţionează după consultarea cataloagelor celor mai rafinate galerii de artă. Domnul Watermount era înalt şi elegant, având distincţia unui om de lume.

— Unde este tabloul? insistă bunicul.

— La locul lui, spuse Eden cu o voce slabă, apropiindu-se de dulapul în care erau ţinute pânzele cele mai de preţ. Cu degete nervoase, domnul Pomeroy îşi

răsuci mustaţa grizonantă şi-i arătă nepoatei sale raftul gol.

Eden îşi amintea foarte bine că tabloul fusese în dulap când îl condusese pe Berry în galerie.

— Nu mai văd pânza! exclamă tânăra, surprinsă. Privirea mânioasă a bunicului ei îi îngheţase sângele în vine.

— De aceea te-am chemat. Unde este tabloul? Nu cumva, se răsti domnul Pomeroy, l-ai vândut? Ţi-am interzis categoric să faci afaceri în lipsa mea!

Bunicul ei îşi trecu degetele prin barba argintie şi se interesă pe un ton grav:

— Cine a fost aici cât timp am fost plecat?

Eden ezită o clipă. Berry nu putea fi un client, deoarece era prietenul ei.

— Nimeni, susţinu fata înroşindu-se în obraji.

„Oh, Berry nu putea face acest lucru”, se gândi Eden, zărindu-l prin fereastră pe tânăr.

Bunicul ei îşi dusese limuzina în garaj, astfel că Addison nu bănuia că proprietarul galeriei se întorsese de la Brisbane. Totul se petrecea ca într-un vis: Berry scoase din portbagaj un pachet având forma unui tablou şi se îndreptă spre uşa de la intrare a casei. Deşi hârtia maro ascundea identitatea pânzei, Eden era sigură că prietenul ei ţine în mâini tabloul care lipsea din dulap.

Fata îşi aduse aminte că ea îi spusese lui Berry că nu poate să-i vândă nicio pânză până nu se întorcea bunicul ei. Îl lăsase singur numai câteva minute pentru a-i aduce o ceaşcă de cafea.

Bunicul ei va suferi un şoc când va afla că Berry îi furase tabloul care reprezenta o avere. În ce situaţie penibilă o pusese Addison! Ce explicaţie îi va da bunicului?

— Mă duc să deschid eu, bunicule. Este Berry Addison.

Bunicul ei îi făcu semn să stea pe loc. Hotărât lucru, domnul Pomeroy nu-l putea suferi pe tânărul ei prieten!

Bunicul îi interzisese să-şi facă prieteni printre băieţii din orăşel. Eden sosise din Anglia cu trei luni în urmă pentru a-şi ajuta bunicul, aşa cum o făcuse înainte mătuşa ei, Silvia. Într-o după-amiază fierbinte, fata se dusese la bancă cu nişte cecuri pentru că bunicul ei era ocupat cu doi clienţi importanţi. Bineînţeles că Berry nu ratase ocazia s-o invite la o cafea, asigurând-o că nu vor întârzia la bancă. Din păcate, discuţia se prelungise şi tânăra englezoaică găsise banca închisă. La întoarcere, îl minţise pe bunicul ei, fiind sigură că a doua zi dimineaţa va rezolva problema fără ca George să bage de seamă că nu depusese cecurile. Domnul Pomeroy sunase la bancă şi aflase adevărul, certând-o aspru pe nepoata lui. Aceasta fusese nevoită să-i mărturisească adevărul. De atunci, George nu mai voise să audă de Berry Addison. Şi acum, tot el se dusese la uşă, fără îndoială ca să-l muştruluiască pe acest musafir nepoftit.

Fata se sprijini de spătarul unui scaun. Inima îi bătea cu putere. Oare ce discuta bunicul ei cu Berry?

Watermount făcu turul galeriei şi se opri lângă fereastră, privind-o lung pe fata care părea speriată.

Lat în umeri, înalt şi sigur pe el, Sinclair îi făcea tinerei impresia unui căpcăun care este în stare s-o mănânce la cea mai mică mişcare pe care ar încerca s-o facă.

Eden era conştientă că ţinuta n-o avantaja. Watermount era un bărbat rafinat, care nu putea să se uite decât condescendent la o fată cu părul auriu şi un chip adolescentin. Uitându-se la el pe sub gene, Eden îi remarcă faţa cu trăsături aspre, bărbia pătrată şi sprâncenele stufoase care-i umbreau ochii verzi. Maxilarele puternice erau dovada voinţei lui de fier, iar

cutele din jurul gurii sugerau oboseală şi trudă.

Privirea lui insistentă o făcu pe Eden să-şi întoarcă ochii spre hol. Bunicul ei revenea în galerie, urmat de Berry care-i zâmbi fetei, în semn că totul este în ordine.

Uşurată, tânăra îi întoarse zâmbetul.

George se opri în dreptul ei, spunându-i pe un ton sever:

— Eden, m-ai minţit din nou.

Tânăra nu îndrăzni să deschidă gura. Bunicul ei pusese tabloul adus de Berry lângă biroul din lemn masiv şi-l invită pe Sinclair să se apropie.

Eden îl prinse de braţ pe prietenul ei, trăgându-l într-un colţ al galeriei.

— Berry, cum ai putut lua tabloul? De ce? Mulţumesc Cerului că te-ai întors. Ce i-ai spus bunicului?

Addison îşi înălţă sprâncenele şi spuse pe un ton nepăsător:

— I-am zis că tu mi l-ai împrumutat pentru câteva ore.

— Cum?! exclamă fata uluită. Nu ţi-am atras atenţia că pânza este aproape vândută?

— Îmi amintesc bine ce mi-ai spus azi-dimineaţă. Aşa că l-am minţit pe bunicul tău, susţinând că nu mi-ai menţionat nimic în legătură cu destinaţia tabloului.

— Ai aruncat vina asupra mea? Nu ţi-a fost ruşine să mă acuzi?

Berry ridică din umeri şi rosti cu o voce calmă:

— Nu te supăra, Eden. Ce voiai să-i spun? Bătrânul ar fi anunţat poliţia dacă ar fi ştiut că am luat tabloul fără acordul tău.

— Nu trebuia să iei pânza. Nu te-ai gândit că pot apărea încurcături?

— Nu-mi mai face morală, Eden. Dacă mi-ai fi permis să mă uit atent la tablou, cu siguranţă că acum i-aş fi oferit

bunicului tău un preţ mai bun.

Tânăra se uită înfuriată la el. Lipsa lui de scrupule o indigna. Dintre toţi tinerii din orăşel, tocmai de el fusese atrasă.

— Dacă ai fi fost mai prudent, nu m-ai fi pus acum într-o situaţie jenantă.

— Nu vei păţi nimic, o asigură Berry. Eşti nepoata domnului Pomeroy, aşa că nu vei fi acuzată de nimic. De ce n-ai spus că bunicul tău se întoarce astăzi?

— N-am ştiut când se va întoarce. De altfel, asta nu te priveşte pe tine. Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu te-aş fi lăsat singur în galerie.

— Crezi că am avut intenţia să fur tabloul? Acum nu mai putem face nimic. Peste câteva zile, bunicul tău va uita acest incident şi totul va intra în normal.

Domnul Pomeroy discuta aprins cu clientul său, fără să le dea atenţie celor doi tineri. Eden era sigură că bunicul ei ţine o discuţie savantă despre pictura australiană, fiindcă George îi arăta domnului Watermount o pânză ce înfăţişa nişte căutători de aur din secolul trecut.

Fata simţea că sângele îi pulsează mai tare în vene. Berry se purtase ca un necioplit cu ea, rănindu-i mândria. Umilinţa pe care o îndurase îi demonstrase că nu-şi cunoaşte bine prietenul. Nu era corect ca el să-şi bată joc de ea şi de sentimentele ei! Gestul lui necugetat nu putea fi iertat. Simţea deja că atracţia faţă de el se transforma într-o indiferenţă dispreţuitoare. Nu era admisibil ca el să mintă cu neruşinare, dând vina pe ea, pentru a ieşi basma curată din încurcătură. Chiar dacă avea şi defecte, Eden n-ar fi îndrăznit niciodată să-i facă prietenului ei o asemenea figură…

Bunicul ei se apropie de colţul unde se aflau cei doi tineri. Fata era roşie la faţă, însă Berry îşi păstra sângele

rece şi declară cu o voce gravă:

— Sper că tabloul nu are nimic, domnule Pomeroy. Am avut grijă să-l transport în siguranţă. Îmi pare rău de cele întâmplate.

A fost o omisiune a lui Eden, atâta tot. Oricui i se poate întâmpla să uite. Vă rog să nu fiţi aspru cu ea.

George Pomeroy îl ascultă răbdător, apoi îi arătă uşa.

— Nepoata mea ştia ce am hotărât în privinţa tabloului şi va fi, desigur, pedepsită. În ceea ce te priveşte, asta este ultima dată când şuşoteşti cu nepoata mea pe la colţuri. Pe viitor, fă-mi plăcerea şi ţine-te cât mai departe de această casă şi de nepoata mea. La revedere.

Berry făcu o mutră plouată şi părăsi încăperea fără să spună vreun cuvânt.

Eden aştepta îngrijorată ca bunicul ei s-o anunţe ce pedeapsă îi rezervase. Va merge la culcare fără să ia cina? Va sta o săptămână în camera ei? Fata era conştientă că Sinclair Watermount vedea în ea o şcolăriţă zburdalnică sau o răufăcătoare inconştientă.

Dându-şi părul pe spate, tânăra se întoarse spre distinsul client al bunicului ei, spunându-i:

— Sper că sunteţi mulţumit de tablou, domnule Watermount.

— Bineînţeles, zise Sinclair zâmbind. Voi avea ocazia să-l admir numai câteva săptămâni. Este darul de nuntă pentru sora mea.

— Îmi dau seama că un peisaj floral nu vă satisface pe deplin. Aş crede că preferinţa dumneavoastră se îndreaptă mai degrabă spre.

Bunicul ei o întrerupse brusc:

— Ajunge, Eden. Părerea ta nu are nicio importanţă. Poţi să te retragi în camera ta.

Fata îi adresă un zâmbet şi urcă scara interioară. Ajunsă în dormitor, Eden se apropie de fereastră, uitându-

se la câmpia care se pierdea în zare. Câteva oi păşteau liniştite la poalele dealului. Umbrele copacilor ajungeau peste tufişurile din jur. Un stol de papagali se învârtea în aer. Ultimele raze ale soarelui se reflectau în bălţile rămase după ultima ploaie. Maşina lui Sinclair Watermount începu să coboare panta.

„Nu-l voi mai vedea niciodată pe Berry” îşi spuse Eden, mâhnită.

Sosirea ei în Australia nu fusese de bun augur. Cu câteva zile înainte, mătuşa ei, Silvia, murise şi astfel tânăra fusese nevoită să locuiască cu bunicul ei. Acesta avea o fire rece şi era zgârcit, fiind tot timpul nemulţumit de purtarea nepoatei sale. Biata fată nu mai putea îndura reproşurile lui şi se gândea să se mute în orăşel. „Voi găsi ceva de lucru”, se încurajă ea, coborând la bucătărie pentru a pregăti masa de seară.

Friptura de vacă era fragedă, iar salata aşa cum îi plăcea bunicului ei. Edden îl chemă în sufragerie, aşteptând temătoare să-l audă rostind cu voce gravă pedeapsa la care se gândise.

Spre surprinderea ei, bunicul nu spuse nimic. Aşezat la masa rotundă din lemn de pin, acoperită cu o faţă de masă, brodată de mătuşa Silvia, domnul Pomeroy mânca fără să scoată o vorbă. Tânăra se uita pe fereastră la luminile din Kamballa, căutând să-şi păstreze calmul. Bunicul ei era un bărbat plăcut, încă în putere, cu ochii albaştri şi barbă albă. Înfăţişarea lui o făcea să-l asemene cu regele Diamantelor, personajul celebru din revistele cu benzi desenate. Eden nu putea să-şi închipuie că el era tatăl Valeriei, mama ei, care la douăzeci şi unu de ani să măritase cu Michael Dare. Tânăra pereche plecase în Anglia şi George n-o iertase niciodată pe fiica lui care-l părăsise. Firea lui posesivă îl făcuse să considere acest lucru ca pe o trădare.

În trecut, George avusese o galerie de artă modernă la Brisbane şi strânsese ceva bani, dar în ultimii ani se specializase în opere clasice, astfel că se mutase la Kamballa, unde-şi cumpărase o casă în care amenajase o galerie de pictură. Locuinţa aparţinuse unui bogat crescător de oi şi avea multe camere, permiţându-i lui George să transforme parterul într-un vast salon de primire pentru clienţi. Fiica lui, Silvia, avea grijă de treburile casei, îngăduindu-i negustorului de artă să se ocupe de comerţul cu tablouri. George poseda o abilitate extraordinară în aprecierea valorii artistice a pânzelor pe care le examina în urma consultării cataloagelor expoziţiilor organizate în imensa regiune cunoscută sub numele de Noua Galie de Sud. Când mirosea că este vorba despre un tablou preţios, George nu ezita să-şi părăsească reşedinţa şi să străbată sute de kilometri pentru a-l cumpăra, ca apoi să-l revândă la un preţ mai mare.

Eden aflase de la mama ei că are un bunic, dar nu primise nicio scrisoare de la el. Mătuşa Silvia îi trimisese regulat scrisori Valeriei, de care era foarte legată sufleteşte. Când Eden o întrebă pe mama ei ce face bunicul, aceasta îi răspundea că George este prea ocupat cu problemele de artă pentru a-i scrie. Abia când sosise în Australia, fata îşi dăduse seama că George o socotise pe Valeria trădătoare şi nu dorea s-o mai revadă.

După moartea Valeriei, în urma unei boli îndelungate, Silvia o invitase pe Eden să stea la ea, scriindu-i că trebuie să-şi plătească singură biletul de călătorie. După ce-şi cunoscuse bunicul, fata înţelesese că mătuşa ei dusese o viaţă chinuită, fiindcă George nu-i dăduse niciodată bani decât pentru nevoile casei. Dacă ar fi ştiut că Silvia se stinsese din viaţă cu o săptămână înainte de plecarea din Anglia, Eden n-ar fi luat avionul spre Australia. La aeroport n-o întâmpinase nimeni şi tânăra nu ştia cum să se

descurce într-o ţară străină, când auzise un anunţ prin care era rugată să se ducă la biroul de informaţii. Aici găsise un mesaj din partea bunicului ei şi un bilet de avion până la aeroportul din apropiere de Kamballa. Eden stătuse la Sydney numai o oră, în loc de câteva zile, aşa cum îi promisese mătuşa ei.

Primul lucru pe care-l aflase când îşi văzuse bunicul, fusese dispariţia mătuşii Silvia. Întreaga ei viaţă luase un alt curs. În loc să-şi fi căutat de lucru în orăşel, Eden fusese nevoită să locuiască în casa bunicului său, un om ursuz şi sever, de care nu putuse să se apropie. Fata descoperise, cu surprindere, că acesta nu se sfia să se folosească de ea ca de o menajeră, fără să aibă de gând să-i dea vreun ban pentru munca depusă.

— Te vei ocupa de treburile casei, îi spusese el, după ce îi arătase camera în care va dormi. N-am avut niciodată menajeră şi sper că o vei înlocui pe sărmana mea fată. Regret că mama ta n-a rămas cu mine. Se pare că a moştenit-o mai mult pe mama ei, care se trăgea din familia Hart, decât pe mine. Pe tatăl tău nu l-am văzut decât o dată. îmi voi da seama dacă semeni cu neamul Pomeroy. îţi promit să te răsplătesc pentru ceea ce vei face, cu condiţia să fii la înălţimea aşteptărilor mele.

Din păcate, se gândi Eden, uitându-se la chipul încruntat al bunicului ei, speranţele ca ea să-i semene se spulberaseră complet în această seară. După cină, George se ridică de la masă şi-i spuse fetei, cu o voce gravă:

— Când vei termina de spălat vasele, să vii în salon. Trebuie să discutăm despre purtarea ta.

— Ce purtare? îl întrebă ea, dar George ieşi din încăpere fără să-i răspundă.

Tânăra bănui că bunicul ei nu era omul care s-o ierte, dar spera să nu fie oprită să meargă în orăşel. Nu mai voia să-l vadă pe Berry Addison, dar nu se putea lipsi de

plăcerea de a discuta cu Amy Blythe, o fată pe care o cunoscuse cu o lună în urmă. Îndreptându-se spre salon, Eden se gândea că n-are rost să susţină că este nevinovată, fiindcă bunicul ei i-ar fi reproşat că nu-l ascultase, continuând să se întâlnească, pe ascuns, cu Berry…

Domnul Pomeroy stătea în fotoliu, citind un articol din ziar. Deşi tânăra se opri la câţiva paşi, el continuă să citească, trăgând din când în când din ţigara pe care o punea la loc în scrumieră.

Fata se simţi umilită de tăcerea bunicului ei. Nu mai era o şcolăriţă prinsă că făcuse o trăsnaie, şi era ridicol să fie tratată ca o adolescentă năzdrăvană.

— Bunicule, rupse ea liniştea din cameră, vrei să-mi spui ceva, sau pot să mă duc în camera mea?

George puse ziarul pe măsuţă şi o cercetă îndelung pe nepoata sa, apoi rosti sumbru:

— Am fost surprins de cele ce s-au întâmplat în lipsa mea. Sunt dezamăgit de minciunile şi de purtarea ta. Nu eşti demnă de a face parte din familia Pomeroy. L-ai moştenit pe tatăl tău. Deoarece nu mi-ai respectat ordinele, consider că nu mai poţi rămâne în casa mea. Nu-ţi cer explicaţii pentru ceea ce ai făcut azi; nu am nevoie de ele. Totul este clar. Mă mir că nu mi-ai cerut iertare şi constat că nu-ţi pare rău de minciunile pe care mi le-ai spus. De altfel, nu este nicio surpriză, dacă mă gândesc la educaţia pe care ai primit-o.

George trase un fum din ţigară. Eden abia îşi stăpânea furia. Nici măcar nu-l cunoscuse pe tatăl ei şi iată că remarcile bunicului erau răutăcioase şi nejustificate.

— Îmi dau seama perfect de intenţiile tale, continuă George la fel de tranşant. Nu sunt naiv să nu ştiu că ai plănuit să vinzi tabloul care nu-ţi aparţine.

Tânăra se înroşi în obraji. Bunicul ei nu greşise decât

în privinţa persoanei care voise să profite de pe urma tabloului. Berry Addison fusese cel care intenţionase acest lucru, nu ea.

— Cine vrea să mă păcălească, nu mai poate să se bucure de încrederea mea. Îţi vei face bagajul în această seară, iar mâine vei pleca de aici.

Eden făcu ochii mari. Pedeapsa era mai aspră decât îşi închipuise. Bunicul ei vorbise serios? Sperase ca ea să îngenuncheze la picioarele lui şi să-i ceară iertare? Bineînţeles că nu se va umili, preferând să plece din casa lui. Aceasta era cea mai bună soluţie.

Mâine se va duce la Amy. Va locui la ea până va găsi o slujbă. Era sigură că va reuşi să se întreţină singură. Nu lucrase ca vânzătoare la magazinul mamei sale, când aceasta căzuse bolnavă la pat?

Înălţându-şi bărbia, fata declară cu voce tare:

— Foarte bine, bunicule, voi pleca mâine din casa ta. Din moment ce nu mai ai încredere în mine, nu-mi rămâne decât să te părăsesc şi îmi voi găsi de lucru la Kamballa. De fapt, am vrut să fac acest lucru de când am sosit aici.

George avu o tresărire, de parcă spusele ei l-ar fi descumpănit.

— Nu va fi uşor să-ţi găseşti de lucru. Nu eşti calificată şi nu ai nicio recomandare. Bănuiesc că vrei să-l revezi pe prietenul tău. Berry Addison este bărbatul care se potriveşte de minune cu tine. îmi pare rău că ţi-ai pierdut timpul venind aici. Ai cheltuit o groază de bani, adăugă George, clătinând din cap.

— Recunosc că am făcut o prostie, zise Eden. N-am ştiut de moartea mătuşii Silvia. În privinţa lui Berry, bunicul ei greşise din nou. Nu avea de gând să-l revadă pe Addison care o făcuse de râs.

Apropiindu-se de fotoliu, tânăra se aplecă şi-l sărută pe obraji pe George.

— Noapte bună, bunicule. Mă duc să-mi fac bagajele.

— Dacă speri să fii angajată ca vânzătoare la un magazin de artă din orăşel, mi-e teamă că te voi dezamăgi, însă nu pot să-ţi dau o scrisoare de recomandare. Pe lângă faptul că nimeni nu se poate baza pe tine, nu te pricepi deloc la artă.

— Mă voi descurca fără ajutorul tău, zise fata peste umăr, gândindu-se la magazinul din Anglia. Poate că nu avea o experienţă bogată, dar va face faţă oricărei slujbe. O dată ce bunicul îi spusese că nu trebuie să-şi exprime părerea în legătură cu operele de artă, ci să le zâmbească clienţilor. Ei bine, va face acest lucru, fără să fie obligată să-i suporte reproşurile.

După ce-şi împachetă lucrurile, tânăra se întinse pe pat, gândindu-se la ziua următoare. Amy Blythe va fi acasă, deoarece prietena ei obişnuia să corecteze caietele copiilor duminica. Părinţii lui Amy erau plecaţi în Grecia şi va avea unde să doarmă fără să deranjeze pe cineva. Luni îşi va căuta o slujbă. Slavă Domnului că mai avea câteva economii din banii rămaşi de la mama ei.

Se va înţelege bine cu Amy. Prietena ei era veselă şi înţelegătoare. Singura ei grijă era să stea cât mai departe de librăria la care lucra Berry. Nu dorea să-l revadă pe cel care-i produsese atâtea necazuri. Va ţine minte toată viaţa lecţia pe care o primise de la el. Pe viitor, va avea grijă să nu se încreadă în aparenţe. Se împrietenise foarte repede cu el, înşelată de purtarea lui amabilă, crezând că are caracterul la fel de plăcut. Berry avea părul negru şi trăsături regulate, fiind mereu pus pe glume.

Eden îşi aminti de chipul lui Sinclair Watermount. El îi făcuse o impresie deosebită, cumpărând tabloul ca dar pentru sora lui.

Ce fel de om este Sinclair? se întrebă fata. Avea un caracter dur, la fel ca trăsăturile feţei sale? Dacă era

adevărat acest lucru, atunci ar fi mai bine să nu-l reîntâlnească pe acest bărbat înfumurat.

A doua zi dimineaţă, Eden se duse la bucătărie şi-şi pregăti micul dejun, apoi intră în galerie să-i ceară permisiunea bunicului să telefoneze după un taxi.

George o întrebă unde va locui şi ea nu consideră necesar să-l informeze că va sta la Amy. Probabil că bunicul ei nu era de acord cu această hotărâre. Înainte de a ieşi din cameră, Eden îl întrebă, curioasă:

— Bunicule, cine va avea grijă de tine?

George răspunse cu satisfacţie în glas:

— Am rugat-o pe fata doamnei Cartwright de la ferma din vale să se ocupe de treburile casei. Am ajutat-o când a fost bolnavă şi acum va avea ocazia să-şi manifeste recunoştinţa faţă de mine.

— Mă bucur că nu te las singur. La revedere, bunicule. Te voi anunţa unde lucrez.

George îşi încruntă sprâncenele.

— Cred că va dura mai mult decât speri până vei găsi o slujbă. N-aş vrea să te văd întorcându-te pentru a-mi cere să te iert.

Fata îl privi în ochi.

— Nu te voi deranja. Sunt prea vinovată ca să merit iertare nu-i aşa?

George clătină din cap, ca şi cum vorbele nepoatei sale l-ar fi în durerat. Telefonul sună şi bunicul ei răspunse cu amabilitate unui client.

Tânăra părăsi casa şi se urcă într-un taxi.

Ajunsă la Kamballa, Eden se grăbi să bată la uşa apartamentului lui Amy. Aşa cum se aşteptase, Amy se oferi s-o găzduiască, bucurându-se că va avea cu cine să schimbe o vorbă.

— Ce bine că ai scăpat de bunicul tău! Este un om ursuz şi egoist.

Eden îi relată pe scurt ce rol avusese Berry în această întâmplare şi Amy îi mărturisi că nu-l considerase niciodată pe Addison demn de încredere, dar nu-i poartă pică, având în vedere că el contribuise la mutarea prietenei sale.

*

* * *

Din păcate, bunicul lui Eden avusese dreptate când afirmase cănu-i va fi uşor să-şi găsească o slujbă, Eden căută în zadar un serviciu, străbătând străzile oraşului câteva zile la rând. Nici rubrica de anunţuri din ziarul local n-o ajută prea mult. La magazinul de artizanat condus de surorile Martin, unde se prezentase la prima oră, primise un răspuns negativ. La fel la celelalte magazine din orăşel. Amy nu părea întristată că prietena ei nu-şi găsise încă o slujbă, încurajând-o cât putea.

La sfârşitul săptămânii, Eden se întoarse mâhnită în apartamentul lui Amy. Era decembrie şi temperatura începuse să devină de nesuportat. Era obosită şi-şi pierduse speranţa de a fi angajată la magazinele din Kamballa.

— N-ai avut noroc? o întrebă Amy, care stătea pe podeaua lustruită din sufragerie, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză cu mâneci surte. Alături de ea, pe măsuţă, se afla o tavă cu băuturi răcoritoare.

— Bea un pahar cu suc rece, o îndemnă Amy. Pari extenuată.

Eden era, într-adevăr, epuizată. După ce bău puţin suc se aşeză pe canapea, gândindu-se ce va face săptămâna viitoare. Amy îi spusese că va pleca în vacanţa de vară şi tânăra englezoaică era deja îngrijorată că va rămâne singură în Kamballa.

— Se pare că nu sunt locuri de muncă la magazine. Singura mea şansă este să plec într-un oraş mare. Chiar

dacă nu voi fi vânzătoare, poate mă voi angaja ca bonă sau ca ospătăriţă.

— Mai aşteaptă o săptămână, o sfătui Amy, dându-şi părul şaten pe spate. Ochii ei căprui aveau o strălucire şăgalnică. Privind-o cu simpatie pe Eden, ea adăugă:

— Acum, patronii sunt ocupaţi până peste cap. Se apropie Crăciunul şi toată lumea aleargă după cadouri. După Revelion, vei găsi de lucru la orice magazin. Am aflat că este un post liber la un magazin alimentar.

Eden tresări şi-şi înălţă capul. Ultima ei şansă! Chiar dacă avea impresia că se agaţă ca înecatul de un pai, tânăra voia să încerce totul pentru a găsi de lucru.

— Până la Anul Nou trebuie să stai liniştită. În altă ordine de idei, ce-ai zice de o vacanţă pe ţărmul oceanului? M-am gândit să-ţi vorbesc despre acest lucru după ce vei fi epuizat toate şansele de a te angaja în acest orăşel. Ai pierdut o săptămână pe drumuri şi n-ai găsit niciun post liber, nu-i aşa? Uite ce e, Eden, am o presimţire că după ce te vei odihni câteva zile, vei avea norocul de a munci.

Eden rămase înmărmurită. Ocazia de a vedea plajele aurii şi apele albastre nu se ivea în orice zi!

— Nu ştiu ce să zic.

— Îţi voi da mai multe explicaţii. În Kamballa nu te angajează nimeni mai mult de o lună. Toţi patronii susţin că vara afacerile sunt în scădere. N-am niciun interes să te conving că locul tău nu este aici.

— Cred că vrei să-mi propui ceva care are legătură cu Burrangarra, nu-i aşa?

— Ai ghicit, Burrangarra este localitatea unde îmi voi petrece vacanţa de vară.

Eden îşi scoase sandalele şi se întinse pe canapea. Amy umplu paharele cu suc rece şi adăugă în şoaptă:

— De fapt, nu ştiu dacă voi ajunge curând în Burrangarra. Este o întreagă istorie. Ţi-o voi povesti.

Aşezându-se pe podea, lângă canapea, Amy îi dădu mai multe explicaţii:

— I-am promis verişoarei mele, Cristina, să am grijă de bungalovul şi motanul ei. În urmă cu o lună, Cristina m-a rugat să-i fac acest serviciu şi eu n-am putut s-o refuz. Ţin mult la ea. Verişoara mea este o fiinţă generoasă şi amabilă. Totdeauna am avut pentru ea o afecţiune deosebită. Eu mi-am dat toate examenele la timp, în timp ce ea a abandonat şcoala. Cu trei ani în urmă s-a gândit să devină soră medicală dar nu s-a hotărât să se prezinte în faţa comisiei de examinatori, fiindcă nu era bine pregătită. Pe când urma cursurile de surori medicale, l-a cunoscut pe viitorul ei soţ, un bărbat bogat din Brisbane. Cristina s-a măritat din dragoste şi a fost fericită doi ani. William a murit în urma unei crize cardiace. După decesul soţului ei, verişoara mea s-a mutat în casa de vacanţă din Burrangarra, pentru a fi cât mai departe de locul în care se petrecuse tragedia. Nu-ţi ascund faptul că mulţi bărbaţi au încercat s-o consoleze. Cristina este foarte frumoasă. Bietul William şi-a dorit un copil, dar moartea sa subită a împiedicat-o pe soţia lui să-i dăruiască un moştenitor.

Eden ascultă istorisirea, întrebându-se ce legătură are ea cu verişoara lui Amy.

— Acum, continuă Amy, Cristina a întâlnit un bărbat care întruneşte toate calităţile unui partener de viaţă. La douăzeci şi cinci de ani, verişoara mea nutreşte speranţa de a-şi regăsi echilibrul sufletesc. Iubitul ei este un ziarist de talent care a dus o viaţă agitată, dar în prezent are de gând să se aşeze la casa lui şi să-şi scrie memoriile. Este cel mai fascinant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată şi nu e de mirare că verişoara mea s-a îndrăgostit de el nebuneşte.

— S-au căsătorit?

— Nu încă. Acum se află la Bangkok, împreună cu

sora lui. Vor sta o lună. Am asigurat-o pe Cristina că mă voi duce la Burrangarra săptămâna viitoare. Motanul ei este la nişte prieteni. Cristina îl adoră pe Khu Khan, acesta este numele lui.

— Bănuiesc că vrei să mă duc eu în locul tău.

— Aşa e, dar numai pentru câteva zile. La sfârşitul săptămânii viitoare, voi sosi eu însămi la bungalov şi atunci ne vom distra de minune. Îmi place foarte mult să mă bronzez pe plaja aurie a oceanului, însă trebuie să-mi amân plecarea spre Burrangarra.

Amy îşi duse mâna la piept, în dreptul inimii şi murmură, zâmbind:

— Sunt invitată la o petrecere de către Mike Hewett şi nu-l pot refuza.

Eden surâse încântată şi Amy se grăbi să se justifice:

— Nu văd nimic imoral în această invitaţie. Mike este crescător de oi şi văduv. Ferma lui se află la şaizeci de kilometri de Kamballa. Eu sunt învăţătoarea fiicei lui, în vârstă de opt ani, şi o voi duce acasă cu maşina. După petrecere, mă voi întoarce în oraş şi mă voi îndrepta spre casa de vacanţă a verişoarei mele. Crezi că poţi să mă ajuţi?

— Bineînţeles, Amy! Nu-mi va fi greu să am grijă de un motan. Cât stai la fermă?

— Numai câteva zile. N-am de gând să-mi leg viaţa de cea a lui Mike Hewett. Abia aştept să ajung la Burrangarra.

— Nu te grăbi. Pot să mă descurc singură.

— Îţi mulţumesc, draga mea Eden. Eşti o adevărată prietenă. Când vom fi împreună, vom face baie şi ne vom bronza. Sper să întâlnim nişte bărbaţi simpatici. La urma urmei, lumea nu se limitează doar la Berry Addison şi la Mike Hewett!

— Ai dreptate, dar nu mă voi îndrăgosti de primul

întâlnit în cale. Trebuie să cunoşti bine un bărbat, înainte de a-i dărui inima.

*

* * *

Luni dimineaţa, Eden se afla în maşina lui Ian Caster, colegul lui Amy, care se îndrepta spre Murwillumbah unde locuiau părinţii soţiei sale, Alice. Pe bancheta din spate, se afla Bill Hendry, un tânăr student la Institutul de Educaţie Fizică.

Amy le telefonase prietenilor Cristinei pentru a le spune că va veni cineva după motan, iar Eden îl sună pe bunicul ei, spunându-i că va pleca din oraş. Cu câteva minute înainte de a se urca în maşină, tânăra englezoaică află, cu surprindere, că iubitul Cristinei Vaughan era Sinclair Watermount.

Capitolul 2

„N-are nicio importanţă pentru mine faptul că Sinclair este îndrăgostit de Cristina”, îşi spuse Eden, admirând peisajul prin geamul maşinii.

— Cred că te vei plictisi până la sosirea mea, îi zisese Amy, pe când aşteptau maşina lui Ian. Bungalovul verişoarei mele este cam izolat. La Birrie Point nu se află decât casa ei şi vila lui Sin Watermount.

— Sin? se mirase Eden. Parcă am auzit de numele acesta.

— Sin este prescurtarea de la Sinclair, îi explicase Amy. Acum este plecat la Bangkok cu verişoara mea, aşa că vei sta singură câteva zile.

Eden avusese o tresărire involuntară. Parcă un nor întunecase cerul. Era ridicol, dar tânăra se gândea cu teamă la momentul în care îl va revedea pe Sin. Oare ce impresie îşi făcuse Watermount despre ea?

„De ce trebuie să fiu îngrijorată? se întreba fata în maşina care străbătea câmpia roşiatică. Voi reuşi să mă

întorc la Kamballa înainte de revenirea lui Watermount. Voi găsi pe cineva care să mă aducă în oraş”.

Ziua era însorită, iar pasagerii făceau glume, bucuroşi că sunt în vacanţă. Bill Hendry îi mărturisi vecinei sale că are nişte prieteni la Murwillumbah, unde va petrece o lună de vis.

— Nu te-am văzut în oraş. Ai sosit de curând din Anglia?

— Mă aflu în Australia de două luni şi jumătate, spuse Eden, dar am locuit la bunicul meu. Casa lui se află la câţiva kilometri, pe dealul de la răsărit.

— Sper că vei sta mai multă vreme la Kamballa. Unde lucrezi?

— Nu mi-am găsit încă o slujbă, recunoscu fata, continuând să se uite pe fereastră. Nu era cazul să cocheteze cu Bill, fiindcă tânăra era hotărâtă să-şi respecte promisiunea de a nu se îndrăgosti de primul bărbat care-i ieşise în cale. Bil era înalt şi drăguţ, cu un trup vânjos, părul negru ca şi Berry Addison, însă Eden dorea să cunoască şi alţi tineri. Purtarea ruşinoasă a lui Berry îi îndurerase sufletul şi o făcuse să aibă rezerve faţă de avansurile bărbaţilor.

Ţinutul pe care-l străbătea maşina avea o vegetaţie bogată. Ploile aduse de vânturile care băteau dinspre ocean favorizaseră înălţarea unei păduri dese de arbori tropicali de toate esenţele. Pământul era fertil, iar fermele agricole erau numeroase. Din loc în loc, se ridicau mori de vânt. Şoseaua se întindea de-a lungul ţărmului oceanului Pacific şi apa de culoarea safirului o încânta pe Eden.

Trecuse de prânz când maşina ajunse la Burrangarra, o mică localitate de vacanţă, construită în jurul unei lagune albastre, cu o plajă de nisip fin, argintiu. Eden luă motanul de la prietenii Cristinei şi Alice exclamă entuziasmată:

— Este foarte frumos! Se bucură că se întoarce acasă. Pisicile siameze sunt foarte inteligente. Pariez pe orice că este răsfăţat.

Birrie Point se afla în partea de nord a orăşelului, pe o faleză care domina oceanul. Maşina trecu pe lângă vilele cochete de pe ţărm şi se opri lângă bungalovul ascuns printre eucalipţi şi tufişuri umbroase.

Eden aruncă o privire spre vila lui Sinclair Watermount. Obloanele de la ferestre o liniştiră: nu era nimeni acasă.

— Este un loc minunat pentru vacanţă, afirmă Alice, uitându-se în jur. Bungalovul e ridicat într-o zonă liniştită. Pot să arunc o privire înăuntru?

— Desigur, răspunse Eden, invitându-i pe pasagerii maşinii în casă. Bill căra valiza fetei în timp ce gazda improvizată îl ţinea pe Khu Khan în braţe. Ian remarcă:

— Singurătatea de aici te va apăsa, Eden.

— Nu ai de ce s-o compătimeşti. Vecinii de la vila cealaltă vor fi bucuroşi să discute cu ea, îl contrazise Alice. Ai idee, draga mea, se adresă ea tinerei englezoaice, cine locuieşte lângă tine?

Eden ridică din umeri, ca şi cum n-ar fi ştiut cine este proprietarul vilei. Un presentiment tulbure o împiedica să vorbească despre Sin Watermount. Motanul se zbătu şi sări în iarbă, ascunzându-se în spatele unui copac din grădină.

Casa Cristinei era zugrăvită în alb şi avea ghivece de flori la ferestre. Deasupra uşii de la intrare, un ornament din aramă, având forma unui buchet de trandafiri, sugera atmosfera de vacanţă din interior. Eden găsi cheia din spatele unui ghiveci, aşa cum îi spusese Amy, şi deschise uşa.

Bill exclamă, intrând în hol:

— Nu-mi mai vine să mă duc la Murwillumbah. Aici

este tihnă şi poţi să te bucuri de vacanţă. Eden, nu simţi nevoia să ai pe cineva cu tine? Să nu fii surprinsă dacă-ţi voi face o vizită. Sper că vei sta mai mult aici. Când soseşte Amy?

— La sfârşitul săptămânii. De fapt, nu ştiu cât voi rămâne la Birrie Point. Deocamdată nu am niciun plan.

— Poate că anul viitor vom veni împreună în vacanţă. Când te vei întoarce la Kamballa…

— Opreşte-te, Bill, interveni Alice râzând. Las-o în pace pe Eden. Crezi că orice fată este dispusă să se întâlnească aşa de repede cu tine?

Cei trei oaspeţi îşi luară rămas-bun, iar tânăra englezoaică îl căută pe motan în grădină. Bill n-o sărutase la despărţire şi Eden era mulţumită că el nu insistase să o revadă.

Khu Khan se strecură printre picioarele fetei şi intră în casă, suindu-se pe canapeaua vişinie din sufragerie. Încăperea avea pereţii zugrăviţi în tonuri calde, iar covorul se armoniza cu tapiţeria mobilei. Un perete de sticlă oferea o privelişte încântătoare a oceanului. Pe etajerele din lemn de esenţă moale se aflau mai multe cărţi, reviste şi bibelouri de sticlă şi ceramică înfăţişând diferite animale. Două reproduceri de artă atârnau pe pereţi. Tânăra recunoscu tabloul lui Renoir „Fetiţa cu ulciorul” şi pânza lui Picasso „Copil ţinând un porumbel în mână”.

Pe biroul din mahon se afla fotografia înrămată a lui Sinclair Watermount. Fata admiră chipul cu trăsături ferme. Amy afirmase că Sinclair este un bărbat fascinant şi Eden recunoştea că această apreciere era justificată. În colţul din dreapta al fotografiei era scris doar un singur cuvânt: Sin. Ei, desigur, un autograf dăruit femeii iubite şi Eden o invidie pe Cristina care reuşise să-l cucerească pe acest bărbat seducător.

Pe peretele din spatele biroului erau agăţate alte

două fotografii. Una îl reprezenta pe tatăl Cristinei şi avea dedicaţia următoare: „Fiicei mele iubite, William”. Eden fu uimită de faptul că William era aşa de bătrân. Cealaltă fotografie îi înfăţişa pe Cristina şi Sin pe plajă, având pe fundal oceanul cu valuri înspumate.

Cristina era, fără îndoială, o femeie atrăgătoare. îmbrăcată într-o bluză albastră şi jeanşi decoloraţi, cu părul fluturând în bătaia vântului, verişoara lui Amy dădea impresia unei adolescente care se bucura de zilele petrecute la ţărmul mării. Sin zâmbea fericit, de parcă toată lumea era a lui.

Eden se duse la bucătărie pentru a-şi pregăti masa de prânz. Motanul se luă după ea, frecându-se de picioarele ei şi se îndreptă spre frigider, obişnuit, fără îndoială, ca stăpânii lui să-i dea mâncarea păstrată la rece.

„Ce aş putea să-i ofer?” se întrebă fata, uitându-se în cămara separată de bucătărie printr-un perete de cărămidă ce avea o deschizătură în formă ovală. Pe masa din mijlocul bucătăriei se găsea un bilet pentru Amy.

„Dragă Amy, citi Eden, vreau să te simţi cât mai bine în casa mea. Îţi urez vacanţă plăcută. Nu trebuie să faci curat, chiar dacă menajera mea lipseşte, fiindcă i-am acordat câteva zile de vacanţă. Când mă voi întoarce, voi avea grijă ca vila să arată cât mai bine. Vei găsi mâncare în frigider, aşa că îţi urez poftă bună! Am pus ceva bani în vaza din salon, pentru cumpărături. Khu Khan preferă peştele, dar poţi să-i dai şi carne de pui. Motanul meu bea lapte. Dimineaţa dă-i un castron plin, altfel Khu Khan va alerga după păsări! Să nu te superi dacă motanul va dormi în patul meu. Îmi pare rău că l-am răsfăţat, dar nu mai pot să-l schimb. Maşina mea îţi stă la dispoziţie. Cheile sunt în vaza chinezească din salon. Familia Webster s-a oferit să-ţi ţină companie. Sper să nu fii singură. Să nu te îndrăgosteşti de Don Webster! Ai grijă de tine, Cristina”.

Mesajul era destul de clar, se gândi Eden, numai că Amy nu sosise încă la Birrie Point. Fata îi dădu lui Khu Khan o farfurie cu lapte în care puse câţiva biscuiţi, şi-şi potoli foamea cu sandvişuri şi o cană cu lapte.

Prin fereastră, grădina oferea o privelişte încântătoare spre ocean. Îndreptându-şi într-acolo privirile, fata observă că apa devenise tulbure, iar valurile uriaşe se spărgeau de ţărm cu zgomot, anunţând furtuna.

După ce îşi aranjă lucrurile în şifonier, Eden îşi puse o bluză albă şi pantaloni scurţi. Având în picioare sandale uşoare, fata ieşi din casă. Motanul era deja în grădină, căţărat într-un copac. Păsările zburau după gâze şi fluturi, iar arborii îşi mişcau crengile sub adierea vântului. Tânăra o luă pe cărarea care ducea la plajă. Nisipul era fin. Pescăruşii se roteau deasupra apei, în căutarea hranei.

Peste o oră, Eden se întoarse acasă. Cerul se acoperise de nori negri şi stropi mari de ploaie cădeau pe pământ. Fata începu să alerge, căutând un adăpost. Amy o prevenise că furtunile tropicale erau obişnuite în timpul verii la Burrangarra. Ajunsă în grădină, tânăra se gândi să arunce o privire la vila lui Sinclair.

Bungalovul era zugrăvit în verde, armonizându-se cu vegetaţia din jur. În mijlocul grădinii se afla un bazin în care înotau peşti exotici. O statuetă de piatră, înfăţişându-l pe Buddha, era protectoarea casei, alungând duhurile rele. Ghivece mari de flori străjuiau uşa de la intrare. Soneria era în formă de scoică şi era roz. Prin fereastra imensă se vedea salonul elegant. Palmierii şi bananierii îşi legănau frunzele în bătaia vântului.

Eden îşi spuse că greşise adresa: casa aceasta nu putea să aparţină unui îngâmfat ca Sinclair Watermount. Plantele şi statuile din grădină dovedeau că proprietarul vilei are o fire sensibilă, iubitoare de frumos şi de natură.

Ţipetele ascuţite ale papagalilor ascunşi în frunziş

prevesteau apropierea furtunii. Fata îşi duse mâinile streaşină la frunte pentru a vedea mai bine interiorul salonului, când, bubuitul tunetului o făcu să tresară. În acelaşi timp, o mână o apucă de umăr şi o voce mânioasă se auzi în spatele ei:

— Ce naiba cauţi aici?

Tânăra scoase un ţipăt şi se întoarse, zărindu-l pe Sinclair Watermount în faţa ei. Sin avea aceeaşi privire dispreţuitoare şi rece pe care Eden o remarcase când îl întâlnise la galeria de artă a bunicului ei. Era prea târziu să se scuze, invocând că ploaia o făcuse să-şi caute un refugiu. Sin o surprinsese privind prin fereastră în salon. De fapt, se întrebă fata, ce căuta Watermount la vilă? Nu trebuia să fie cu Cristina? Fără îndoială că el era surprins de prezenţa tinerei. Tot ce putea să spună, fu o întrebare prostească:

— N-ai plecat la Bangkok?

— Nu vezi că sunt aici? Vreau să-mi răspunzi la întrebare: ce cauţi la Birrie Point?

— N-am făcut nimic rău. Am vrut să văd cum arată casa ta, atâta tot.

Sin purta o cămaşă roz descheiată la piept, şi fata observă un lanţ de aur ce-i atârna la gât.

— Am înţeles că ai vrut să-mi admiri vila. Vreau să aflu cum ai ajuns aici. Nu locuiai la Kamballa?

— Am grijă de vila de alături, îi mărturisi Eden, încurcată.

El se uită neîncrezător în ochii ei.

— Oh, ce generoasă este Amy! De ce te-a trimis pe tine la vilă? Nu trebuia să aibă ea grijă de casă?

— Aşa e, recunoscu Eden, numai că Amy n-a putut veni şi m-a rugat pe mine s-o înlocuiesc câteva zile. Am fost convinsă că nu este nimeni la vila ta. N-am crezut că te voi întâlni pe ţărmul oceanului.

— Nu-mi pare bine de revedere. Îmi amintesc ce figură i-ai făcut bunicului tău. Amy a făcut o greşeală trimiţându-te la vilă. Eşti singură, sau ai venit cu altcineva?

Obrajii fetei se aprinseră pe neaşteptate. Sin avea impresia că ea era însoţită de Berry Addison!

— Sunt singură, nu trebuie să te îngrijoreze vecinătatea mea. Amy mi-a spus că eşti plecat la Bangkok.

— Din păcate n-am putut s-o însoţesc pe Cristina. Am de gând să mă duc la Canberra peste câteva zile. Să nu te mai prind dând târcoale casei mele! Voi trece pe la vilă ca să mă asigur că totul este în ordine!

Tânăra îşi înălţă bărbia, înfruntându-l pe bărbatul arogant care o umilise.

— De ce ai ieşit pe o asemenea vreme? Peste câteva minute vei fi udă până la piele.

— Tocmai eram în drum spre casă, afirmă fata, revoltată. Îţi doresc drum bun.

După câţiva paşi, Eden se opri şi-l întrebă curioasă:

— De ce nu te-ai dus în Thailanda?

— Deoarece am avut de rezolvat o afacere importantă. Eşti mulţumită de răspunsul meu?

— Ce afacere? insistă tânăra, neîncrezătoare.

— N-aş putea spune că este o afacere care să te intereseze. Am adunat materialele necesare pentru a scrie o carte.

Eden îl privi contrariată. Era pentru prima dată în viaţa ei când întâlnea un bărbat care, de dragul unei cărţi, renunţase la o vacanţă într-un loc exotic! Totul fusese aranjat dar, în ultimul moment, Sin se răzgândise. Fata îşi imagină că el fusese deja la Bangkok, astfel că nu mai cedase tentaţiei.

Amy îi destăinuise că Sin duce o viaţă trepidantă. Eden nu mai avu timp să-l întrebe la ce carte lucra, fiindcă

ploaia se înteţi. Oceanul mugea înspăimântător, iar motanul se refugiase sub streaşina casei, lingându-şi blana.

Eden nu îndrăzni să traverseze grădina, căci risca să fie făcută ciuciulete. Sin n-o invitase în casă, continuând s-o privească în tăcere. După câteva clipe, el o întrebă cu un glas schimbat:

— Cum te cheamă?

— Eden Dare.

— Mama ta este din familia Pomeroy, iar tatăl tău este englez nu-i aşa? Ai venit în Australia în vizită la bogatul tău bunic. Asta e tot ce ştiu despre tine.

— Este suficient, zise fata, care considera că nu e cazul să-i povestească toată viaţa ei.

— Ai greşit faţă de bunicul tău şi ai plecat de la el?

— Greşeala mea m-a costat mult. Crezi că meritam lecţia pe care am primit-o?

— Aş vrea să cred că ai tras o învăţătură din această întâmplare neplăcută.

Eden rămase pe gânduri, neştiind ce să spună în faţa acestei remarci răutăcioase.

— Sper că Amy te-a ajutat să revii cu picioarele pe pământ, adăugă Sin, după o scurtă pauză. Te sfătuiesc să fii serioasă pe viitor. Viaţa este mai grea decât crezi. A avea grijă de casa Cristinei şi de motanul ei reprezintă o responsabilitate majoră.

Fata nu îndrăznea să-l contrazică pe bărbatul înfumurat din faţa ei, gândindu-se că nu are rost să-i spună adevărul.

— Nu ai ce să-mi reproşezi în legătură cu îndatoririle pe care le am de îndeplinit.

Sin înălţă exasperat din umeri şi spuse pe un ton tranşant:

— Îţi atrag atenţia că răspunzi de vila Cristinei până

la sosirea prietenei tale. Tot ce se întâmplă în acest răstimp cade în răspunderea ta.

Eden se înfioră la auzul cuvintelor lui Watermount. Îşi închipuia acest bărbat încrezut că ea va vinde tablourile şi bibelourile din casa Cristinei? Nici vorbă să se atingă de lucrurile altuia. Ea era o fată cinstită şi într-o zi îi va mărturisi ce se întâmplase cu tabloul din galeria de artă a bunicului ei. Bineînţeles că Sin nu o va crede…

— Ai cunoscut-o pe Cristina? o întrebă el.

Eden ar fi dorit să-i răspundă că o cunoscuse pe Cristina şi că o apreciase, având în vedere corectitudinea ei, dar, din păcate, n-o întâlnise încă pe proprietara vilei.

Înainte ca ea să deschidă gura, Sin se răsti la ea:

— De ce taci? Este o întrebare simplă şi nu trebuie să te gândeşti pentru a-mi da un răspuns. Nu-mi vine să cred că eşti atât de mincinoasă, încât să-ţi fie frică să nu greşeşti când dai explicaţii în legătură cu un lucru fără importanţă.

Fata declară cu un glas ferm:

— N-am avut plăcerea s-o cunosc pe Cristina, dar Amy este prietena mea. Nu pricep de ce te interesează ce fac eu. În definitiv, înţelegerea dintre Amy şi Cristina nu te priveşte deloc.

Watermount nu mai insistă, deşi Eden era convinsă că el ar fi putut invoca faptul că-l interesează orice se referă la Cristina.

Ploaia încetă la fel de brusc cum începuse şi tânăra profită de ocazie pentru a-şi lua la revedere.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitatea de a-mi permite să-ţi admir vila din exterior, zise Eden pe un ton ironic.

Înainte de a intra în bungalov, fata îl luă pe Khu Khan în braţe. Soarele se ivi de după nori şi pământul începu să se zvânte.

„Nu trebuie să-ţi faci sânge rău”, se certă Eden,

răsucind cheia în broască. Voi continua să-mi văd de treabă, ca şi cum Sin n-ar exista, chiar dacă el nu va pleca aşa curând din Birrie Point. Oricum, el se va duce la Camberra să-şi termine cartea de care ei nu-i păsa. Dacă îşi va face apariţia în casa Cristinei, ea se va comporta cât mai firesc. Poate că nici n-o va găsi la vilă, deoarece ea avea de gând să-şi petreacă timpul mai mult pe plajă. Amy nu va întârzia să sosească şi totul va reintra în normal. Era posibil chiar ca Sin să fie deja plecat când prietena ei va veni din Kamballa...

În ziua următoare, tânăra se uită atentă la vila lui Watermount, căutând să surprindă orice mişcare a proprietarului ei. În zori, îl zări pe Sin sosind de pe ţărmul oceanului, ceea ce însemna că-i place să se scalde înainte de a se aşeza la masa de scris.

Pe când îşi sorbea cafeaua, fata observă că un înotător spintecă energic valurile. Curioasă, Eden luă binoclul de pe etajeră şi desluşi chipul lui Watermount ridicându-se deasupra crestelor înspumate. Înota perfect, ajutat de forţele braţelor şi de trupul vânjos. Tânăra ar fi dorit să facă şi ea baie. Cerul era senin şi soarele strălucea puternic, însă perspectiva de a-l întâlni pe ursuzul ei vecin o făcu să renunţe la intenţia ei. „Când va veni Amy, se consolă ea, voi avea o parteneră ideală de înot”.

După ce-i dădu o farfurie cu lapte motanului, tânăra îşi pregăti micul dejun, continuând să-l urmărească pe Sin care înota de-a lungulţ armului. Uitându-se la ceas, fata văzu că era ora şapte şi se gândi să facă ordine în casă. Luând aspiratorul din dulapul de la bucătărie, ea începu să cureţe praful de pe rafturile din salon, apoi trecu în dormitor şi-şi făcu patul, astfel că nimeni nu putea să-i reproşeze că nu avea grijă de casă. Mama ei o învăţase să fie ordonată şi Eden se străduise să-l mulţumească pe bunicul ei, deşi vila aceasta era mare, cerându-i eforturi

mari pentru a face curat peste tot. Cu toate acestea, George nu apreciase niciodată hărnicia nepoatei sale, considerând că aceasta era însărcinarea ei firească.

„Orice femeie este datoare să îngrijească de casă”, aşa afirmase bunicul ei.

Când fata se întoarse în sufragerie, nu mai zări pe nimeni în ocean. Se făcuse ora şapte şi jumătate şi Sin îşi lua probabil micul dejun. Eden îşi puse costumul albastru de baie şi o rochie de plajă şi se îndreptă spre ţărm, având în mână un prosop, fără să se mai uite spre vila lui Watermount.

Plaja era pustie şi avea nisipul auriu. Urmele paşilor lui Sin erau imprimate până la ţărm. Fata îşi aşeză prosopul aproape de mal şi intră în apă. Razele soarelui o orbeau, iar valurile mari o împiedicau să ajungă în larg, astfel că tânăra renunţă să înoate sărind când talazurile se spărgeau în apropiere.

Eden îşi închipui că Sin poate s-o zărească de la vilă, aşa cum îl văzuse ea în zori. „Mai bine ies pe mal”, se hotărî ea, ruşinându-se că nu putuse să înfrunte furia valurilor.

În timp ce-şi ştergea trupul, tânăra se gândi că Amy nu avusese dreptate. Unde erau bărbaţii bronzaţi şi atrăgători din visurile lor? Nu era nimeni pe plajă, în afară de ea.

Aşezată pe prosop, fata privea în depărtare, lăsându-se mângâiată de razele soarelui. După o oră se hotărî să se întoarcă la bungalov, fiindcă începuse să se plictisească. În plus, trebuia să facă unele cumpărături. Nu putea să-i golească frigiderul Cristinei fără să pună nimic în el şi simţea nevoia să mănânce fructe proaspete. Nici motanul nu mai avea lapte. În timp ce urca panta falezei, se gândea că Sin este deja în faţa maşinii de scris. N-ar fi crezut niciodată că un bărbat atât de atrăgător şi seducător este

scriitor.

Când ajunse în grădină, avu surpriza să-l vadă în carne şi oase pe Watermount îndreptându-se spre vila Cristinei.

— Bună dimineaţa, îi spuse el cercetând-o din cap până-n picioare. Părul ei avea urme de sare iar pe faţă îi apăruseră pistrui în urma expunerii la soare.

— Te sfătuiesc să…

— N-am ce face cu sfaturile tale, îi tăie ea vorba.

Sin o prinse de braţ şi-i spuse pe un ton mânios:

— Ascultă-mă o clipă. Să nu te mai scalzi în ocean.

— De ce?

— Nici nu ştii cât de primejdioasă este apa.

— Nu mi-e frică de rechini. Am citit că sunt mai multe şanse să fiu accidentată de o maşină decât să fiu atacată de un rechin. N-am zărit niciun panou care să mă avertizeze că este zonă periculoasă.

Eden simţi un fior rece pe spinare, imaginându-şi ce s-ar fi în tâmplat dacă un rechin s-ar fi apropiat de ea pe când se afla în apă.

Watermount îşi arcui sprâncenele, neplăcut impresionat de curajul nebunesc al fetei.

— N-ai observat că sunt curenţi foarte puternici? Golful este o capcană pentru cei ce se avântă departe de ţărm. Există riscul să nu te mai poţi întoarce la mal. Nu pot sta tot timpul la fereastră urmărindu-te când înoţi. Pe viitor, să intri în apă numai când sunt oameni pe plajă. Ai grijă să nu aduci bărbaţi în vila Cristinei, căci nu eşti la tine acasă.

Tânăra se uita nedumerită la vecinul ei care purta pantaloni albaştri şi o cămaşă cu mâneci scurte, simţindu-se ca o şcolăriţă cu lecţia neînvăţată.

— Am văzut că te-ai încumetat să înfrunţi valurile. Cred că mă voi descurca fără ajutorul tău. Nu mă voi

avânta în larg. Sunt destul de prudentă şi am remarcat forţa valurilor. Nu sunt aşa de proastă pe cât îţi imaginezi. În privinţa prietenilor, nu văd de ce te interesează viaţa mea particulară. Am dreptul să ies cu cine îmi place.

— Din păcate, am asistat la scena în care bunicul tău ţi-a dat afară prietenul. Să nu îndrăzneşti să-l aduci la vilă! Cristina Vaughan este prietena mea, şi atâta timp cât stai aici.

— Mulţumesc pentru sfaturi, replică fata. Pot să plec? Vreau să mă schimb.

— Nu uita că sunt cu ochii pe tine.

Eden intră în bungalov şi se duse la baie să facă un duş. După câteva minute, îşi puse o bluză de bumbac şi jeanşi, întrebându-se cum poate ajunge la magazin. Căldura era greu de suportat şi drumul putea fi mai uşor de parcurs cu maşina. Amintindu-şi de biletul lăsat de Cristina lui Amy, fata se gândi că poate împrumuta maşina gazdei. Obţinuse permisul de conducere în Anglia şi era în stare să se descurce la volan, deşi nu avea prea mare experienţă. Bunicul ei nu-i permisese să se plimbe cu limuzina lui. Era o zi fierbinte şi nu putea merge pe jos la magazin.

Ducându-se în salon, tânăra întoarse vaza chinezească şi găsi cheile maşinii alături de două sute de dolari. Banii îi vor ajunge până la sosirea lui Amy.

Maşina Cristinei se găsea în garaj. Era un model sport şi era galbenă. Eden ezită înainte de a se urca la volan. Avea dreptul să se folosească de automobilul gazdei? Invitaţia aceasta era adresată lui Amy, dar prietena ei o rugase s-o înlocuiască. Oricum, va conduce cu prudenţă, ferindu-se să ruleze cu viteză.

Maşina avea transmisia automată şi era uşor de condus. Fata porni motorul şi apăsă uşor pe pedala de acceleraţie, apoi scoase automobilul din garaj. Spre

surprinderea ei, Sin Watermount se ivi imediat din grădină şi se postă în faţa maşinii, cu mâinile în şolduri. Eden frână şi scoase capul pe geam, exclamând revoltată:

— De ce stai în calea mea? Nu trebuie să-ţi faci griji, deoarece am permis de conducere. Cristina a lăsat un bilet în care a scris că maşina ei poate fi folosită.

— Aşa e, dar Amy nu este aici şi numai ea poate s-o conducă, rosti el sec, nu o necunoscută zvăpăiată. De ce vrei să te plimbi cu maşina? Ai nevoie de ceva, sau pur şi simplu vrei să admiri împrejurimile?

— Vreau să fac câteva cumpărături. Trebuie să mă aprovizionez. Nu pot să stau nemâncată.

Eden se simţea vinovată că împrumutase maşina Cristinei. Avea o responsabilitate împovărătoare conducând un automobil care nu-i aparţinea, dar vecinul ei nu avea niciun drept să-i spună ce trebuie şi ce nu trebuie să facă.

— Te rog să te dai la o parte, zise tânăra pe un ton ferm. Nu pot merge pe jos. Căldura este sufocantă.

— În cazul acesta, nu este decât o soluţie: mută-te pe celălalt scaun. Te conduc eu în oraş.

Eden se supuse poruncii lui Sin, ştiind că nu are niciun rost să se împotrivească. Watermount ar fi folosit forţa şi ea n-ar fi avut parte decât de o înfrângere umilitoare.

Pe drum, fata tăcu, admirând priveliştea oferită de şoseaua care străbătea creasta falezei. Maşina coborî coasta şi o luă de-a lungul lagunei, apoi ajunse la Burrangarra. Sin opri motorul în parcarea din faţa unor magazine şi spuse, uitându-se la ceas:

— Îţi acord patruzeci de minute pentru cumpărături. Grăbeşte-te, altfel plec fără tine. Nu-mi place să pierd timpul. Acum ar fi trebuit să lucrez la carte.

Tânăra îşi reaminti că el o spionase pe când intra în

garaj, astfel că nu-l întrerupsese de la scris.

— Dacă ai fi stat la masa de lucru, nu m-ai fi zărit când scoteam maşina din garaj. Nu văd de ce persoana mea te interesează aşa de mult.

— Ajunge cu vorba. Să nu întârzii! îi ordonă el, scurt.

Eden se îndepărtă, făcând turul magazinelor, fiindcă nu ştia în care din ele se găsesc alimentele de care avea ea nevoie. Trecu o oră şi fata îşi spuse că Sin plecase, întrebându-se cum se va întoarce la vilă. Spre surprinderea ei, Sin stătea în maşină, fumând nepăsător.

Fără s-o certe, acesta întoarse maşina, şi peste un sfert de oră îi întinse lui Eden cheile, după ce închise uşa de la garaj.

— Eşti mulţumită acum? se interesă el, curios.

— Da. Îţi mulţumesc pentru că ai avut amabilitatea să mă însoţeşti la cumpărături.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, zise Sin, grăbindu-se să ajungă la vila sa. Trebuia să fiu sigur că nu faci vreo trăsnaie. Mai trec pe aici.

„Mă voi descurca şi fără tine”, îşi zise Eden în sinea ei.

Capitolul 3

Era ora cinci după-amiază, când fata auzi uruitul motorului maşinii lui Watermount. „Se duce la cină”, gândi Eden, neîndrăznind să-şi imagineze că el se îndrepta spre Camberra. Nu avea ea norocul să rămână singură, fără supravegherea lui stânjenitoare.

Profitând de faptul că Sin era plecat, tânăra se duse pe malul oceanului să se bronzeze şi să se bucure de răcoarea brizei. După o oră, pe când trecea pe sub arbori, Khu Khan se ivi din iarbă şi-şi frecă blana de picioarele ei. Fata deschise uşa şi lăsă motanul să intre în casă. În timp ce pregătea o cină uşoară, dădu drumul la radio. Muzica o liniştea şi o făcea să suporte mai uşor singurătatea.

Cristina avea un televizor color, dar Eden nu avea chef să privească emisiunile transmise de posturile australiene. În general, gazda ei avea de toate în casă, bani, şi un iubit seducător, chiar dacă el n-o putuse însoţi la Bangkok. Dacă Sin nu s-ar fi aflat la vilă, ar fi fost mai liniştită.

Khu Khan bău laptele din castron, iar fata mâncă cu poftă, apoi se duse în sufragerie, uitându-se la luminile oraşului situat pe partea cealaltă a falezei, separat de Birrie Point de farul care se înălţa pe vârful dealului. Dimineaţa aflase de la o vânzătoare că Birrie este un cuvânt aborigen, însemnând pericol.

Birrie Beach – aşa se numea orăşelul – se întindea de-a lungulţ armului şi părea un şarpe uriaş cu solzii aurii.

— Ce pericole ameninţă locuitorii din localitate? întrebase Eden.

— Fluxul devine primejdios când sunt valuri uriaşe din cauza furtunii, o informase vânzătoarea.

Fata îşi reaminti de avertismentul lui Watermount şi-şi spuse că trebuie să fie prudentă când înoată.

Aşa cum prevăzuse, Sin nu plecase la Camberra. A doua zi dimineaţă, el înota voiniceşte, înfruntând forţa valurilor. Îi plăcea riscul, sau oceanul îl atrăgea ca un magnet? se întrebă tânăra, hotărâtă să nu se ducă pe plajă decât după ce vecinul ei se apuca de lucru la cartea lui.

După două ore, Eden coborî poteca şi se aşeză pe un prosop, să se bronzeze la soarele arzător. Ce bine era să stai la ţărmul mării şi să n-ai nicio problemă de rezolvat. Chiar dacă bunicul ei o alungase fără vină din casa lui, acum stătea într-o vilă superbă, înconjurată de verdeaţă, şi singura ei grijă era să se ferească de curenţii periculoşi când intra în apă.

Fata îşi scoase ochelarii de soare şi se avântă în ocean. Pescăruşii se roteau în aer, căutând bancurile de peşte. Din câteva mişcări energice, Eden ajunse la stâncile

cenuşii care ieşeau din apă şi se căţăra sprintenă pe una din ele. Ce plăcut era să audă vuietul valurilor care se spărgeau de colţurile stâncilor şi ţipetele pescăruşilor. Atmosfera era minunată şi fata se bucura că poate admira măreţia naturii. După câteva minute se întoarse la ţărm şi citi câteva capitole din romanul pe care-l luase de pe raftul din salon.

Când se făcu ora prânzului, Eden reveni la vilă şi pregăti o salată consistentă, apoi bău o cafea. Era pe punctul de a-şi schimba costumul de baie, când auzi soneria. Deschizând uşa, avu surpriza să-l vadă pe Sin care se uita la ea în tăcere.

— Ce doreşti? îl întrebă fata înroşindu-se, observând privirea lui insistentă asupra trupului ei. Credeam că lucrezi la carte. Presupun că ai venit să vezi dacă totul este în ordine. Pofteşte în casă şi uită-te în toate camerele. Nu lipseşte nimic. Tablourile şi bibelourile sunt la locul lor.

Watermount se apropie de masa din sufragerie şi puse lângă telefon două scrisori.

— Am adus poşta. De ce nu te-ai uitat în cutia poştală? Bea-ţi cafeaua înainte să se răcească. Nu trebuie să-ţi întrerupi masa din cauza mea.

— Ai de gând să stai mai mult timp?

— Nu mai mult decât este necesar.

— Abia aştept să-ţi termini inspecţia, replică tânăra care renunţase să se ducă în dormitor pentru a-şi pune o rochie. Se aşeză în fotoliu, sorbind din cafeaua fierbinte.

Watermount cercetă conţinutul vazei de porţelan chinezesc şi Eden nu se putu abţine să nu comenteze:

— Numără banii cu atenţie. Sunt toţi acolo.

— Mi se pare că gazda ta este prea generoasă, remarcă Sin, observând că fotografia lui este cu faţa în jos, apoi se adresă nemulţumit fetei care continua să mănânce: de ce nu-ţi place fotografia mea?

— Nu vreau ca imaginea ta să mă urmărească tot timpul.

— Fotografia ţi-ar putea aminti că nu voi îngădui să faci vreun pas greşit.

— Ştiu că mă supraveghezi zi şi noapte. M-am săturat să fiu dăscălită.

Sin zâmbi şi schimbă subiectul conversaţiei:

— Ai descoperit singură cât de periculoasă poate fi apa oceanului?

— Mă uimeşte grija ta faţă de mine!

— Să nu ai impresia că te-am avertizat degeaba. Nu vreau să ai necazuri. Este mai bine să-ţi spun ce primejdie reprezintă oceanul, înainte de a fi prea târziu. Socoteşti sfatul meu neîntemeiat, sau îţi place să provoci destinul?

Eden îşi muşcă buzele, surprinsă de atenţia pe care i-o acordase vecinul ei.

— Poate că-mi place să înfrunt pericolele, rosti ea cu cochetărie. Mai ai alte observaţii? Constat că nu-ţi scapă nimic din ce fac.

El îşi înălţă sprâncenele şi spuse ironic:

— Fii mai atentă. Pe viitor, când pleci de acasă, să încui uşa de la intrare.

— Aşa am făcut azi-dimineaţă.

— Ai uitat uşa din spate deschisă.

Fata nu verificase cealaltă intrare, fiind sigură că gazda ei o încuiase când plecase spre Bangkok. Nu avea rost să-i mărturisească lui Sin neglijenţa Cristinei, el oricum nu o va crede. Îşi imagina deja zâmbetul lui batjocoritor când va auzi că iubita lui fusese neatentă.

Eden preferă să fie învinovăţită decât s-o acuze pe Cristina. Ce mai conta o altă pată pe obrazul ei? Watermount era convins că ea uitase uşa deschisă şi nu avea de gând să-l contrazică.

— De ce n-ai încuiat uşa? insistă el. Aşteptai pe

cineva?

— Nu, răspunse Eden, pe nimeni. Toată lumea greşeşte, numai tu eşti mai presus de orice greşeală. Ce contează că am uitat să încui uşa?

Sin se încruntă şi mai tare.

— Este o prostie să susţii că n-ai greşit. Îmi dau seama că nu eşti o persoană de încredere. Nu pot pleca la Camberra până la sosirea lui Amy. Vreau să fiu liniştit în privinţa siguranţei casei Cristinei.

— Nu mai ai de aşteptat decât puţine zile, ripostă tânăra privindu-l în ochi.

Watermount făcu o strâmbătură şi se îndreptă spre ieşire. În pragul uşii se opri şi rosti calm:

— Dacă vrei să faci cumpărături sau să te plimbi prin împrejurimi, poţi lua bicicleta mea.

Fata tresări auzind propunerea lui neaşteptată, dar îl refuză categoric:

— Îţi mulţumesc pentru generozitatea de care ai dat dovadă, însă nu vreau să profit de ea. Mă voi descurca singură.

— Cum doreşti. Să nu te atingi de maşina Cristinei.

Eden nu spuse nimic şi Sin părăsi vila.

„Se întoarce la maşina de scris, îşi spuse tânăra. Oare la ce carte lucrează? Bineînţeles că este o operă ştiinţifică, insipidă şi greu de înţeles de nespecialişti”.

De când terminase şcoala, tânăra englezoaică nu mai avusese timp de citit, fiind ocupată cu slujba la magazin.

După prânz, vizita fraţilor Webster fu o surpriză plăcută. Don era un tânăr atrăgător şi sigur pe el, iar sora lui, Bibi, avea o fire veselă, optimistă. Când Eden le deschise uşa, cei doi fraţi îi zâmbiră cu prietenie.

— Bună! Eu sunt Bibi Webster, iar el este Don. Probabil că ai aflat de noi. Cristina ţi-a lăsat un bilet, nu-i aşa? Eşti Amy Blythe, dacă nu mă înşel.

— Vă rog să intraţi. Numele meu este Eden Dare. Sunt prietena lui Amy.

Don luă loc pe un scaun, în timp ce Bibi se aşeză pe canapea uitându-se la fotografia lui Watermount.

— Peste câteva zile, Amy va sosi la vilă. Acum este ocupată şi m-a rugat pe mine s-o înlocuiesc.

Bibi era foarte înaltă, cu părul castaniu, tuns scurt, şi avea pistrui pe faţă. Buzele frumos arcuite şi ochii căprui îi dădeau un farmec adolescentin. Trupul mlădios se ghicea pe sub fusta maro.

„Este de vârsta mea, îşi zise Eden, dar are o experienţă mai mare de viaţă”.

Don îşi aprinse o ţigară în timp ce sora lui o întreba pe Eden:

— Eşti prietena Cristinei?

— N-am avut încă ocazia s-o cunosc. Amy este prietena ei.

— Înţeleg. Când ai spus că soseşte Amy?

— Peste câteva zile.

— Mai rămâi aici după venirea ei?

— Da. Amy m-a invitat să stau cu ea.

Don îşi puse ochelarii de soare pe birou şi spuse:

— Am venit să discutăm cu Amy despre Crăciun. Părinţii noştri ştiu că ea stă la vilă şi s-ar bucura dacă prietena ta ar sărbători Naşterea Domnului cu noi. Bineînţeles că tu poţi s-o însoţeşti, în caz că nu ai alte planuri.

— Îmi face plăcere. Sunt sigură că Amy va fi de acord. Aş vrea să ştiu dacă nu vă stânjenesc. În loc de o fată, vom veni două.

— Nu-i nicio problemă. Mama se va bucura. Apropo, ai maşină?

— Numai Amy are.

— Foarte bine. Noi locuim la Nepelle. Este un panou

indicator pe şosea. Nu se poate să nu-l observi. Dacă nu cunoşti regiunea, înainte de plecare să dai un telefon. Presupun că-ţi vine greu să locuieşti singură.

— Abia aştept s-o revădpe Amy. Este prima dată când mă aflu pe ţărmul oceanului. Îmi place mult plaja.

— Eşti din Anglia, nu-i aşa? o întrebă Bibi. Accentul te-a trădat. Eşti în vacanţă sau ai pe cineva în Australia?

— Mătuşa mea m-a rugat să vin aici, dar ea a murit înainte ca eu să ajung în Australia. Din păcate, nu m-am înţeles prea bine cu bunicul meu.

— Eşti tânără şi te vei descurca în viaţă, o încurajă Bibi.

— Beţi un ceai? le propuse Eden.

— Cu plăcere, zise Don.

— Oh, Doamne! exclamă Bibi. Nu se poate! Sin Watermount este aici! Nu trebuia să fie la Bangkok, cu Cristina?

Eden se uită pe fereastră şi-l zări pe Sin plimbându-se prin grădină, fără îndoială cu gândul să vadă cine erau vizitatorii de la casa Cristinei.

— Are o problemă de rezolvat, afirmă tânăra englezoaică.

— Va fi cu siguranţă surprins să ne vadă, remarcă Bibi, chicotind. Don şi-a cumpărat maşina doar de o săptămână. Eden, ai discutat cu Sin?

— L-am văzut doar în treacăt. Watermount este foarte ocupat.

Fata nu mai avu timp s-o informeze pe Bibi că Sin lucrează la o carte, deoarece se grăbi să deschidă uşa de la intrare.

— Ai venit să vezi cine sunt oaspeţii mei?

Sin se uită peste capul fetei în sufragerie şi Bibi îi făcu cu mâna. Eden era intimidată de prezenţa lui Watermount.

— Sin! Ce bine-mi pare că te văd! rosti tare Bibi. N-ai plecat în Thailanda? De ce nu intri? Numai câteva minute.

— Îmi dai voie? se adresă el lui Eden. După cum vezi, ţinuta mea nu este adecvată unei vizite.

Fata se înroşi.

— Nu are nicio importanţă cum eşti îmbrăcat. Pofteşte în casă. Tocmai mă duceam la bucătărie să fac ceaiul.

Don se ridică în picioare când Sin se apropie şi-i întinse mâna.

— Bună ziua, Sin.

— Am venit s-o cunoaştem pe prietena Cristinei, îi explică Bibi. Ce întâlnire neaşteptată! De ce nu te-ai dus la Bangkok? se interesă tânăra, curioasă.

— N-am putut pleca din cauză că am avut mult de lucru. Peste câteva zile voi fi la Camberra unde sper să găsesc documentele care-mi lipsesc.

— De ce nu-ţi amâni plecarea până după Crăciun? Mama va fi încântată să te aibă printre musafiri. Va veni şi Amy.

— Prietena ei ne-a promis că ne va însoţi, spuse Don.

— Rămâi cu noi, îl rugă Bibi.

— Nu cred că voi putea sta până atunci, se scuză Sin.

Eden se îndreptă spre bucătărie de unde se auzea numai murmurul vocilor oaspeţilor ei. Tânăra se gândi că Bibi îşi manifestase cu prea multă exuberanţă plăcerea de a-l revedea pe Watermount. Se părea că sora lui Don este în termeni destul de amicali cu înfumuratul iubit al Cristinei. Don nu era genul de bărbat la care s-ar fi uitat Amy, bănui tânăra englezoaică în timp ce punea ceştile pe tavă. Cristina nu avusese de ce s-o avertizeze pe prietena ei.

Când intră în salon, oferindu-le musafirilor ceştile cu băutura aburindă şi parfumată, Eden remarcă atmosfera

de bună dispoziţie ce domnea în cameră. Sin le povestea fraţilor Webster aventuri de la pescuit, iar Don îl întrerupea din când în când, cerându-i amănunte în legătură cu momeala cea mai bună pentru ton. Bibi îi spuse lui Watermount că nu era încântată de munca pe care o făcea la ferma tatălui ei.

— Sunt contabila plantaţiei de bananieri, dar nu aceasta este ţinta vieţii mele. Vreau să cunosc lumea şi să călătoresc în străinătate. Mi-ar plăcea să trăiesc ca tine, Sin. Eşti într-o continuă agitaţie, dar ai avut ocazia să cunoşti multe locuri de pe planetă.

— Îţi mărturisesc sincer că m-am plictisit să fiu mereu pe drumuri. Aş vrea să mă stabilesc undeva, afirmă Watermount, surâzând.

Eden îşi spuse că Sin n-ar trebui să-i facă ochi dulci lui Bibi. Ce ar spune Cristina dacă ar şti că iubitul ei se uită la alte femei?

— Cum merg treburile la Nepelle? se interesă Watermount.

Înainte ca Don să deschidă gura, Bibi răspunse, făcând o grimasă:

— Vara este anotimpul cel mai nesuferit. Căldura e greu de suportat pe o plantaţie de bananieri. Aştept cu nerăbdare să-mi iau o săptămână de vacanţă şi să stau la plajă. Şi Don are nevoie de odihnă. Părinţii noştri vor pleca în concediu curând.

— Tata nu poate părăsi acum plantaţia, o completă fratele ei. Este sezonul recoltării fructelor şi în plus, trebuie stropiţi pomii împotriva dăunătorilor.

— Ştiu că arborii bătrâni trebuie înlocuiţi, remarcă Sin. Bananierii cer o îngrijire specială. Cum se simte tatăl tău, Don?

— Bine, mulţumesc.

Eden îi întinde o ceaşcă de ceai şi se gândi că totuşi,

Don este simpatic. Amy îl va găsi pe gustul ei, preferându-l unui fermier văduv, cu o fetiţă de opt ani. Alegerea îi va aparţine, bineînţeles, prietenei sale.

Bibi sorbi o gură de ceai, apoi reveni la invitaţia adresată lui Watermount.

— Sin, nu se poate să stai singur de Crăciun. Vino la noi.

— Am o soră măritată în Camberra, astfel că am la cine să mă duc. Deocamdată, nu m-am hotărât unde voi petrece Crăciunul, adăugă el surâzând. îţi mulţumesc pentru invitaţie.

— Să-mi dai un telefon.

— Desigur. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Vom pleca şi noi, îi spuse Bibi lui Eden. Mă bucur că te-am cunoscut. Sin, a fost o plăcere să te revăd!

— Plăcerea este de partea mea, rosti Watermount galant.

Eden se uită mirată la vecinul ei. Niciodată el nu-i vorbise pe un asemenea ton, deşi ea era mai drăguţă decât sora lui Don.

— Te aşteptăm de Crăciun la noi, îi reaminti Bibi la despărţire. Să vii cu Amy. Nu trebuie să vă îmbrăcaţi în rochii de seară. Este cald şi soarele nemilos.

*

* * *

În aceeaşi seară, Amy o sună pe prietena ei.

— Eden? Bună, ce mai faci?

— Bine.

— Cum te descurci?

— Fii liniştită, totul este în regulă. Khu Khan este un motan cuminte. Nu am probleme cu el. Cum a fost petrecerea? Te-ai întors de la fermă sau mai eşti acolo?

— M-am distrat de minune şi gazda mea m-a rugat

să-mi amân plecarea. Dă-mi mai multe amănunte despre tine.

Eden ezită o clipă, apoi se hotărî să nu-i comunice lui Amy că Sin se afla la vilă, pentru a nu o nelinişti.

— Khu Khan m-a îndrăgit din prima clipă. Am înotat şi m-am bronzat. îmi place casa Cristinei. Am găsit un bilet care îţi era adresat. Este vorba despre hrana motanului, folosirea maşinii şi îngrijirea vilei. De exemplu, te anunţă că-l vei cunoaşte pe vărul ei, Don Webster.

Amy izbucni în râs.

— Mi-e teamă că Don este un bărbat între două vârste. Cristina vrea să mă mărite. La Brisbane mi-a prezentat mai mulţi pretendenţi, dar toţi erau prieteni cu fostul ei soţ. L-ai văzut pe Don?

— Da.

— Când?

— Azi după-amiază, când a venit să te invite de Crăciun la familia lui. Are şi o soră, Bibi. Don a fost drăguţ şi m-a invitat şi pe mine.

— Oh, ce bine. Cum arată Don?

— Destul de drăguţ.

— Dacă vrei, poţi să te întâlneşti cu el. În acest moment nu doresc să mă leg de niciun bărbat.

Nici Eden nu era interesată de o idilă. Pulsul ei nu se accelerase când îl cunoscuse pe Don. Era puţin probabil ca dorinţa Cristinei să se realizeze atât de curând.

— Nu ne vom scoate ochii din cauza lui, o asigură ea pe Amy.

— Îţi voi da o veste neplăcută, draga mea. Mike m-a rugat să petrec Crăciunul la ferma lui. Din moment ce nu vei fi singură, mă gândesc să cedez insistenţelor gazdei mele. Dacă te plictiseşti la vilă, voi veni să stau cu tine…

Eden simţi un fior rece pe spinare. Watermount îi spusese că nu va pleca din Birrie Point până nu va sosi

prietena ei. În acelaşi timp, putea fi atât de egoistă încât s-o împiedice pe Amy să se distreze în mijlocul familiei Hewett? Oricâte rezerve ar avea faţă de fermierii care locuiau izolaţi, se părea că prietena ei era îndrăgostită nebuneşte de Malcolm Hewett, aşa că…

— Amy, zise ea cu glas tare, nu-ţi spun ce să faci. Totul depinde de tine. Eu mă simt bine aici şi cu siguranţă că de Crăciun mă voi duce la familia Webster.

— Oh, ce bine, se grăbi Amy să-i mulţumească. Sunt liniştită în privinţa ta. Mă bucur că te-ai împrietenit cu fraţii Webster. Cine ştie, poate te îndrăgosteşti de Don!? Distrează-te cât poţi. Încă o dată, îţi mulţumesc. Ne vedem după Crăciun. Te sun din nou şi-ţi voi comunica data sosirii mele. La revedere, draga mea.

„Ce ghinion!” exclamă Eden, după ce închise telefonul, uitându-se la fotografia lui Sin Watermount de pe birou. Când va putea scăpa de acest bărbat încrezut? Oricum, nu-i va destăinui că Amy se răzgândise, amânându-şi călătoria spre litoral. Sin va pleca spre Camberra în zori, crezând că Amy îşi va face apariţia mai târziu, spre înserat. În felul acesta, toată lumea va fi mulţumită. Watermount va fi sigur că vila Cristinei este bine păzită, iar Eden nu va mai trebui să tremure la gândul că el îi spionează mişcările.

Înainte de a se culca, tânăra regretă că refuzase bicicleta lui Sin. Din moment ce nu putea să folosească maşina Cristinei, bicicleta era singurul mijloc de locomoţie rezonabil şi utilizabil pentru cumpărături sau pentru plimbări pe faleză. Soarele era arzător şi căldura făcea imposibil mersul pe jos.

A doua zi dimineaţă, fata se hotărî să meargă la vila lui Sin pentru a rezolva problema bicicletei.

La umbra unui copac, masa din lemn masiv era pregătită pentru micul dejun. Eden apăsă butonul soneriei,

privind la tufele de iasomie care înmiresmau aerul din grădină.

Watermount îi deschise uşa şi se uită întrebător la tânăra care se simţea stingheră. Dinspre bucătărie venea o aromă de cafea şi pâine prăjită. Stăpânul vilei purta un halat şi papuci de casă.

— Ce doreşti? rupse el tăcerea.

— Am venit mai devreme ca să nu te deranjez de la lucru. Aş vrea să ştiu dacă mai pot să-şi împrumut bicicleta.

— Desigur, zise Sin, zâmbind. Bicicleta este în garaj. Poţi s-o iei. Te duci în oraş? Ai de făcut cumpărături?

Tânăra dădu din cap şi-i destăinui intenţiile sale.

— Vreau să iau nişte daruri pentru familia Webster.

— Foarte bine. Poţi păstra bicicleta cât doreşti. Când vei pleca de la vilă o voi recupera uşor. Cristina locuieşte la doi paşi de mine.

— Îţi mulţumesc încă o dată.

— De ce n-o aştepţi pe Amy? Veţi putea face cumpărături împreună.

Fata simţea că este pe punctul să se trădeze, deoarece era îmbujorată la faţă, însă căută să se stăpânească şi inventă pe loc o scuză convingătoare.

— M-am gândit să dau o raită prin magazine, să văd ce mai găsesc. Voi lua o hotărâre mai târziu.

— N-ai de ce să te scuzi. Nu poţi să iei daruri mai scumpe decât îţi permite punga. Ai bani suficienţi?

— Ce bani? se apără fata, crezându-se acuzată că luase banii Cristinei.

Sin îşi arcui sprâncenele.

— Banii pe care-i ai de cheltuială.

— Am avut impresia că te referi la banii din vaza de porţelan chinezesc din salon. M-am obişnuit cu reproşurile tale.

Ochii lui verzi clipiră supăraţi.

— Nu vreau să mă cert de dimineaţă. îmi pare rău că nu putem să ne înţelegem ca doi oameni civilizaţi.

Eden dădu din umeri, temându-se de proasta lui dispoziţie.

— Ce contează că nu ne înghiţim? Mâine vei pleca, fiindcă Amy trebuie să sosească la Kamballa. Aşa cel puţin am înţeles că vei face.

— Ţi-am promis că mă voi îndrepta spre Camberra, imediat ce prietena ta se va ocupa de vila Cristinei. Apropo, nu bei o ceaşcă de cafea? Ai luat micul dejun?

— Mulţumesc, dar am mâncat deja, minţi tânăra pentru a evita prelungirea discuţiei. Sper să obţii toate informaţiile de care ai nevoie. îţi urez sărbători fericite, în caz că nu ne mai vedem înainte de plecarea ta.

— Nu scapi atât de uşor de mine. Până mâine mai este timp să ne spunem la revedere.

Eden schiţă un zâmbet şi se duse la garaj. Peste câteva minute, era din nou în vila Cristinei. Ziua se anunţa minunată şi era păcat să nu profite de vremea încântătoare de vară. Valurile erau ameninţătoare şi nu putea înota în ocean. Exista pericolul să se înece şi fata se imagină pe jumătate leşinată, scăpată de furia valurilor de braţele vânjoase ale lui Sin. „Nu, se hotărî Eden, nu-i voi oferi prilejul să mă salveze. Mă voi duce să înot în lagună”.

Valurile se spărgeau înainte să ajungă în lagună, iar nisipul auriu era îmbietor. Greierii ţârâiau în iarbă, iar nişte copii se jucau în nisip. Eden îşi luase un coş cu fructe şi mânca din ele când i se făcea sete. Întinsă la soare, ignorând avansurile tinerilor bronzaţi de lângă ea, fata petrecu o dimineaţă plăcută pe plaja plină de lume. Atenţia îi era îndreptată spre nişte copii care făceau baraje de nisip pe ţărmul lagunei, căutând să prindă câţiva peşti.

La întoarcere, Eden era atât de obosită încât nu

dorea decât să doarmă. După o cină uşoară, se urcă în pat. Luminile de la vila de alături erau aprinse. Era ultima noapte a lui Sin la Birrie Point şi fata îşi imagină cu plăcere că în seara următoare va rămâne singură, fără să fie deranjată de vecinătatea lui.

După o noapte de somn odihnitor, tânăra se trezi în zori şi se duse să facă baie în ocean. Apa era calmă şi răcoroasă. Sin era, fără îndoială, în vila lui, făcându-şi bagajele. Spre uimirea ei, îl zări pescuind pe stâncile din apropierea ţărmului. Fluxul era la cotă maximă, iar el stătea cu spatele la ţărm, semănând cu o statuie. Fata îl privea admirativ. Sin dădea impresia unui înţelept aflat într-o meditaţie adâncă, departe de tumultul vieţii.

Fără să facă zgomot pentru a nu-l tulbura, Eden intră în apă. Pe un panou înfipt în nisip se puteau citi aceste cuvinte:

„Pericol. Înotul interzis”.

Pericol? Ce primejdie putea veni dinspre ocean? Niciun val nu-i încreţea suprafaţa. Sin o avertizase căutând s-o înfricoşeze, dar realitatea nu se potrivea cu spusele lui. Ce se întâmpla dacă se va scălda lângă ţărm? Dacă o vede, Watermount se va supăra că nu-i ascultase sfatul.

Până la urmă, Eden renunţă să înoate, pentru a evita orice scandal, ştiind cât de furios poate fi vecinul ei. Pe deasupra, el ar fi întrebat-o despre Amy şi fata prefera să nu fie nevoită să-l mintă.

Întorcându-se la mal, tânăra îşi strânse lucrurile şi urcă resemnată panta falezei. După ce-şi puse o bluză şi o pereche de jeanşi peste costumul de baie, se urcă pe bicicletă şi se îndreptă spre lagună.

Spre seară, se întoarse acasă şi nu remarcă nicio lumină la fereastra sufrageriei de la vila vecină.

Uşurată, deşi încă neîncrezătoare, fata aşteptă să se facă noapte, însă temerile ei nu se adeveriră. Fereastra de

la vila vecină rămăsese întunecată.

„A plecat”, îşi spuse Eden, ducându-se la culcare. Senzaţia de pace şi linişte care-i cuprinsese sufletul era însoţită de o apăsare neaşteptată. O emoţie ciudată o făcu să dorească mai mult ca oricând prezenţa lui Amy. Singurătatea era deplină şi numai motanul care dormea la picioarele ei îi alunga teama de necunoscut.

Capitolul 4

Când se trezi a doua zi, soarele strălucea la orizont. Edenâşi întinse braţele, bucuroasă că se află pe litoral. Ce idee minunată avusese Amy! Acum abia putea să profite de zilele de vacanţă. Sin plecase şi nu mai era nimeni care s-o spioneze sau s-o muştruluiască pentru orice fleac. Plaja era pustie şi va putea înota fără frică.

Uitându-se la ceasul de pe noptieră, tânăra văzu că era ora şase. Dându-se jos din pat, se apropie de fereastră şi-l căută cu privirea pe Watermount. Nu era nimeni în ocean. Acum el se afla la Camberra. Îşi puse costumul de baie şi cu prosopul pe umeri coborî faleza, anticipând plăcerea pe care o va încerca în apa răcoroasă a oceanului.

Pe când mai avea câţiva paşi până la ţărm, zări un înotător pe creasta unui val şi Eden se opri cu inima cât un purice. Nu era posibil ca Sin să nu fi plecat! Totuşi, capul lui se vedea din apă, ceea ce dovedea că vecinul ei nu se ţinuse de cuvânt.

„Asta însemna, îşi spuse tânăra înfiorându-se, că el lipsise seara trecută de acasă, întorcându-se târziu, după ce ea adormise. Ce mă fac acum? Pe unde scot cămaşa când mă va întreba unde este Amy?”

Cu toate acestea, neliniştea fetei era dublată de o senzaţie bizară de satisfacţie că Sin rămăsese la vilă.

Cel mai bine ar fi să se întoarcă acasă. Se răsuci pe călcâie şi porni repede.

— Unde te duci? se auzi vocea lui Watermount. De ce

te-ai răzgândit? Vrei să faci baie?

Tânăra reveni la ţărm, ruşinată.

— N-am ştiut că eşti aici. Am crezut că ai plecat…

Sin ieşi din apă şi începu să se şteargă cu prosopul.

— Ţi-am spus că nu plec înainte de a-mi fi luat la revedere. Nu te jena dacă vrei să te scalzi. Plaja nu-mi aparţine. Când a venit Amy?

— Prietena mea nu a sosit încă, răspunse fata, simţind că-i ard obrajii.

Watermount se încruntă şi o cercetă cu privirea pe tânăra care-o lăsase capul în jos, prefăcându-se că se uită la o scoică de lângă piciorul ei.

— Amy trebuia să sosească aseară, nu-i aşa? Ai aflat ceva de la ea?

— Da, recunoscu fata. Prietena mea m-a anunţat că nu poate veni la Birrie Point.

— Şi-a amânat sosirea?

— Da, rosti Eden, împingând cu piciorul scoica.

— Când vine? Azi? Mâine?

După o clipă de ezitare, ea îi spuse adevărul:

— Amy va veni aici abia după Crăciun.

— Iată o veste neaşteptată, comentă Sin cu o voce gravă.

— Ţi-a stricat planurile? se interesă Eden, dându-şi părul pe spate.

— Vom discuta mai târziu despre asta. Vrei să înoţi?

Fata îl urmă în apă fără să protesteze. Ziua era încântătoare. Niciun nor nu acoperea soarele. Având un ajutor de nădejde, Eden nu risca nimic dacă înota.

Din câteva mişcări energice, Watermount ajunse la stâncile pe care obişnuia să se odihnească în fiecare dimineaţă.

„Cât de plăcut este” se gândi fata, să stai înconjurat de apă, ca şi cum ai fi singur în Oceanul Pacific.

Eden fu oprită să înainteze de un val care se sparse în apropierea ţărmului. Mai repede nu putea înainta căci forţele fetei nu erau în stare să spintece valurile furioase. Tânăra se bucura ca un copil, sărind când valul se năpustea asupra ei. Viaţa era frumoasă şi nu făcuse nicio greşeală venind în Australia.

După o jumătate de oră, Eden se întoarse la vilă, făcu un duş şi îşi puse o rochie uşoară, apoi îşi pregăti micul dejun. Stătea la masa din bucătărie uitându-se la motanul care torcea fericit la picioarele ei, când soneria de la intrare se auzi îndelung.

Eden se duse la uşă şi-l văzu pe Sin, ţinând în mână o pungă de plastic.

— Ţi-am adus nişte peşte. L-am prins ieri, o lămuri el. Am trecut pe la tine, dar nu erai acasă. Poţi să-i dai şi motanului. Pisicilor le place mult în peştele.

Tânăra îi mulţumi adresându-i un zâmbet şi luă punga pe care el o păstrase în frigider.

— Sper că ştii să găteşti peştii, adăugă Watermount pe un ton zeflemitor.

Eden tresări, fiindcă ironia lui Sin îi rănea orgoliul. Până când o va socoti incapabilă să se descurce, în cele mai simple împrejurări? El îşi făcuse un obicei din a-i atrage atenţia asupra modului cum trebuie să se poarte, de parcă ar fi vorbit cu un copil neştiutor.

— Bineînţeles că pot să-i pregătesc, ripostă fata. Peştii sunt foarte gustoşi. Îţi mulţumesc pentru amabilitate.

— Cu plăcere, spuse Sin, îndepărtându-se.

Motanul se apropie de pungă, atras de mirosul de peşte.

— Ce vrei, Khu Khan? Ţi-e poftă de o mâncare delicioasă? În seara asta vom avea peşte la masă.

Darul neaşteptat o impresionă pe Eden, care-şi

schimbă părerea despre vecinul ei. Parcă nu mai era aşa de nesuferit, chiar dacă se purtase aspru cu ea. Nu câştiga nimic dacă-l contrazicea, şi până la urmă constatase că există posibilitatea de a păstra o relaţie amicală cu el. În scurt timp, Sin îşi va da seama că ea nu este o fată zvăpăiată şi lipsită de simţul răspunderii. Era în interesul ei să-l suporte încă două-trei zile până când se va hotărî să plece la Camberra.

„Este liniştitor, îşi spuse Eden, să ştii că ai pe cineva care te apără. Ochiul lui vigilent va observa orice mişcare suspectă la vila Cristinei”.

Fata se sui pe bicicletă şi parcurse câţiva metri, când îl văzu pe Watermount plimbându-se prin grădină.

Până atunci, aşteptase cu teamă reîntâlnirea cu el, dar gestul lui generos o făcu să se oprească, aşteptând ca Sin să se apropie.

Pielea lui bronzată strălucea la soare, iar trăsăturile accentuate ale feţei exprimau o voinţă de fier. Eden se gândea că Sin nu era un bărbat frumos, dar virilitatea îl făcea irezistibil în faţa femeilor. Cristina Vaughan se îndrăgostise nebuneşte de el şi nu se putea spune că era o femeie care ducea lipsă de admiratori. Oricum, Watermount nu era bărbatul ideal din visurile ei…

— Unde te duci? o întrebă el.

Eden simţi din nou că tonul cu care vorbise este agresiv. De ce nu era mai amabil şi mai apropiat?

— La cumpărături, răspunse ea sec. Am încuiat uşile şi am tras storurile. Du-te şi verifică! Ştii unde este cheia!

Tânăra regretă imediat că se răstise la el. Poate că Sin venise cu intenţii paşnice şi ea îl enervase.

Ochii lui verzi păreau obosiţi.

— Nu-mi stă în caracter să te verific.

Eden îl privi nedumerită. Nu cu mult timp în urmă, el îi reproşase că se purtase incorect cu bunicul ei şi acum,

devenise brusc încrezător. Ce-l determinase să-şi schimbe părerea?

— Nu m-ai certat că am uitat deschisă uşa din spate?

El zâmbi, amuzat de înverşunarea ei.

— Să lăsăm discuţiile în contradictoriu. Am venit să-ţi spun că m-am răzgândit: voi petrece Crăciunul la familia Webster. Am vorbit la telefon cu mama lui Bibi şi am anunţat-o că-mi va face plăcere să mă număr printre oaspeţii ei. Doamna Webster m-a întrebat dacă Amy a sosit şi i-am spus că prietena ta nu va fi aici de Crăciun. Având în vedere că nu ai maşină, poţi să mergi cu mine la familia Webster. Îţi voi anunţa ora plecării.

Eden se simţi ruşinată că Sin o pusese într-o situaţie jenantă. De ce o informase pe mama lui Don că Amy nu va veni la petrecere?

— Nu era nevoie să vorbeşti în numele meu, rosti ea. Bineînţeles că aveam de gând să telefonez eu însămi la familia Webster. În privinţa maşinii, mă voi duce fără ajutorul tău; voi lua un taxi.

— În ziua de Crăciun? Este imposibil. În orăşel nu sunt decât câţiva taximetrişti şi nu te sfătuiesc să faci autostopul.

— Iar îmi dai sfaturi! exclamă tânăra, revoltată.

Urcându-se pe bicicletă, începu să pedaleze cu furie, fără să mai aştepte replica lui Sin.

Pe drum, îi păru rău că-l părăsise atât de nepoliticos, şi-i cumpără o cravată scumpă. „Poate că nu-i va fi pe plac”, se gândi Eden ştiind că el este un bărbat elegant şi pretenţios. Pentru doamna Webster alesese o cutie cu bomboane de ciocolată, iar pentru tatăl lui Don, o cutie cu alune. Lui Bibi îi luă un săpun fin, iar lui Don o cravată în culori pastelate, mai ieftină decât cea a lui Sin. Bucuria de a dărui era mare, cu toate că economiile ei se subţiaseră destul de mult. Amy o va împrumuta, şi la întoarcerea ei în

Kamballa, îşi va găsi o slujbă.

Toată ziua fu chinuită de purtarea ei faţă de Watermount şi în zorii zilei următoare, bătu la uşa casei lui, spunându-i că acceptă să meargă cu el la familia Webster. Sin dăduse morocănos din cap şi se întorsese la masa de lucru.

În Ajunul Crăciunului, el sună la uşa vilei Cristinei.

— Mâine la ora unsprezece să fii gata. Să nu întârzii. Nu-mi place să aştept.

Eden îşi aminti de ultimul Crăciun petrecut în Anglia. Deşi mama ei fusese bolnavă, sărbătoarea adusese puţină veselie în casa veche din orăşelul în care locuia familia Dare. Mama sa bănuia că nu mai are mult de trăit şi se bucura că este împreună cu fiica ei. Mătuşa Silvia le trimisese o felicitare caldă şi mama ei exclamase cu lacrimi în ochi:

— Îmi pare rău că n-am avut ocazia să mă întorc în Australia. Cine ştie când o voi vedea pe Silvia?

Deşi era cald, fata nu se dusese la ocean, cu toate că-l zărise pe Sin înotând. După ce-şi pregăti micul dejun, Eden făcu curat în toată casa, având grijă să nu rămână niciun fir de praf pe bibelourile din salon. Când va veni s-o ia, Watermount nu va avea nimic să-i reproşeze. Până la ora plecării, făcu un duş şi-şi aranjă buclele blonde, apoi îmbrăcă o rochie de bumbac care-i venea foarte bine.

Uitându-se la ceas, observă că mai era o jumătate de oră până când Sin va suna la uşă. Grijulie să fie totul în ordine, tânăra puse bibelourile la locul lor pe rafturile de lemn. Cele mai multe înfăţişau animale de diferite mărimi şi erau din sticlă, ceramică şi bronz. Unele erau valoroase şi aveau o lucrătură fină şi, deşi Eden nu se pricepea la recunoaşterea vechimii, o figurină îi atrase atenţia. Era o fată cu o pisică în braţe, şi ea o cerceta curioasă, observând că bibeloul fusese spart şi lipit.

Când auzi soneria, Eden tresări şi scăpă figurina din mâini. Chiar dacă aceasta căzu pe covor, capul fetei se desprinse de restul corpului.

Când Sin Watermount intră în cameră, Eden ţinea în mână cele două părţi ale figurinei.

— Oh, îmi pare rău că nu sunt încă gata! se scuză tânăra.

— Nu-i nimic, zise el, uitându-se la bucăţile de porţelan.

Eden se simţea vinovată şi aştepta ca Sin s-o muştruluiască. În loc să-i spună cuvinte aspre, el se mulţumi s-o privească dispreţuitor. Fata se gândea că vecinul ei îi va face reproşuri meritate, dar el se abţinu pe moment, având în vedere că era o zi de sărbătoare. Se putea ca el să fi fost cel care-i dăruise Cristinei figurina şi în acest caz, situaţia în care se afla Eden s-ar fi înrăutăţit.

Fata puse cele două bucăţi de porţelan pe masă şi luă în braţe motanul care se freca de picioarele ei.

— Să nu pedepseşti motanul! îi porunci Watermount. Cristina ţine mult la el şi-i iartă toate poznele.

Eden mângâie blana motanului şi spuse pe nerăsuflate:

— Nu el a spart bibeloul.

Sin făcu o mutră mirată.

— Crezi că vântul a mişcat perdeaua şi aceasta a agăţat figurina?

— Eu am scăpat bibeloul din mâini, recunoscu tânăra. „Am şters praful şi am făcut o mişcare greşită, pierzându-mi echilibrul, chiar în momentul când voiam să pun figurina pe raftul de sus”, se gândi să spună, pentru a-şi justifica neatenţia. Fără să vrea, Eden îi destăinui adevăratul motiv al spargerii bibeloului:

— Dacă vrei să ştii, află că am tresărit când am auzit soneria. Din cauza sperieturii, figurina mi-a alunecat din

mâini. Ai sosit cu o jumătate de oră mai devreme. Bineînţeles că nu eşti obligat să mă crezi pe cuvânt. Ai impresia că am început să-i distrug lucrurile Cristinei, nu-i aşa?

— Nu fi absurdă! îi tăie el vorba. Mi-am dat seama că a fost un accident. Pe viitor să nu te mai ocupi de curăţenie pentru a-mi demonstra că ai un caracter bun. Nu mă poţi convinge aşa uşor să-mi schimb părerea. Du-te şi aranjează-ţi ţinuta!

Eden se grăbi să se schimbe, pentru a nu-l face să aştepte prea mult. Chiar dacă el îi reproşase că nu fusese atentă, nu trebuia să-şi strice buna dispoziţie. Ziua începuse rău, dar fata avea speranţa că ghinionul fusese spart.

Watermount o examină îndelung din cap până în picioare şi spuse pe un ton blând:

— Acum arăţi aşa cum trebuie pentru o sărbătoare. Să uităm incidentul cu bibeloul. Am fost cam aspru cu tine, deoarece Cristina ţine mult la el.

Fata rămase o clipă pe gânduri, regretând că fusese atât de neîndemânatică.

— Voi lipi bucăţile sparte.

Sin făcu un gest cu mâna şi exclamă agasat:

— Ţi-am spus să dai uitării tot ce s-a întâmplat. Bibeloul nu mai are nicio valoare.

Tânăra repetă cu voce fermă:

— Ţi-am spus că voi lipi bucăţile şi mă voi ţine de cuvânt.

— Să mergem!

Şoseaua mergea de-a lungul coastei. Cerul senin şi arborii exotici care se întindeau până departe alcătuiau o oază de verdeaţă. În curând, maşina trecu pe lângă plantaţiile de bananieri. Atmosfera devenise mai umedă şi mai răcoroasă. Sin îi dădea explicaţii în legătură cu

creşterea bananierilor şi-i arăta locurile cele mai pitoreşti din regiune.

— Când va veni Amy, să o rogi să te ducă la pădurea din vestulţmutu lui. Veţi putea înota în râu şi veţi avea ocazia să vedeţi păsări şi plante deosebite. îţi place natura sălbatică?

— Desigur, răspunse fata.

Maşina coti brusc, îndreptându-se spre Nepelle.

— Familia Webster are o plantaţie de bananieri care se întinde pe câteva hectare.

Eden privea copacii care aveau în vârf ciorchini cu fructe de culoare verzuie.

— La ce folosesc ţevile care traversează plantaţia?

— Fără irigaţii, bananierii nu vor rodi. Fiecare arbore are nevoie de multă apă. Zi şi noapte, pompele funcţionează din plin.

În vârful dealului se zărea casa familiei Webster. Sin îi explică lui Eden că bananele sunt cărate cu ajutorul unor lăzi mari şi trecute printr-o baie de aburi ce conţine substanţe contra dăunătorilor, apoi sunt livrate la consum.

Soţii Webster erau oameni harnici şi primitori, aşa cum sunt fermierii australieni. Domnul Webster era slab şi avea faţa uscăţivă, iar soţia lui era plinuţă. Eden le explică, încurcată, că Amy fusese reţinută în casa unor prieteni şi că va sosi la Burrangarra peste două zile.

Toată lumea bea bere şi tânăra englezoaică nu refuză paharul pe care i-l întinse Bibi, nevrând să dea impresia că nu se bucură într-o zi de sărbătoare.

După o jumătate de oră, Eden împărţi cadourile gazdelor şi lui Sin. Acesta îi dădu un pachet pe care era scris numele ei. Doamna Webster fu încântată de cutia cu bomboane de ciocolată şi o sărută pe Eden, spunând:

— Eşti foarte drăguţă.

Domnul Webster desfăcu pachetul şi puse cutia cu

alune pe masă pentru toţi musafirii. Soţia lui îi servi cu bomboane. Don se declară încântat de cravată, iar Bibi mirosi săpunul, spunând că avea un parfum exotic. Sin îşi înnodă cravata la gât, spre satisfacţia lui Eden care se felicita în sinea ei că reuşise să-i mulţumească pe toţi. Bibi făcu ochii mari de invidie observând cât de bine se potrivea cravata cu cămaşa lui Sin.

— Ai dat o grămadă de bani pe cravată! exclamă ea, privind-o în ochi pe Eden. Eşti la fel de bogată ca şi gazda ta? Cristina l-a moştenit pe soţul ei, dar tu nu trebuia să-ţi risipeşti economiile.

Tânăra englezoaică îşi mască stânjeneala plecându-şi privirea asupra cadoului primit de la Sin. Era o eşarfă de mătase care se asorta cu rochia ei.

Bibi primise o eşarfă galbenă şi se grăbi să şi-o înfăşoare în jurul gâtului, uitându-se curioasă în oglindă.

Sin se apropie de Bibi, întrebând-o dacă-i place eşarfa şi fata drept mulţumire, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, sărutându-l pe obraji.

Observând că Eden primise şi ea o eşarfă, sora lui Don făcu o mutră bosumflată, de parcă ar fi fost logodnica lui Watermount.

Sin o invită pe Bibi la o mică plimbare şi doamna Webster le spuse să nu stea prea mult, căci masa era gata. Eden o ajută să aducă platourile cu gustări reci: piftie de curcan şi şuncă de porc, castraveţi şi roşii, salate asortate şi fructe de mare. „Mâncarea este din belşug şi ajunge pentru douăzeci de persoane”, se gândi Eden, uitându-se la măslinele murate şi la brânzeturile care completau bunătăţile pregătite de gazde. Prăjiturile şi salatele de fructe erau puse pe o masă alăturată, fiind apreciate de comeseni şi în special de tânăra englezoaică. Aroma de vanilie şi de scorţişoară era un argument hotărâtor şi Eden gustă cu plăcere din preparatele doamnei Webster. Spre

marea ei uşurare, nu se mai servi bere, ci doar lichior de cafea.

După-amiaza trecu repede şi Eden se oferi să ajute la spălatul vaselor în timp ce bărbaţii şi Bibi stăteau în sufragerie, la un pahar de coniac. Când îşi termină treaba în bucătărie, Eden reveni în încăperea frumos decorată şi remarcă faptul că Bibi stătea pe braţul fotoliului în care se aşezase Sin, mâncând alune.

„Poate că din cauza alunelor are fundul atât de mare” îşi spuse Eden, care se abţinu să mănânce mult.

Bineînţeles, ziua avu un sfârşit neaşteptat. Furtuna se iscă din senin şi ploaia căzu în rafale peste pământul crăpat de arşiţă. Temperatura scăzu rapid în timp ce stropii grei se izbeau de acoperişul de tablă al casei. Ramurile bananierilor se înclinară sub povara ploii. La fel de brusc apăru şi soarele, iar pământul se uscă repede. Crengile arborilor se înălţară imediat, în timp ce apa şiroia pe frunzele zimţate. Păsările reîncepură să ciripească, scuturându-şi penajul umed.

Se făcuse ora cinci şi doamna Webster aduse ceaiul. Eden nu se atinse de prăjituri, simţind că-i plesneşte burta de atâta mâncare.

Într-un târziu, Sin şi Eden îşi luară la revedere de la gazde. Bibi îl sărută pe Sin, spunându-i că abia aşteaptă să-l revadă.

Pe drum, Eden se gândi că motanul era flămând.

— Sărmanul Khu Khan! exclamă fata când maşina trecea pe lângă vilele luminate de pe ţărmul oceanului. Cred că motanul Cristinei este înfometat. Îmi pare rău că l-am lăsat singur.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, o consolă Sin. Imediat vom ajunge acasă şi vei putea să-l hrăneşti. În fond, orice motan ştie să se descurce singur când stăpâna este plecată de acasă.

— Când mă vede, Khu Khan se freacă de picioarele mele.

— Îţi mulţumesc pentru cravată, îi spuse Watermount, oprind motorul maşinii în faţa vilei Cristinei.

Tânăra avea impresia că el îi era recunoscător doar pentru că preţul cravatei acoperea pierderea produsă de spargerea bibeloului, dar se abţinu să facă o remarcă răutăcioasă într-o zi de sărbătoare.

— Mă bucur că ţi-a plăcut cadoul meu, rosti ea. Mama îmi spunea că este foarte greu să alegi o cravată.

— Îţi mărturisesc sincer că mi-ai oferit un cadou deosebit.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru eşarfa. Noapte bună.

Sin îi adresă un zâmbet larg şi ea îi înapoie zâmbetul. Când nu mai era încruntat, Watermount devenea un bărbat seducător şi tandru.

Înainte de a se culca, Eden îşi rememoră momentele plăcute petrecute la familia Webster. Sărbătoarea naşterii lui Iisus Hristos fusese cu adevărat o zi înălţătoare. Peste o zi, Amy va sosi la vilă şi totul va reintra în normal.

Tânăra lipi cele două bucăţi ale figurinei chiar în dimineaţa următoare, cu cleiul special pe care-l găsise într-un sertar din dulapul de la bucătărie.

Cristina nu va observa că figurina fusese spartă, dar Sin îi va reaminti mereu gafa. Poate că aceasta va fi singura amintire pe care ea i-o va lăsa.

Capitolul 5

Telefonul sună chiar în momentul când Eden voia să se ducă la uşă să dea drumul în casă motanului. Fata alergă într-un suflet în sufragerie, ştiind că prietena ei este la celălalt capăt al firului.

— Cum ai petrecut Crăciunul? o întrebă Amy.

— Foarte bine.

— Şi eu m-am distrat de minune. Acum sunt la

Kamballa.

— Nu vii mâine?

— Nu cred. îmi este ruşine că te-am lăsat să stai singură, însă Malcolm a insistat să merg la vila lui de pe ţărmul de sud al Australiei. Fiica lui nu se poate despărţi de mine. Mi-e teamă că voi ceda rugăminţii tatălui ei, numai dacă nu ai nevoie de mine.

Eden simţi un fior rece pe şira spinării. Prietena ei o pusese într-o situaţie jenantă: Sin afirmase, sus şi tare, că nu va pleca din Birrie Point înainte de sosirea lui Amy. Era absurd să depindă de capriciile prietenei sale! Cu toate acestea, bunul-simţ o împiedica să-i explice ce greu îi venea să-l suporte pe Watermount. Nici minciuna nu mai putea s-o ajute, căci vecinul ei era hotărât să nu-şi încalce promisiunea.

— Amy, nu văd de ce te cramponezi de Hewett. Ştii foarte bine că bărbaţii care au un copil de crescut sunt în căutarea unei soţii pentru a-i da o mamă odraslei lor. Eşti prea tânără ca să-ţi asumi o asemenea răspundere. Eu.

— Eden! o întrerupse Amy, chicotind. Habar n-ai ce vârstă are Malcolm şi nu ştii cum arată.

— Nu este prea bătrân pentru tine?

— N-ai ghicit. Află că are treizeci şi unu de ani. De fetiţa lui se ocupă menajera care ne va însoţi pe litoral. Îţi destăinuiesc un lucru, dar te rog să rămână între noi: eu şi Mike ne iubim foarte tare! Cred că peste o săptămână voi deveni soţia lui. Vacanţa ne va ajuta să ne cunoaştem mai bine.

— Oh! exclamă Eden, bucuroasă. În cazul acesta, trebuie să-l însoţeşti. Nu am pot opune fericirii tale.

— Ştiu că eşti o fată generoasă. De aceea ţin la tine. Îţi doresc să fii înconjurată de o mulţime de admiratori. Te plictiseşti singură, nu-i aşa?

— Mă simt în siguranţă fiindcă Sinclair Watermount

locuieşte aproape de mine, mărturisi Eden pentru a-şi linişti prietena.

— Cum? N-a plecat la Bangkok? Cristina mi-a spus că el o va însoţi în Thailanda!

— Sin a fost obligat să renunţe în ultimul moment la călătorie. Trebuie să-şi termine cartea la care lucrează.

— Cristina trebuie să fie neconsolată. Cum arată vecinul tău? Este seducător, nu-i aşa?

— Nu prea am ocazia să discut cu el. Este foarte ocupat.

— Nu-i nimic, bine că ai pe cineva în apropiere. Încă o dată, îţi mulţumesc pentru înţelegere. La revedere.

Eden puse receptorul în furcă şi se îndreptă spre uşă. Aşadar, Sin Watermount va putea pleca la Camberra fiindcă Amy nu intenţiona să vină la Birrie Point. Situaţia în care ea se găsea devenise mai încurcată ca niciodată. Lipsită de bani, fără serviciu şi alungată de bunicul ei, tânăra englezoaică locuia într-o vilă al cărei proprietar era plecat.

Deschizând uşa de la intrare, observă că furtuna era gata să izbucnească. Norii acopereau cerul şi tunetele se auzeau din ce în ce mai aproape. Motanul nu se vedea nicăieri. De obicei, Khu Khan zgâria cu ghearele la uşă sau mieuna pentru a fi lăsat înăuntru. Fata îl strigă de câteva ori, dar motanul nu-şi făcu apariţia.

„Asta mai lipsea!” îşi spuse Eden, iritată. Era târziu şi îi era somn. Grădina era mare şi motanul se ascunsese probabil într-un tufiş. Tânăra făcu câţiva paşi, cercetând cu privirea locurile unde ar putea fi Khu Khan. Brusc, motanul ţâşni din spatele unui copac şi înainte ca Eden să-l prindă, dispăru în iarba înaltă. Fata fugi după el, dar animalul era mai iute. Ploaia începu să se reverse din norii cenuşii şi Khu Khan se îndrepta spre vila lui Sin, atras de lumina de la fereastră.

Eden iuţi paşii, sperând să-i taie calea motanului care se strecură printre picioarele ei şi se căţără într-un copac de lângă vilă. Dinspre ocean se auzea mugetul valurilor care se spărgeau de ţărm. Tânăra îşi şterse faţa cu dosul mâinii şi clipi din ochi pentru a-şi scutura picăturile de apă de pe gene.

— Khu Khan, vino jos! Hai, motănaşule, fii cuminte!

Motanul se uită la fată, dar nu coborî din copac.

— Coboară imediat, afurisitule! ţipă Eden, enervată.

Prin fereastra luminată se vedea silueta lui Watermount. Din fericire, el se afla la birou, cu spatele spre grădină. Tânăra se hotărî să-l prindă pe motan şi se apropie de copac. Făcu o mişcare greşită şi se împiedică de un ghiveci, dar nu căzu deoarece se prinsese cu mâna de trunchiul arborelui. Ghiveciul se răsturnă cu o bufnitură care-o înfioră pe Eden.

„Acum voi fi certată de Sin”, se gândi fata, înspăimântată. Motanul făcu o săritură şi se refugie pe acoperiş. Ploaia încetă la fel de brusc cum începuse şi luna se ivi de după nori, scăldând grădina în lumina argintie.

Sin Watermount ieşi din casă şi se uită uimit la fata care îşi îndepărta pletele ude de pe frunte.

— Ce cauţi la ora asta în grădină? Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştiu ce să mai cred despre tine! Dacă ai ceva să-mi spui, de ce n-ai sunat la uşă? Ai pierdut cheia de la vila Cristinei?

Eden era în jeanşi şi într-o bluză de bumbac care i se lipise de trup.

— Îmi pare rău de ghiveci, murmură ea. N-am vrut să te deranjez. M-am împiedicat pe când îl urmăream pe Khu Khan.

— Unde este motanul?

— Pe acoperiş, răspunse fata, ridicând capul. Spre surprinderea ei, motanul dispăruse. Cred că l-ai speriat şi

a fugit.

— Tu l-ai speriat, nu eu, ripostă Sin, supărat. N-ai decât să-l cauţi toată noaptea, dar te rog să nu te mai apropii de casa mea. Am mult de lucru. Îţi dai seama că am ales acest loc tocmai pentru liniştea şi pacea de aici. De când ai venit la vila Cristinei, nu mai reuşesc să mă concentrez. Mereu trebuie să te scot dintr-o încurcătură. Eşti destul de mare ca să-ţi porţi singură de grijă.

Eden deschise gura să protesteze, însă el adăugă pe un ton mânios:

— Dacă ziua mă frământ din cauză că nu ştiu ce poznă ai mai făcut, lasă-mi măcar serile să pot lucra!

Tânăra recunoscu, în sinea ei, că îl deranjase la o oră nepotrivită, dar nu-şi dădea seama de ce îl tulburase în tot timpul zilei.

— Nu trebuia să fii la Camberra? Mi-ai spus că nu poţi să-ţi continui munca la carte până nu obţii unele informaţii.

Watermount clătină din cap.

— Nu pot să te las singură. Eşti în stare să dai foc la casă.

Eden se simţi umilită şi nu îndrăzni să-i spună că Amy va veni abia peste o săptămână sau două.

— Poţi să te întorci la masa de scris, zise ea, căutându-l cu privirea pe Khu Khan. Promit să nu mai fac zgomot, chiar dacă voi sta toată noaptea în grădină.

Sin se înduioşă de soarta fetei şi-i propuse s-o ajute.

— Îl gonesc eu pe afurisitul de motan. Dacă a-i fi cunoscut-o pe Cristina, ai fi aflat că pisicile siameze sunt obişnuite să asculte mai degrabă de fluierat, decât de cuvintele cu care le chemi.

Watermount începu să fluiere uşor şi în câteva clipe, motanul apăru de după copac. Eden îl luă în braţe şi-i mulţumi lui Sin pentru ajutor.

— Dacă mi-ai fi spus cum să mă port cu motanul, nu te-aş fi deranjat în această seară, spuse ea. Pe viitor nu se va mai întâmpla. Noapte bună!

— Noapte bună! zise Watermount, intrând în casă.

Eden îi dădu de mâncare motanului, apoi îşi uscă părul şi se duse la culcare.

*

* * *

Dimineaţa se trezi devreme, îi deschise uşa motanului şi se uită pe fereastră să vadă dacă Sin înoată, apoi îşi făcu o cafea şi se îmbrăcă cu o rochie de bumbac roz, cu mâneci scurte, pentru a face o impresie bună. După ce-şi perie părul auriu, îl lăsă să-i cadă pe umeri şi-şi dădu cu cremă pe faţă. Pistruii abia se vedeau, iar ochii îi erau strălucitori. Uitându-se la ceas îşi spuse că Sin trebuia să fie în grădină. Era ora mesei. Va putea vorbi cu el, fără să-l deranjeze. îi va spune tot ce are pe suflet, rugându-l să aibă încredere în ea. Nu-i va ascunde nimic şi se va purta ca o fiinţă matură şi responsabilă.

Bineînţeles că planul ei nu se desfăşură aşa. Sin nu se afla în grădină şi fata fu nevoită să aştepte trei minute până când el îi deschise uşa. Stăpânul vilei avea părul ud şi purta un halat de casă. Arcuindu-şi sprâncenele, el întrebă curios:

— S-a întâmplat ceva? Abia am făcut un duş şi mi-e o foame de lup.

Eden se simţi jenată. Privirea lui se aţintise asupra decolteului ei. „Mă consideră o fată uşuratică”, se gândi ea. Ghicindu-i parcă gândurile, Sin adăugă pe un ton zeflemitor:

— Am impresia că ai pornit prea de dimineaţă la plimbare. Mergi la o întâlnire amoroasă?

Fata negă, dând din cap, neştiind ce să răspundă.

— Eu. nu vreau. n-am venit să te deranjez. Aş dori să

clarificăm unele lucruri.

Watermount oftă şi spuse, resemnat:

— Intră în casă şi spune-mi ce ai de spus. Ai luat micul dejun?

— Eu. da, răspunse ea cu o jumătate de gură, păşind în hol. Îi venea extrem de greu să înceapă discuţia şi se mulţumi să-l urmeze pe Sin în bucătărie, remarcând în treacăt gresia hexagonală din sufragerie, tapiseria elegantă de pe perete, scaunele înalte şi canapeaua din piele neagră, o măsuţă de sticlă pentru servit cafea.

Bucătăria era modernă şi confortabilă, zugrăvită în tonuri verzui şi albastre. Eden se aşeză la masă în timp ce Sin puse cafetiera pe foc şi tăie o bucată de şuncă.

— Nu vrei să guşti nimic? o întrebă el, deschizând uşa frigiderului.

— Puţină cafea, răspunse ea, nervoasă. Miroase foarte plăcut.

El surâse amuzat.

— Ai o privire speriată şi am impresia că n-ai mâncat nimic. Nu poţi sta flămândă pentru a-ţi păstra silueta. Îţi prăjesc un ou până este gata cafeaua. Te rog să-mi spui pentru ce ai venit. Să nu-mi spui că iar ai făcut o prostie. Ai mai stricat ceva?

Tânăra simţi cum i se zbate o venă la tâmplă.

— Nu s-a întâmplat nimic în casa Cristinei, cel puţin de când am venit aici. Întotdeauna te aştepţi să-ţi fac necazuri. Am venit să clarificăm situaţia dintre noi.

Sin puse şunca şi ouăle în tigaie, iar feliile de pâine în prăjitor.

— Dă-i drumul! îi porunci, pe un ton nepăsător.

Eden îşi căută cuvintele pentru a găsi expresia cea mai convingătoare.

— Ştiu că mă consideri o povară. îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar n-am fost eu de vină că tabloul pe care

bunicul meu îl păstrase pentru tine, a dispărut.

Fata spera să nu-i reamintească incidentul din seara trecută, când o surprinsese dând târcoale vilei în căutarea motanului.

— Vrei să fii mai explicită?

Eden dădu din cap şi se hotărî să fie mai sinceră cu el.

— Da. Ştiu că eşti convins că bunicul meu n-a avut încredere în mine, motiv pentru care nu mi-a dat voie să-l ajut. Nu-i adevărat că am stat degeaba. M-am ocupat de treburile casei şi am pregătit mesele. Am ţinut şi contabilitatea firmei. De fapt, bunicul meu a susţinut că trebuie să-i demonstrez că în venele mele curge sânge de Pomeroy. Până la venirea mea, mătuşa Silvia avusese grijă de casă.

Watermount prăji cinci ouă amestecate cu bucăţi de şuncă.

— Unde este mătuşa ta acum?

— Din păcate, a murit înainte de sosirea mea în Australia. După moartea mamei mele, mătuşa Silvia mi-a trimis o scrisoare, în care mă invita să locuiesc la ea. Cred că se simţea singură şi dorea să aibă pe cineva cu care să schimbe o vorbă. Am sperat că îmi voi găsi o slujbă în Kamballa, căci fusesem obişnuită cu munca încă din timpul şcolii. Mama a fost mereu bolnavă şi a trebuit s-o înlocuiesc la magazinul de artizanat.

Fata luă o felie de pâine prăjită şi o unse cu unt, socotind că-i dăduse destule amănunte despre viaţa ei. O pauză era binevenită.

— Mănâncă, nu te sfii, o îndemnă Sin, punând în faţa ei o farfurie cu ouă şi şuncă.

— Am crezut că iei masa în grădină. N-aş vrea să-ţi schimb obiceiurile.

— Nu-i nicio problemă, spuse Sin, aşezându-se la

masă. Nu contează unde mănânc. În casă este mai multă linişte şi pot să aud mai bine povestea vieţii tale. Oricum, îmi provoci destulă bătaie de cap, fiindcă în fiecare dimineaţă trebuie să mă uit pe fereastră să văd dacă nu cumva eşti în pericol de a te îneca.

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care o ai faţă de mine, dar nu e cazul să-ţi pierzi timpul preţios cu umila mea persoană.

— De ce eşti ironică? o întrebă el zâmbind. Să ne întoarcem la subiectul discuţiei noastre. Care sunt pasiunile tale?

— Mă interesează mult arta olăritului.

— Olăritul? se miră Sin.

Tânăra îşi ridică ochii şi afirmă pe un ton ferm:

— Tatăl meu a fost olar şi până când a murit – aveam pe atunci treisprezece ani – m-am jucat cu lutul, pe care-l modelam sub formă de căni şi farfurii. Aş putea spune că toată copilăria mea a fost o perioadă de ucenicie în această meserie.

— N-ai putut să te ocupi de olărit din cauză că a trebuit să lucrezi pentru că mama ta a fost bolnavă, nu-i aşa?

— Ai ghicit, aşa e.

Watermount turnă cafea în două ceşti. Tânăra observă că ceştile aveau o formă interesantă.

— Îmi plac ceştile, spuse ea.

— Le-a făcut sora mea. Lorraine şi-a amenajat un atelier în spatele casei. L-ai văzut, nu-i aşa?

— Nu ştiu nimic de atelier, răspunse Eden nedumerită, amintindu-şi că el o surprinsese uitându-se pe fereastră în vila lui. Nu m-am apropiat decât de vreo două ori de casa ta.

— Nu trebuie să tragi concluzii pripite, o întrerupse el. Am presupus că Amy ţi-a vorbit de pasiunea lui

Lorraine, asta-i tot.

Sin îşi puse două linguriţe de zahăr în ceaşcă şi adăugă, privind-o în ochi:

— Să analizăm mai bine relaţia dintre noi. Pentru asta ai venit la mine. Am impresia că ai vrut să-mi demonstrezi că am o părere greşită despre tine, părere pe care mi-am format-o când te-am întâlnit în casa bunicului tău. Am să fiu sincer: am crezut că eşti o fată alintată, care a venit din Anglia pentru a-l cunoaşte pe bunicul său din Australia. Mi s-a părut că eşti capricioasă şi că nu ai simţul răspunderii.

— Nu m-am înţeles prea bine cu bunicul meu.

— Mi-am dat seama că domnul Pomeroy este supărat pe tine. Nu e de mirare că oamenii în vârstă sunt mai nervoşi şi mai intransigenţi când este vorba despre afaceri. Am remarcat că el era indignat că nu i-ai ascultat ordinele şi că ai îndrăznit să-l contrazici.

— De obicei, îmi stăpânesc emoţiile.

— Nu aşa ai procedat cu mine, observă Watermount.

Tânăra ridică din umeri.

— Bunicul are limba ascuţită şi mi-a reproşat că nu l-am moştenit. Mama mea a fost blândă cu mine, deşi mă mai certa uneori, dar el nu m-a iertat. N-ar fi trebuit să-ţi mărturisesc acest lucru, dar ţi-am promis că voi fi sinceră.

— Îmi amintesc că domnul Pomeroy ţi-a făcut morală în faţa mea.

— De atunci au început toate necazurile mele. În ziua când ai venit să cumperi tabloul.

Cineva sună la uşă şi fata se opri.

— Scuză-mă, spuse Sin ridicându-se şi ieşind din încăpere.

Eden era sigură că-l va convinge pe Watermount de vinovăţia lui Berry Addison şi de cruzimea bunicului ei care o alungase din casă. După aceea, îi va spune că Amy

îşi schimbase planurile, iar ea îi va promite solemn că va veghea cu străşnicie asupra bunurilor Cristinei, astfel că el va putea să plece fără probleme la Camberra.

Abia aştepta întoarcerea lui Sin pentru a limpezi neînţelegerea dintre ei. Din hol se auzeau mai multe voci şi peste câteva clipe, gazda se întoarse însoţit de fraţii Webster.

— Bună dimineaţa! spuse Bibi, aşezându-se pe un scaun. Privirea ei nu era prietenoasă. Sper că nu v-am întrerupt discuţia.

Am venit s-o vedem pe Amy, dar nimeni nu ne-a răspuns. Unde este prietena ta?

Sin interveni pentru a calma atmosfera:

— Să mergem în grădină. Bucătăria este prea mică pentru patru oameni, este prea cald aici. Bibi, vrei cafea? Şi tu, Don? Eden, mai vrei o ceaşcă?

Bibi continuă să i se adreseze lui Eden, după ce toţi se instalară pe scaunele din jurul mesei din grădină, aflată la umbra unui copac.

— Când soseşte Amy?

— Azi în niciun caz.

— Uite care este problema pentru care am căutat-o pe prietena ta: tata ne-a promis nouă, mie şi lui Don, o săptămână de vacanţă. În urma rugăminţilor noastre, ne-a permis să plecăm şapte zile pe litoral. Cristina ne-a promis că nu este niciun deranj să locuim în vila ei. Amy a luat legătura cu Cristina?

Tânăra englezoaică era pusă într-o situaţie delicată. Pe de o parte, era bucuroasă că nu mai era singură, pe de altă parte, era îngrijorată, deoarece nu ştia dacă poate primi oaspeţi fără consimţământul Cristinei. Sin nu-şi exprimă părerea, aşteptând, fireşte, sosirea lui Amy.

Amintindu-şi că aceasta fusese sfătuită de Cristina să nu se îndrăgostească de Don, Eden trase concluzia că

gazda ei era de acord ca fraţii Webster să locuiască în casa ei.

— Bineînţeles că puteţi sta în casa Cristinei. îmi pare rău că Amy n-a venit.

Eden observă că Sin se întunecase la faţă. Fără îndoială că el nu era de acord cu decizia lui Eden. Fata îşi spuse că vecinul său nu are niciun drept să se împotrivească hotărârii ei. Sosirea fraţilor Webster putea chiar să-l determine să plece la Camberra.

— Amy ţi-a spus că nu va sosi mâine? se interesă Bibi, după ce sorbi o gură de cafea.

— Cred că Amy va întârzia două săptămâni. A fost invitată la nişte prieteni de pe litoral, o informă Eden.

Watermount îi adresă o privire încărcată de reproş şi tânăra se scuză, pe un ton vinovat:

— N-am avut timp să-ţi dau această veste. Abia aseară am vorbit cu Amy.

Sin rămase neîncrezător şi dădu dezamăgit din cap. Eden îşi imagină că el este supărat din cauză că ea îl minţise din nou. „Nu are decât să creadă ce vrea despre mine”, îşi spuse în sinea ei. „Acum că suntem trei oameni la vila Cristinei, poate foarte bine să-şi facă bagajele şi să mă lase în pace”.

Singurul ei regret era că nu avusese prilejul să-i vorbească despre ce se întâmplase cu adevărat la prima lor întâlnire, când numai purtarea nesăbuită a lui Berry o pusese într-o postură proastă faţă de bunicul ei şi de Watermount.

După o jumătate de oră, fraţii Webster erau deja instalaţi în vila Cristinei. Bibi ocupase camera gazdei, iar Don îşi depusese lucrurile în cel de-al treilea dormitor al vilei. Nerăbdător să se bucure de vremea splendidă, fratele lui Bibi le invită pe fete să facă baie în lagună. Bibi îl refuză, pretextând că trebuie să aranjeze lucrurile, iar

Eden îl rugă să se ducă singur, fiindcă avea treabă.

— Acum vom putea sta de vorbă pe îndelete, zise Bibi după ce fratele ei plecă.

Eden observă că musafira ei nu suportă păpuşile. Imediat ce intrase în dormitor, Bibi se apropiase de pat şi luase păpuşa de pe cuvertură, punând-o pe covor.

— Spune-mi de ce a întârziat Amy.

— Nu ştiu prea multe. Va sta cu o familie, într-o localitate de pe litoral. Eu nu-i cunosc pe cei cu care îşi va petrece vacanţa.

Bibi deschise şifonierul şi-şi agăţă rochiile pe umeraşe, apoi deschise toate sertarele, căutând unul în care să-şi pună celelalte articole de îmbrăcăminte.

Eden o îndemnă cu timiditate:

— Mai bine te muţi în camera mea. Acolo nu vei găsi dulapul şi sertarele ocupate. Eu am puţine haine şi pot să le ţin în valiză.

— Nu te deranja, zise Bibi. Mă simt foarte bine în această cameră. Îmi plac dormitoarele mari, adăugă ea, punându-şi geamantanul pe comoda din lemn de pin de lângă perete. Cred că voi găsi un sertar în care să-mi încapă lenjeria. Ce făceai aşa de dimineaţă în casa lui Sin Watermount? Te-a invitat să iei masa cu el? Mi se pare curios, afirmă Bibi cu răutate, să împarţi micul dejun cu un bărbat care nu are pe el decât halatul de casă.

— Cel puţin ai remarcat că eu eram îmbrăcată în rochie? replică Eden, iritată. M-am dus să-l informez în legătură cu Amy.

Bibi zâmbi maliţios.

— Toate fetele se îndrăgostesc de Sin, comentă ea pe un ton acid, scoţând din geamantan un bikini pe care-l puse peste cuvertura de pe pat.

— Eu nu fac parte dintre admiratoarele lui, ripostă Eden.

— Vom vedea care dintre noi are succes, o provocă Bibi.

— Am aflat că este prietenul Cristinei Vaughan.

— Asta nu-l împiedică să cucerească alte femei, susţinu Bibi, scoţându-şi bluza de bumbac şi sutienul, apoi rochia şi chiloţii. Costumul de baie era minuscul, verde. Eden n-ar fi îndrăznit niciodată să poarte un asemenea bikini provocator şi indecent.

Bibi se privi în oglinda mare ce acoperea mai bine de o jumătate din perete. Îi plăcea cum arată şi îşi perie părul castaniu.

Eden se gândea că sora lui Don nu este o frumuseţe. Pistruii n-o avantajau şi nu avea un chip atrăgător, dar trupul ei, mai mult descoperit decât acoperit de bikini, era armonios şi atrăgea privirile bărbaţilor. Talia de viespe, spatele drept şi coapsele voluptuoase erau argumente de netăgăduit.

Ducând peria de păr pe măsuţa de toaletă, Bibi văzu o cutie din argint pe care o deschise, exclamând: Oh! apoi scoase un set de fotografii pe care le examină cu atenţie. Eden ar fi vrut să protesteze, dar renunţă să deschidă gura, fiind convinsă că Bibi ar fi procedat aşa cum credea de cuviinţă, fără să-i pese de părerea altei persoane.

— Are o mulţime de prieteni, remarcă Bibi. Nu-mi place niciunul. Pun pariu că bărbaţii simpatizaţi de Cristina nu sunt nici pe departe nişte persoane de care să te îndrăgosteşti. Uite ce scie pe spatele acestei fotografii: „Pentru iubita mea, din partea lui William care te va iubi mereu”. Ce poţi să mai zici în faţa acestei prostii? Cristina nu i-a dăruit fostului ei soţ un copil. Mă mir că a păstrat patul dublu în dormitor. Cine a sfătuit-o să cumpere mobila asta atât de pretenţioasă? Păpuşile pot fi puse într-un dulap sau pe rafturi.

Bibi făcu o pauză, apoi adăugă, privind-o pe Eden:

— Ai impresia că nu gândesc când vorbesc? Sunt sora lui Don şi sunt încredinţată că fratele meu n-a dat curs avansurilor Cristinei. Este prea tânăr pentru văduva lui William, nu-i aşa? Soţul Cristinei a fost prea bătrân pentru a-i oferi altceva în afară de bani. Bine, bine, nu te mai uita aşa la mine. Mă duc să înot. Pentru asta am venit aici.

Punându-şi ochelarii de soare pe nas, se înfăşură într-un prosop mare şi se îndreptă spre uşă. Motanul apăru pe neaşteptate şi dispăru la fel de repede.

— Nu te sfătuiesc să faci baie aici, zise Eden, conştientă de riscul care-l pândea pe cel care se aventura în apa învolburată de le Birrie Point. Sin mi-a spus că valurile sunt primejdioase.

— Nu-mi pasă de părerea lui Sin, se indignă Bibi. Dacă intru în apă şi nu mă descurc singură, cine va putea să mă ajute? Ai ceva rece în frigider? Aş bea o sticlă de Coca-Cola.

Înapoindu-se în dormitor, Bibi luă fotografia lui Sin şi o puse pe măsuţa de toaletă, spre nemulţumirea lui Eden care exclamă:

— Watermount lucrează toată dimineaţa la cartea lui. Nu ai cum să-l deranjezi, fiindcă a înotat deja.

Bibi se uită la Eden ca şi cum ar fi fost neplăcut surprinsă de vorbele tinerei englezoaice.

— De ce vrei să mă convingi că nu este bine să mă las condusă de intuiţie? Voi face ce-mi place. Nu te mai băga în viaţa mea. Sin este major şi poate să mă însoţească la ţărmul oceanului.

— Nu m-am referit la ceea ce-ţi place să faci. Am vrut pur şi simplu să te avertizez că este foarte ocupat. N-aş vrea să-l plictiseşti cu problemele tale.

— Eşti o fată cuminte, nu-i aşa? afirmă Bibi cu o voce mieroasă. Nimeni n-ar fi bănuit că iei micul dejun cu

vecinul tău, astfel că nu ai dreptul să-mi faci morală. Sin este un bărbat fascinant şi are o slăbiciune pentru mine. Ai remarcat că mă înţeleg foarte bine cu el. De Crăciun, m-am simţit minunat că am avut ocazia să fiu aproape de el.

Eden se înfioră, neputând înţelege de ce Bibi îi face ochi dulci lui Sin.

— Nu ştii că Sin este prietenul Cristinei?

— Oh, Cristina nu are de gând să se mărite cu un bărbat temperamental ca Sin! zise Bibi luând o înghiţitură de Cocalola. Nu mi-e frică de ea. Cristina este o femeie care-şi devorează cuceririle. A făcut o căsătorie din interes cu un bărbat care ar fi putut să-i fie tată. Nu i-a plăcut să muncească. După moartea soţului, şi-a dat seama că moştenirea o transformase într-o văduvă bogată. Bărbaţii au început să roiască în jurul ei. L-a scos din minţi pe fratele meu şi l-a făcut să sufere în momentul când Sin s-a întors pe litoral. Acum s-a dus la Bangkok, fără să fie convinsă că Sin ţine la ea.

— Sin nu pare trist că nu este în T ailanda, afirmă Eden, enervată de remarcile răutăcioase ale lui Bibi. Ştiu că acum este foarte ocupat, dorind să obţină mai multe informaţii pentru carte. Singurul motiv pentru care n-a plecat la Camberra, a fost că o aştepta pe Amy.

Bibi făcu o mutră mirată.

— Aşadar, nu eşti decât o intrusă. Vom mai avea ocazia să discutăm. Acum mă grăbesc. Ne vedem mai târziu.

După plecarea lui Bibi, Eden nu fu în stare să se liniştească. Întreaga ei fiinţă fusese răscolită de insinuările pe care le făcuse sora lui Don.

Dormitorul Cristinei arăta de parcă ar fi fost locuit de o trupă de circ: hainele lui Bibi erau împrăştiate peste tot. Eden puse fotografia lui Sin pe biroul din sufragerie şi se gândi că un bărbat că el nu poate fi sedus de o tânără

zburdalnică precum sora lui Don.

Uitându-se pe fereastră, nu putu să-şi dea seama unde putea fi Bibi şi nici dacă aceasta era însoţită de Sin. Oricum, nu era de acord cu tupeul musafirei care ocupase dormitorul gazdei de parcă ar fi fost casa ei! Eden nu credea că Bibi era prietena Cristinei. Dacă ar fi fost mai apropiată de tânăra văduvă, Bibi n-ar fi bârfit-o faţă de o străină.

Pentru Eden, Cristina era o femeie frumoasă şi sensibilă, incapabilă să păcălească bărbaţii după ce-i cucerise cu farmecele sale. Sin Watermount nu putea fi iubitul unei femei prefăcute. Bibi greşea mult, sperând să pună mâna pe el.

Pentru a scăpa de gândurile negre care-i apăsau sufletul, fata se hotărî să se ducă la plajă. După ce-l mângâie pe Khu Khan care torcea fericit, Eden se duse în camera ei să-şi pună costumul de baie.

Capitolul 6

Costumul ei de baie părea demodat în comparaţie cu bikiniul lui Bibi. Probabil că peste câţiva ani, oamenii vor înota goi. Bibi era o reprezentantă a noii tendinţe.

Trecând prin grădină, Eden auzi ţârâitul greierilor şi ciripitul păsărilor. Spre surprinderea ei, plaja era pustie.

Tânăra se întoarse acasă după o oră şi o zări pe Bibi stând la masa lui Sin şi bând Coca-Cola. Nu avea nici măcar un prosop în jurul umerilor. Eden nu era o mironosiţă, dar era conştientă că Bibi îşi expune nurii cu intenţia de a-l seduce pe Sin. El purta ochelari de soare şi bea bere rece.

Bibi îşi înălţă capul şi o întrebă pe Eden:

— Prânzul este gata?

— Nu te-am căutat pentru masă. Nu vrei să mergem la plajă?

— Nu, mulţumesc. Mă simt foarte bine aici. Sin mi-a

spus că valurile sunt periculoase.

Eden îşi îndreptă privirea spre Sin.

— Îmi pare rău că-ţi răpim timpul.

— Oh, nu-i nicio grabă, se grăbi Bibi să spună. Este vară şi Sin nu poate lucra toată ziua. N-am întâlnit o fată atât de ciudată ca tine. Crezi că nu ştim ce trebuie să facem? Ce părere ai, Sin?

El râse amuzat.

— N-aş putea spune că Eden este o persoană lipsită de bună creştere. În orice caz, trebuie să profitaţi de timpul frumos şi să vă duceţi pe ţărmul oceanului. Acolo vă veţi bronza mai bine. Dacă n-aş avea de lucru, mi-ar face plăcere să vă însoţesc.

Bibi zâmbi galeş.

— Te lăsăm să munceşti. Ce faci diseară? Eşti liber sau îţi vei face bagajele? Eden e de părere că vila Cristinei este în siguranţă, odată cu venirea mea şi a lui Don.

Watermount rosti pe un ton tăios:

— Cred că te voi dezamăgi, Eden, dar mai am câteva probleme de rezolvat, aşa că nu voi pleca atât de curând. Gata, fetelor, duceţi-vă la plajă. Diseară ne revedem. Fratele tău are vreun program?

— Nu cred, răspunse Bibi după o pauză. În acest moment, Don nu are nicio prietenă.

Ridicându-se de pe scaun, îl sărută pe buze.

— Oh, Sin, eşti atât de fermecător. Te ador.

Eden se întoarse cu spatele, fiindu-i jenă de atitudinea provocatoare a lui Bibi care se străduia să-l impresioneze pe Watermount. Era posibil ca el să fie obişnuit cu capriciile tinerei, deoarece se lăsase sărutat ca şi cum ar fi ştiut care sunt preferinţele ei.

— Ne întâlnim în jur de ora şase şi jumătate, le spuse el intrând în casă.

Eden se uită la sticla de Coca-Cola şi la paharul lui

Sin de pe masă. Scrumiera era plină de resturi de ţigări. Dacă ar fi fost în locul lui Bibi, ar fi avut grijă să cureţe masa, dar nu se sinchişi de nimic şi se îndreptă spre ţărmul oceanului remarcând:

— Dacă fratele meu nu se întoarce acasă la timp, voi fi nevoită să merg numai eu cu Sin. Sunt superstiţioasă şi nu putem fi trei la cină.

Eden nu ripostă, mulţumindu-se s-o urmeze pe tânăra care-şi unduia şoldurile de parcă ar fi fost dansatoare. După ce îşi aşternură prosoapele pe nisip, cele două fete se aşezară pe burtă la soare, fără să-şi vorbească. Eden îşi rememoră scena la care asistase, văzând-o pe Bibi sorbind din băutura răcoritoare şi pe Sin lăsându-se sărutat pe buze…

*

* * *

Eden respiră uşurată când îl văzu pe Don revenind la vilă imediat după ora cinci. Avea pielea înroşită de soarele puternic şi adusese nişte creveţi.

— Oh, aş bea ceva rece, să mă răcoresc! exclamă el intrând în bucătărie.

— Sunt câteva sticle cu bere în frigider. Adu-le în sufragerie, zise Bibi. Sper că nu ai nicio întâlnire astă-seară, adăugă ea peste câteva minute. Fără tine, Eden nu poate să vină la cină. Sin ne-a invitat pe toţi în oraş.

„Cât de prefăcută este!” remarcă Eden în sinea ei. Bibi prezentase situaţia de parcă n-ar fi vrut să fie singură cu Watermount! Don zâmbi şi rosti pe un ton amabil:

— Ce bine că vom ieşi împreună în oraş! O voi însoţi cu plăcere pe Eden.

Tânăra englezoaică îi întoarse zâmbetul şi se ridică de pe canapea, fiindcă nu voia să-şi strice pofta de mâncare cu creveţii cumpăraţi de Don.

— Mă duc să-mi calc rochia! se scuză ea.

— Eden, zise Bibi cu obrăznicie, vezi dacă fusta şi bluza de pe pat mai trebuie călcate. Ai tu grijă de ele.

Eden nu-i dădu o replică pe măsură, stăpânindu-şi indignarea care o cuprinsese. Bibi se purta cu ea de parcă ar fi fost stăpâna casei. Tânăra englezoaică pregătise prânzul şi spălase vasele, în timp ce Bibi se odihnea în fotoliul din salon, cu o revistă în mână. Eden nu-i îndeplini ordinul şi-şi călcă numai rochia ei, lăsând fierul de călcat pe masa din bucătărie, în caz că Bibi ar fi vrut să-şi aranjeze hainele.

După ce făcu un duş, se întoarse în bucătărie pentru a pregăti mâncarea motanului. Bibi intră în încăpere şi Khu Khan o zbughi imediat în sufragerie. Se părea că motanul nu o agrea, sentiment împărtăşit de altfel şi de Bibi care nu-l suferea pe favoritul Cristinei. Chiar dacă Sin nu-şi manifestase simpatia faţă de motan, Khu Khan nu se îndepărtase când Watermount venise în vizită.

Bibi exclamă:

— Oh, ce urât miroase mâncarea asta pentru motan! Nu poţi să-i pui castronul în grădină?. Cum arată bluza mea? Are câteva cute, nu-i aşa?

— Fierul este în faţa ta, zise Eden, dar nu cred că bluza mai trebuie călcată. Cine ar fi putut remarca o cută nevinovată când decolteul era mai mult decât îndrăzneţ, lăsând să se vadă partea de sus a sânilor? Te rog să-l laşi pe Khu Khan să mănânce. Peste cinci minute poţi să te întorci în bucătărie.

Bibi făcu o strâmbătură.

— Cristina ţine mult la motan şi va fi încântată să afle că ai avut grijă de el. Mai bine grăbeşte-te, altfel Sin va fi obligat să te aştepte. Poate nu mai vrei să ieşi cu noi în oraş.

— Nu te bucura aşa de repede, o repezi Eden. Mă schimb în zece minute.

*

* * *

Seara fu minunată. Watermount conduse maşina şi alese un restaurant la celălalt capăt al localităţii, de unde se vedeau luminile caselor, reflectate de apa oceanului. Orchestra cânta melodii plăcute, iar Sin comandase o cină bogată, bazată pe fructe de mare, şi o sticlă de vin alb.

Era ora nouă şi jumătate când orchestra se retrase, oferind clienţilor ocazia să cânte la pian sau la chitară. Câţiva amatori de muzică se încumetară să interpreteze melodii gustate de public, chiar dacă nu se ridicau la nivelul unor profesionişti. Se găsiră doi glumeţi care-i făceau pe clienţi să izbucnească în hohote de râs.

Eden fu impresionată că seara se desfăşură fără niciun incident supărător. Don era diferit de sora lui, căutând să-i ţină companie tinerei englezoaice. Aceasta uitase chiar să o supravegheze pe Bibi, dar nu se lăsase furată de farmecul lui Don, păstrând o rezervă politicoasă faţă de el. La întoarcere, Sin îşi luă la revedere fără s-o sărute pe Bibi, care intră în casă supărată, ducându-se imediat la culcare.

*

* * *

A doua zi dimineaţa Bibi plecă în oraş, fără să-şi fi făcut patul sau să fi spălat vasele în care luase micul dejun, lăsând aceste îndatoriri în seama lui Eden.

— Unde este sora ta? se interesă aceasta când îl văzu pe Don în grădină, pregătindu-şi undiţele pentru pescuit.

— Nu ştiu, cred că la plajă.

La plajă, sau la vila lui Sin? se întrebă Eden, hotărâtă s-o împiedice pe Bibi să-şi atingă scopul. Punându-şi costumul de baie şi cu o carte în mână şi prosopul de plajă în cealaltă, fata se duse la cutia de scrisori, apoi traversă grădina şi se opri la marginea falezei.

Bibi era pe ţărm şi-i făcea semne cu mâna. Eden coborî cărarea şi-şi întinse prosopul pe nisip, lângă locul unde stătea Bibi.

— Mă bucur că am cu cine să înot! exclamă aceasta, surâzând. Am luat planşa cu mine. Astăzi nu sunt valuri periculoase.

Bibi se ridică şi, luându-şi planşa de lemn, se lansă pe crestele valurilor, lăsând-o în urmă pe Eden.

Don se ivi cu undiţele şi se duse la stâncile din apropiereaţ armului, sperând să aibă succes la pescuit.

Spre prânz, cei trei se întoarseră la vilă, încântaţi de dimineaţa petrecută. Don prinsese mai mulţi peşti pe care-i prăji Eden, păstrând doi şi pentru masa lui Khu Khan.

Bibi n-o ajută deloc, făcu un duş şi-şi spălă părul, apoi stătu în dormitor până când fu chemată la masă de Eden. Don mâncă repede şi ieşi în oraş, lăsându-le pe fete să bea cafeaua în salon. Eden aşteptă în zadar ca Bibi să se ofere să spele vasele. Pe când sorbeau băutura fierbinte, cineva bătu la uşă.

— Intră, zise Bibi.

Watermount pătrunse în salon şi Bibi se ridică în picioare.

— Ia loc, Sin, îl invită ea. Îţi aduc imediat o ceaşcă. Bei o cafea, nu?

Bibi se duse la bucătărie, dând impresia că este o gospodină perfectă.

— M-am distrat bine, seara trecută, spuse Eden. Vreau să-ţi mulţumesc pentru amabilitate.

— Trebuia să-i fi mulţumit lui Don, afirmă Sin. El a plătit jumătate din consumaţie.

Remarca lui Watermount era clară: Eden nu fusese invitata lui, şi fata se îmbujoră la chip.

Bibi reapăru cu un aer triumfător şi-i oferi ceaşca de cafea lui Sin, aplecându-se peste măsuţă. Părul ei spălat cu

şamponul lui Eden mirosea plăcut.

— Eşti gata, Bibi, pentru plimbare? o întrebă Watermount.

— Da, răspunse fata, uitându-se la Eden. Vei putea face curat după plecarea mea, adăugă ea, ca şi cum ordinele sale trebuiau executate fără întârziere.

— Mergem? o zori Sin, ridicându-se de pe scaun.

— Sunt gata într-o clipă, afirmă Bibi. Astăzi este rândul lui Eden să facă menajul.

Tânăra englezoaică făcu ochii mari de uimire, neputând crede că Bibi este atât de obraznică. Înainte de a-i da o replică tăioasă, sora lui Don i se adresă pe un ton de reproş:

— Ai fi putut face curat, azi-dimineaţă, Eden, în loc să fi venit la plajă. N-ai văzut ce dezordine este peste tot?

Bibi făcu o grimasă şi se duse spre dormitorul Cristinei.

Eden nu îndrăzni să spună: „Merg cu voi”, aşa cum ar fi zis Bibi dacă ar fi fost în locul ei. Sin se uita nemulţumit la fata care-şi plecase privirile de parcă s-ar fi simţit ruşinată pentru că în casă era dezordine. Aprinzându-şi o ţigară, el o întrebă:

— Fumezi?

— Nu, mulţumesc.

— De ce eşti tulburată? Cine te-a supărat?

Tânăra ar fi vrut să exclame: „Tu, bineînţeles. Nu este corect să te plimbi cu Bibi în lipsa Cristinei!”, dar se abţinu, ştiind că nu are dreptul să se amestece în viaţa lui personală. El i-ar fi retezat-o scurt, invitând-o să-şi vadă de treburile ei.

— Cred că-ţi dai seama cine, spuse Eden în şoaptă, păşind furioasă spre bucătărie unde o aşteptau vasele nespălate. Bibi nu trecu să-şi ia la revedere şi Eden rămase singură să strângă lucrurile împrăştiate din camera

Cristinei. După o oră, se gândi să meargă în oraş la cumpărături. Nu mai era pâine şi provizia de fructe se terminase. Khu Kahn avea nevoie de lapte, iar pentru cină nu mai rămăseseră decât câteva legume. Fraţii Webster nu-şi puseseră problema aprovizionării cu alimente, astfel că Eden trebuia să se ocupe şi de această sarcină. Economiile ei se epuizaseră şi fata fu obligată să ia cinci dolari din vaza chinezească. Cristina menţionase în bilet că lăsase bani pentru cheltuielile casei, însă Eden fusese hotărâtă să nu se atingă de ei. Nepăsarea şi impertinenţa fraţilor Webster o forţaseră, spre regretul ei, să recurgă la banii Cristinei.

În timp ce pedala, gândurile ei erau îndreptate spre Bibi care se plimba fericită cu maşina lui Sin. Cât de prefăcută putea fi această fată! Privirea ei se luminase la vederea lui Watermount şi vocea îi devenise mieroasă când vorbise cu el. Dacă Sin mai întârzie o săptămână la vilă, Bibi îşi va realiza planurile.

Eden îl zări pe Don într-o barcă pe care o închiriase de la debarcaderul din lagună. Aşadar, fraţii Webster se distrează de minune, fără să le pese cine are grijă de vila în care locuiau. Fata era obosită. Căldura era apăsătoare şi drumul lung. Într-un fel, îi părea rău că venise pe litoral. Îşi închipuise că va sta cu prietena ei, Amy, înotând în ocean şi făcând cunoştinţă cu turişti chipeşi şi bronzaţi. În loc de cuceriri şi distracţii, îl reîntâlnise pe Sin şi acum avea pe cap doi tineri care se purtau de parcă ar fi fost stăpânii casei şi ea o servitoare. Eden îşi spuse că pe viitor va fi intransigentă şi nu se va mai lăsa umilită de nimeni.

„Bibi nu va reuşi să pună mână pe Sin”, se gândi tânăra englezoaică pe când se întorcea spre casă, cu coşul de nuiele plin de alimente. Voi sta cât mai mult timp în preajma lui, chiar dacă-l voi enerva la culme. Am datoria faţă de Cristina să-l feresc de mrejele periculoase ale lui

Bibi.

Don sosi la câteva minute după ea. Umpluse frigiderul cu produsele pe care le cumpărase. Peste o jumătate de oră, se auzi motorul maşinii lui Sin, dar Bibi nu-şi făcu apariţia, fiind probabil invitată să bea ceva rece. Watermount n-ar fi făcut acelaşi lucru dacă ar fi invitat-o pe ea, ci ar fi oprit maşina la poartă, trimiţând-o să pregătească cina. Niciodată nu-l văzuse pe Sin atât de galant ca acum, când sora lui Don era pe punctul de a-l cuceri cu nurii ei.

— Mă duc după motan, îl anunţă Eden pe Don, ieşind în grădină. Deşi îl zări pe Khu Khan la umbră, ascuns în spatele unui copac, fata îşi continuă drumul până la gardul care o despărţea de grădina lui Sin şi se apropie tiptil de masa la care-i zărise pe cei doi amatori de plimbări pe malul oceanului. El îşi ţinea braţul pe coapsa lui Bibi, iar aceasta închisese ochii, înfiorată de plăcere. Era vizibil că se sărutaseră. Eden începu să-l strige pe motan şi se scuză când Bibi deschise ochii, privind-o cu furie.

— Oh, nu vă deranjaţi, îl caut pe Khu Khan.

Sin nu se arătă tulburat de prezenţa fetei şi o sfătui cu voce calmă:

— De ce nu fluieri, Eden? în felul acesta, motanul va ieşi din ascunzătoarea lui, iar eu şi cu Bibi vom fi avertizaţi că nu suntem singuri.

— Nu mă pricep să fluier, afirmă Eden pe un ton nepăsător. L-am strigat pe Khu Khan, dar n-am avut noroc. Dacă ai fi fost mai puţin ocupat, m-ai fi auzit foarte bine, îşi sfârşi ea fraza, privindu-l sfidător pe Watermount.

Bibi se aşeză pe celălalt scaun, scuturându-şi pletele care-i acopereau chipul. Sin se ridică şi făcu câţiva paşi spre Eden, având un aer seniorial şi nepăsător, de parcă sărutarea unei fete provocatoare ar fi însemnat o îndeletnicire obişnuită pentru un bărbat a cărui logodnică

era departe de casă. Eden era indignată de purtarea lui, nedemnă de renumele unui bărbat instruit şi serios.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el, observând faţa ei încruntată. Ai de gând să omori pe cineva? Ce pagube a mai produs motanul?

— Khu Khan este cuminte, şi nu a făcut nicio poznă.

Watermount îşi înălţă sprâncenele, dar se mulţumi s-o privească în tăcere, fără să fluiere, semn că nu crezuse povestea lui Eden.

— Afurisitul de motan nu este aici! exclamă Bibi revoltată. Du-te mai bine şi pregăteşte ceaiul. Eu mai întârzii puţin. Vreau să beau ceva rece, adăugă ea, apropiindu-se de Sin. Când ajunse lângă el, îşi petrecu un braţ în jurul taliei şi o privi zeflemitor pe Eden.

Aceasta nu mai reuşi să-şi tempereze nervii şi izbucni furioasă:

— De ce nu te duci tu să-i pregăteşti ceaiul lui Don? în fond, este fratele tău. De ce nu ai grijă de el?

Bibi zâmbi maliţios şi spuse pe un ton calm:

— Ai uitat că este rândul tău de muncă? Am remarcat că Don este încântat de talentele tale de gospodină. Nu pierde ocazia şi întoarce-te la vilă.

Eden deveni palidă. Neruşinarea lui Bibi depăşise orice limită. Tremurând din tot corpul, ar fi vrut să se repeadă la ea şi s-o strângă de gât. „De ce ai venit pe litoral? Vrei să distrugi logodna Cristinei?” ar fi fost reproşurile pe care i le-ar fi aruncat în faţă.

Fata făcu un pas spre sora lui Don, dar Sin interveni energic pentru a evita un scandal:

— Linişteşte-te, Eden. Vino în sufragerie şi bea ceva, apoi tu şi Bibi veţi pregăti cina. Împăcaţi-vă, fetelor, nu aveţi nimic de împărţit.

— Mă duc să scot paharele, se oferi Bibi, intrând în casă.

Eden simţi că lacrimile îi vor umezi ochii. Tensiunea ajunsese insuportabilă. Cât de mult ar fi dat să nu fi fost pusă în această situaţie jenantă. Watermount o bătu uşor pe umăr şi ea ţipă:

— Nu mă atinge!

— Eşti prea nervoasă, zise Sin clătinând din cap.

Tânăra era intrigată, bănuind că el nu o crezuse când afirmase că venise să caute motanul. Povestea cu Khu Khan fusese cusută cu aţă albă. Bibi era convinsă că Eden era îndrăgostită de Sin. „Bineînţeles că se înşală. Sin ştie foarte bine că nu pot fi îndrăgostită de el!"

Watermount făcu un pas înapoi şi spuse cu un glas calm:

— Apropo, n-am terminat discuţia de ieri. Ce voiai să-mi spui?

— Nu mai are nicio importanţă, răspunse Eden, păşind spre sufragerie.

Bibi pusese trei pahare pe o tavă.

— Ce bei, Eden? o întrebă ea. Puţin whisky îţi va face bine.

— Torn eu băutura, declară Sin.

Bibi se învârtea pe lângă el, în timp ce Eden, îmbujorată şi gata să izbucnească în lacrimi, luă loc în fotoliul din piele neagră, gândindu-se că nu fusese destul de isteaţă năvălind peste cei doi. Oare Cristina îi va fi recunoscătoare?

Sin îi întinse paharul şi ea îi mulţumi.

— Băutura te va calma, comentă el zâmbind.

Eden îi întoarse zâmbetul iar el o privi gânditor. Simţi o arsură pe gât, dar efectul băuturii fu cel prevăzut de Sin şi Eden se simţi mai liniştită.

Stăpânul vilei le îndemnă pe cele două fete să se întoarcă la vila Cristinei.

— S-a făcut târziu şi Don este flămând. Nu se cade

să-l lăsaţi să vă aştepte.

Pe masa din sufragerie, Eden descoperi biletul lăsat de Don în care se scuza că va veni târziu şi că va mânca în oraş.

Motanul miorlăi, frecându-se de picioarele lui Eden care-i pregătea peştii aduşi de Don.

Bibi se aşeză pe un scaun şi izbucni în reproşuri:

— De ce ai venit după mine? N-ai observat că eu şi Sin nu doream să fim deranjaţi? Eşti prea geloasă şi nu-ţi ajunge un singur bărbat.

— La cine te referi? La Don sau la Sinclair?

— La amândoi, fireşte, rosti Bibi pe un ton tăios, uitându-se dispreţuitor la motanul care devora bucăţi de peşte.

— Asta-i culmea! exclamă Eden, revoltată. Îl simpatizez pe Don, dar nu mă dau în vânt după el, iar Sin este prietenul Cristinei. Nu eu l-am provocat.

Bibi avu un zâmbet şiret.

— Eden, ştii foarte bine că nu poţi dansa tango decât cu un partener! Sin poate foarte bine să mă respingă dacă nu-i place de mine, însă atâta timp cât nu este însurat, nimeni nu-mi poate interzice să mă plimb cu el. Află că ne simţim bine împreună şi te avertizez că este mai bine să-ţi vezi de treburile tale şi să-l laşi în pace pe Sin.

— Watermount nu mă interesează deloc. Am deja un prieten, minţi Eden, pentru a pune capăt discuţiei.

— În acest caz, să stai cât mai departe de Sin. Cum rămâne cu cina?

— Dacă ţi-e foame, deschide frigiderul. Mă duc să mă plimb. Aici este o atmosferă înăbuşitoare.

Khu Khan o însoţi în grădină şi dispăru imediat într-un tufiş. Fata se îndreptă spre lagună, regretând liniştea care domnise în vila Cristinei, înainte de sosirea fraţilor Webster. Chiar şi certurile cu Sin fuseseră suportabile în

comparaţie cu hărţuielile necontenite la care era supusă din partea lui Bibi. Sora lui Don era hotărâtă să-l cucerească pe Watermount şi nu ţinea cont de nimeni şi de nimic.

Umbrele înserării se lăsaseră peste ţărm. Cerul era acoperit de nori negri, iar aerul era înmiresmat de florile suave ale eucalipţilor. Fereastra sufrageriei lui Sin era luminată, la fel ca majoritatea vilelor din jurul lagunei. Tânăra coborî poteca, uitând de necazuri şi de obrăznicia lui Bibi. Oceanul era încă furios, iar mugetul valurilor era liniştitor pentru nervii fetei.

Eden îşi scoase sandalele şi păşi în picioarele goale pe nisipul umed şi răcoros. În depărtare, se zăreau luminile unui vapor care se îndrepta spre sud. Valurile se spărgeau cu un zgomot asurzitor de ţărm, împroşcând spumă şi alge.

„Al nouălea val este cel mai periculos”, îşi aduse aminte Eden de vorbele lui Sin şi începu să numere valurile. Nu ajunse la cifra cinci, când un val se sparse în apropiere. Apa furioasă se scurgea printre picioarele tinerei. Câtă dreptate avusese Sin când o prevenise să se ferească de oceanul agitat. „Într-o clipă poţi fi dusă departe de ţărm şi nu mai ai forţa de a rezista curenţilor puternici”.

De data aceasta, am fost mai tare decât oceanul, îşi spuse Eden, luând-o la fugă de-a lungul malului, bucuroasă că avusese curajul să înfrunte valurile.

Brusc, trupul ei se ciocni de un obstacol şi simţi două mâini puternice care o apucaseră de braţe, împiedicând-o să cadă. Ridicând capul, fata îl privi pe Watermount.

— Ce faci aici? se auzi vocea lui gravă. Te joci cu moartea? Ştii foarte bine că te poţi îneca uşor.

— Nu m-am gândit să mă sinucid, replică Eden, simţind tăria degetelor lui. A venit un val mai mare atâta

tot.

— Nu-ţi dai seama că jocul acesta poate fi periculos? Nu mi-am închipuit să fii atrasă de valuri atât de tare încât să uiţi de pericol. De ce nu eşti la vilă? Nu trebuia să pregăteşti cina?

— Nu mi-a fost foame. Trebuie să-ţi spun că n-am stabilit nicio înţelegere cu Bibi în privinţa menajului.

Cei doi începură să urce coasta. Deşi era cald, fata începuse să tremure. Fără să se uite la Sin, îl întrebă:

— De ce ai venit după mine pe plajă?

— De ce? Nici eu nu ştiu, răspunse el dând din umeri, deşi a devenit un obicei să mă uit după tine. Din când în când cercetez plaja, căutându-te.

— Ţi-e teamă că nu sunt cuminte?

— M simt răspunzător de viaţa ta.

— Îmi pare rău că-ţi dau bătaie de cap. Te asigur că poţi pleca fără grijă. Sunt o fată serioasă şi poţi avea încredere în mine. În plus, fraţii Webster sunt o garanţie că vila Cristinei este bine păzită.

Ajunşi pe creasta falezei, cei doi se opriră şi fata îşi puse sandalele în picioare, după ce îşi scutură nisipul de pe tălpi. Ochii lui Eden se obişnuiseră cu întunericul şi putea distinge destul de bine trăsăturile lui Sin. Chipul aspru, părul negru şi intensitatea privirii lui o tulburară pe Eden.

— N-am avut încredere pentru că la prima noastră întâlnire nu ai dat dovadă că eşti o fată serioasă. Răspunsurile tale ezitante la întrebările precise ale bunicului tău, m-au făcut să bănuiesc că ai ceva de ascuns. Nu mi-a plăcut deloc purtarea prietenului tău care a avut, totuşi, curajul să înapoieze tabloul înainte să fie prea târziu.

— Tocmai despre pânză am vrut să-ţi vorbesc, zise fata, bucuroasă că avea prilejul să lămurească încurcătura

la care Sin fusese martor. Te înşeli în privinţa lui Berry. Eu nu m-am jucat cu focul şi nici n-am fost incorectă. Berry a luat tabloul fără voia mea, profitând de momentul când l-am lăsat singur în galerie. Bunicul meu a acceptat versiunea lui, deoarece nu mă suporta, crezând că vreau să profit de pe urma lui. El n-a iertat-o niciodată pe mama mea, pentru că se măritase cu un străin, plecând de acasă.

Eden făcu o pauză, aşteptând ca Sin să spună ceva. Văzând că el tace, ea îl întrebă, mâhnită:

— Nu mă crezi, nu-i aşa?

Watermount rosti tranşant:

— Trebuia să-ţi fi ales mai bine prietenii.

— Prietenii nu se aleg, ci se câştigă. Nu umblu după caractere perfecte. Ştiu că orice om are calităţi şi defecte. Sunt sinceră cu tine, şi nu l-am mai întâlnit pe Berry din ziua în care a dovedit că este un om de nimic.

Sin rămase pe gânduri, cu o figură neîncrezătoare. Tânăra era curioasă să afle dacă el o crezuse, dar faptul că el nu zicea nimic îi dovedea că este în continuare vinovată în ochii lui. Sin era un om care nu avea încredere în oricine, mai ales dacă era vorba despre o fată necunoscută şi fără o situaţie socială deosebită. Dacă în locul ei s-ar fi aflat Bibi, cu siguranţă că el ar fi fost mai indulgent şi i-ar fi acceptat explicaţiile.

— Nu-mi fac nicio iluzie în privinţa argumentelor mele; sunt convinsă că mărturisirea mea nu te-a impresionat. Nu ai o părere bună despre mine şi nici mie nu-mi pasă de tine.

Eden făcu un pas spre grădină dar Sin o prinse de braţ, întorcând-o cu faţa spre el.

— N-am ştiut până acum că vrei să mă faci să-mi schimb părerea despre tine. De când ai venit la vilă, am apreciat eforturile tale de a mă scoate din sărite. Cu toate acestea, am considerat că eşti o fată atrăgătoare, dar

încăpăţânată. Nu mai reţin de câte ori am fost nevoit să te cert pentru poznele tale. În loc să-ţi ceri iertare, de câte ori ai deschis gura, te-ai răstit la mine. Nu eşti genul de fată care să-mi placă. Am impresia că eşti cam naivă.

Eden îşi stăpâni emoţia puternică din suflet, reuşind să spună pe un ton ferm:

— Nu sunt aşa de proastă pe cât crezi şi nici nu caut să te cuceresc. M-am săturat de remarcile tale caustice. Dă-mi voie să trec. Nu pot să stau toată noaptea cu hainele ude.

Mâna lui dreaptă îi apucă talia şi degetele îi pipăiră bluza.

— Nu eşti udă deloc, zise Sin sec.

Tânăra îşi aminti de scena din grădină când el o sărutase pe Bibi şi exclamă:

— Nu vreau să fiu sărutată!

— Cine a vorbit de sărut? se miră Watermount zâmbind. Dar este o idee minunată.

— Nu şi pentru mine, afirmă Eden emoţionată. Dacă el nu-i dădea drumul, va trebui să se lupte pentru a se elibera din braţele lui.

— Ţi-am spus să-mi dai drumul!

— Trebuie să mă rogi frumos, sau să-mi scapi din braţe.

— Nu-mi place să mă lupt. Consider că suntem două fiinţe raţionale şi ne putem înţelege fără a folosi violenţa. Vrei să-ţi faci singur rău?

Sin îşi înălţă sprâncenele.

— Nu se poate să fii atât de categorică! în fond, o sărutare nu reprezintă nimic.

— Nu sunt de aceeaşi părere. Pentru mine contează mult cine mă sărută. Eşti sigur că eu sunt o persoană nedemnă de încredere şi este împotriva principiilor mele să mă sărut cu cel care mă învinovăţeşte.

— Ce cuvinte mari foloseşti! murmură Watermount. Nu este momentul unui discurs patetic!

Buzele lui se apropiară de gura fetei, dar, pe neaşteptate, Sin se îndepărtă, rostind laconic:

— Împrejurările sunt nefavorabile. Cineva ne deranjează.

Eden îşi potoli bătăile inimii şi-şi ciuli urechea: zgomotul unor paşi se auzea distinct.

Era Bibi, bineînţeles, care se apropia furioasă, dar când ajunse lângă Sin îşi controlă nervii şi-l întrebă pe un ton mieros:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sin, ce s-a întâmplat? Ai pescuit-o pe Eden din apa înfuriată a oceanului?

— Am ajuns prea târziu, se scuză el, surâzând. Am întâlnit-o întâmplător, pe când mă întorceam de la o plimbare pe plajă înainte de cină. Fără îndoială că Eden îţi va da mai multe amănunte. O las în grija ta.

— Ai întârziat la masă, zise Bibi întorcându-se către Eden. Şi te-am căutat peste tot. Ce-ar spune prietenul tău dacă ar şti că-l urmăreşti pe Sin la lăsarea întunericului?

— Eden este în siguranţă cu mine, declară Watermount cu o voce gravă.

— Nu prea m-am simţit în apele mele alături de tine, ripostă Eden pe un ton batjocoritor. Remarca lui Bibi despre prietenul indignat merita o răsplată şi tânăra englezoaică se îndreptă spre vilă, spunând:

— Trebuie să-mi schimb hainele. Noapte bună, Sin.

— Noapte bună.

Bibi o ajunse din urmă în apropierea vilei şi se răsti la ea:

— Numai pantalonii tăi sunt uzi. Cât timp ai stat cu Sin?

— Cine ştie? Habar n-am, replică Eden, dând din

umeri. Nu m-am uitat la ceas.

Înainte ca Bibi să deschidă gura, Eden intră în casă şi se duse rapid în camera ei pentru a-şi schimba pantalonii. În faţa oglinzii, îmbrăcată într-o rochie uşoară, fata îşi perie părul, amintindu-şi că Sin îi mărturisise că o consideră atrăgătoare.

„Oare ce gândeşte Sin despre mine?" se întrebă ea. Bibi o surprinsese în braţele lui, după cum şi ea o zărise pe Bibi sărutându-se cu el în aceeaşi zi. „Biata Cristina, ce naivă este. În loc să-şi vadă de carte, iubitul ei seduce toate femeile pe care le întâlneşte. N-aş avea încredere în el nici cât într-o ceapă degerată".

Eden puse peria pe măsuţa de toaletă şi se îndreptă spre sufragerie unde-i găsi pe fraţii Webster uitându-se la televizor. Bibi exclamă pe un ton nepăsător:

— Ah, ce bine că ai venit, Eden! N-am prăjit peştii, deoarece tu i-ai pregătit atât de bine încât te-am aşteptat să-i faci aşa cum ştii tu.

— Bine, mă duc la bucătărie, zise Eden ruşinată, ştiind că Bibi remarcase foarte bine ce se petrecuse pe faleză. De fapt, nu se întâmplase nimic extraordinar, se gândi tânăra în timp ce pregătea mâncarea.

În sufletul ei rămăsese o speranţă la care nu îndrăznea să se gândească. Era posibil ca bănuiala ei să se transforme în realitate? Nu, era de neconceput.

Capitolul 1

A doua zi, în zori, Bibi se duse la vila lui Sin, dar reveni îndată cu coada între picioare, anunţând-o pe Eden că Sin este ocupat toată ziua. Nu lucrase de două zile şi acum dorea să recupereze timpul pierdut.

Bibi era dezamăgită şi nu-şi ascundea nemulţumirea că Eden încercase să i-l răpească pe Sin.

Eden îşi spuse că trebuie să fie mai indiferentă faţă de intrigile lui Bibi. Cel mai înţelept lucru ar fi s-o lase în

pace şi să nu se mai amestece în viaţa lui Sin.

— Azi poţi să te duci liniştită la plajă, adăugă Bibi cu ciudă. Sin nu va mai veni decât spre seară la noi. L-am invitat la cină.

Eden se gândi că tot ea va trebui să pregătească cina, să pună casa la punct şi să fie cu zâmbetul pe buze când va sosi oaspetele.

Don declară entuziasmat că ştie un loc retras unde se poate pescui.

— Fetelor, veniţi cu mine. Vom merge cu maşina şi voi veţi face baie în apa liniştită a lagunei.

Eden ar fi vrut să-l refuze, dar ideea de a rămâne singură în vilă n-o încânta deloc. Sin era ocupat cu cartea, iar Bibi o rugă cu o voce blândă:

— Dacă vom fi împreună, vom putea schimba o vorbă şi vom înota cât vrem. După cât îl cunosc, Don va pescui toată ziua.

Abia se aşezaseră pe prosoapele de bumbac, că fetele văzură doi bărbaţi prezentabili apropiindu-se de ele. Din vorbă în vorbă, fetele se împrieteniră cu ei. Bibi începu să-i facă ochi dulci unuia dintre bărbaţi, cu care înotă, distrându-se de minune. Prânzul fu luat într-un restaurant de pe plajă unde mai mulţi prieteni li se alăturară la masă şi după-amiaza trecu repede, într-o atmosferă destinsă. Eden se scuză că este obosită şi se lungi pe nisip sub umbrelă.

După o oră, se trezi şi-l văzu pe Don sosind cu o plasă de peşte. Bibi se întorsese de la restaurant şi o întrebă în legătură cu cina:

— Ce părere ai, Eden? Este bine să luăm nişte creveţi şi un sos picant? Peştii nu vor fi suficienţi pentru patru persoane. Don va lua două sticle de vin de la restaurant.

Eden clătină din cap, ştiind că va din nou pe post de bucătăreasă, deşi Bibi fusese cea care organizase mica

petrecere.

— Ai dreptate, răspunse ea, creveţii îi vom servi ca antreu. Peştii îi vom fierbe în sos picant, peste care vom turna un pahar cu vin alb. Ai să vezi ce gustoşi vor fi.

— Abia aştept să văd ce vei pregăti, se entuziasmă Bibi. Voi învăţa de la tine o reţetă culinară grozavă.

Bibi fusese amabilă în acea zi şi Eden se gândi că numai Sin fusese motivul neînţelegerii dintre ele. Întotdeauna, el fusese disputat de admiratoarele sale, iscând gelozia în sufletele lor.

Eden cumpără creveţi din banii ei, iar Don se însărcină cu procurarea sticlelor cu vin alb, apoi cei trei se întoarseră la vilă cu maşina.

După zece minute, sună telefonul. Bibi era în baie şi făcea un duş, iar Don curăţa peştii. Eden ridică receptorul.

— Eden? Tu eşti? Sin este la telefon.

Fata tresări, deoarece se aştepta ca Amy să fie cea care sună.

— Am auzit zgomotul maşinii şi am vrut să aflu la ce oră să vin.

— Bibi este la baie şi nu m-am consultat cu ea, dar poţi veni oricând, zise Eden.

— Foarte bine. Voi veni peste o oră. Sper să ai timp să te schimbi.

— Nu-ţi face griji, voi fi gata imediat.

După ce puse receptorul în furcă, tânăra se gândi că trebuie să arate bine, fiindcă voia să-l impresioneze pe Sin, mai ales că discuţia din seara precedentă îi aprinsese speranţa de a fi mai apreciată de el. De când sosiseră fraţii Webster, multe se schimbaseră în viaţa ei.

Sin îşi făcu apariţia când Eden îşi punea bluza lila şi pantalonii albi. O văzuse pe Bibi într-o rochie lungă şi se hotărâse să nu apară în ţinută de seară. Îndreptându-se spre salon, fata se întrebă ce efect va avea înfăţişarea ei

asupra lui Sin. Afară se întunecase iar holul era luminat discret.

Înainte de a ieşi din dormitor, Eden deschisese fereastra şi respirase aerul răcoros încărcat de aroma florilor. Vilele înşirate de-a lungul ţărmului dădeau impresia unor diamante strălucitoare.

Emoţia ei se amplifică în momentul în care trebui să dea ochii cu Watermount. Muzica discretă de la casetofonul Cristinei aducea o notă de intimitate. Eden rămase în pragul uşii, privindu-l pe Sin. Acesta se ridică de pe scaun. În mână avea un pahar şi se apropie de ea întrebând-o cu blândeţe:

— Cum ai petrecut ziua?

Ochii lui se aţintiseră asupra chipului ei şi fata se simţi stânjenită. Reacţia ei era alta decât emoţiile pe care le încercase când vorbise cu Sin. Remarca lui din ajun, că este o fată atrăgătoare, îi rămăsese în minte, ca o amintire de preţ.

Privirea lui o tulbura mai mult decât se aşteptase. Seara trecută, Eden fusese aproape de trupul lui şi-i simţise căldura care o copleşise. Inima îi bătuse cu putere la fel ca în aceste momente când zâmbetul lui maliţios o pusese în încurcătură. Fiind incapabilă să deschidă gura, fata făcu câţiva paşi şi ajunse lângă masa pe care se aflau băuturile. Dacă Amy ar fi fost prezentă în cameră, cu siguranţă că ar fi spus că se comportă ca o adolescentă neîndemânatică.

Eden luă o sticlă şi îşi turnă o porţie zdravănă în pahar.

— N-am ştiut că eşti amatoare de whisky, remarcă Sin pe un ton ironic după ce fata gustase din băutură, făcând o grimasă când simţise tăria băuturii.

— M-am păcălit în privinţa sticlei. Am crezut că este vişinată.

— Eu am adus sticla de whisky, recunoscu Watermount, luându-i paharul din mână. După ce umplu un pahar de vişinată, îl întinse fetei, surâzând.

— Să nu bei vişinată după whisky, o sfătui Bibi, enervată. Ai întârziat cam mult până ţi-ai aranjat ţinuta. Ne este foame la toţi.

Eden o privi nedumerită, ştiind că Bibi nu contribuise deloc la pregătirea cinei.

— Masa este gata, afirmă ea pe un ton rece.

Bibi stătea în fotoliu şi avea o mutră bosumflată.

— În seara asta este rândul tău, Eden, să te ocupi de cină? se interesă Sin. Ce vom putea mânca?

Bibi se grăbi să-l informeze, cu un zâmbet cald:

— Peşte în sos de vin alb. Este reţeta lui Eden.

— Nu avem şi creveţi? se miră Eden.

— Nu ştiu ce ai gătit, replică Bibi pe un ton nepăsător. Te rog să ne dai ce ai pregătit. Eu nu mă mişc de aici.

Eden nu protestă şi se duse la bucătărie. După cinci minute, Sin îşi făcu apariţia, spre surprinderea fetei. Ochii lui aveau o strălucire ciudată. Tânăra îşi aduse aminte de reproşurile lui şi spuse cu o voce nesigură:

— Nu trebuie să mă supraveghezi. De când sunt la vilă, am gătit în fiecare zi şi n-am stricat nimic. Nu am nevoie de ajutor.

— N-am venit să te stingheresc, ci să te privesc.

Tânăra deschise uşa frigiderului, ascunzându-şi faţa îmbujorată.

— Nu-mi place să fiu privită când muncesc.

— Toţi te încurcă, sau numai persoana mea?

— Toţi, răspunse Eden după o pauză.

— Ai devenit mai înţeleaptă, o felicită el. De obicei, ai o limbă ascuţită.

— Ţi-am mărturisit că doar în prezenţa ta mă simt

nervoasă.

Sin râse amuzat şi se aşeză pe un scaun, cu paharul de whisky în mână, în timp ce tânăra pregătea creveţii păstraţi la rece. După ce ornă farfuria cu frunze de salată, Eden trecu la peştii pe care-i fiersese în sos de vin. Bibi nu veni s-o ajute, dar se mutase pe un scaun de unde putea să observe tot ce se întâmpla în bucătărie. Tânăra englezoaică adăugă mirodenii, ceapă tocată mărunt, şi când apa dădu în clocot scoase peştii din oală şi-i aşeză pe un platou. Într-un castron amestecă salată verde, castraveţii tăiaţi felii, ridichile şi roşiile, peste care turnă ulei şi oţet. La urmă, presără tarhon şi busuioc.

Watermount exclamă încântat:

— În seara aceasta, Eden, ai reuşit să mă impresionezi!

Fata îi aruncă o privire bănuitoare.

— Îmi pare rău că te-am făcut să-ţi schimbi părerea despre mine. Nu mi-ai spus că sunt naivă şi nepricepută?

Sin nu mai adăugă nimic, spre surprinderea fetei care continuă să pună masa, ca şi cum el n-ar fi fost de faţă. Nu voia să pară că face acest lucru doar de dragul de a fi apreciată, deoarece ar fi procedat la fel dacă el n-ar fi fost în bucătărie. Dorinţa ei era ca Sin s-o lase singură pentru a pregăti cina în linişte.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el se ridică de pe scaun şi se întoarse în sufragerie. Eden o auzi pe Bibi întrebându-l cum stă cu cartea şi care este subiectul ei.

— Este o combinaţie între realitate şi ficţiune. Cred că voi scrie o carte cu un puternic accent de virilitate.

Don intră în bucătărie, adresându-i lui Eden o întrebare politicoasă:

— Cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic. Singura ta sarcină este să vezi dacă vinul s-a răcit.

— Aş putea.

Eden îi tăie vorba, iritată de faptul că sora lui nu mişcase niciun deget, lăsând-o să se ocupe numai ea de cină.

— Nu mă mai întreba nimic, Don. De ce nu te duci în salon să afli de la Bibi ce trebuie să faci? În fond, este petrecerea ei, nu a mea!

Don se uită mirat la ea.

— Nu am impresia că este o petrecere, deşi văd că ai pregătit mai multe bunătăţi.

— Dacă peştii, creveţii şi salata sunt pentru tine bunătăţi, atunci pot afirma că în seara asta are loc o petrecere. Dacă n-aş fi ştiut să gătesc, am fi mâncat la restaurant. Sora ta n-a intrat deloc în bucătărie.

— Ai dreptate, Bibi nu ştie să facă nimic, iar eu nu mă pricep la bucătărie. Îmi pare rău dacă te-am obligat să găteşti pentru toţi.

Eden se simţi ruşinată şi spuse mai potolit:

— Nu trebuie să te scuzi, Don. Aş fi gătit chiar dacă aş fi fost singură.

Don luă sticlele de vin şi se duse în salon de unde Eden îl auzi pe Sin spunând:

— Vine vremea când orice om se întreabă ce a făcut în viaţă şi ce lasă în urma lui. Viitorul i se pare nebulos, iar prezentul îi repugnă. Dacă are talent, atunci caută să inventeze o poveste pe care o aşterne pe hârtie aşa cum fac eu. Nu mă interesează succesul la public. Singura satisfacţie este să fiu cât mai convingător. Bineînţeles că nu vreau să duc o existenţă retrasă. După ce termin cartea, voi pleca într-o călătorie prin ţară şi-mi voi revedea prietenii.

— Care femeie ar accepta să trăiască alături de un pustnic? râse Bibi.

Eden intră în cameră şi Bibi adăugă:

— Sin, iată că Eden s-a grăbit să vină pentru a te asculta.

Sin se ridică, afirmând:

— Cred că Eden a venit mai degrabă pentru a ne invita la masă. Abia aştept să gust din bunătăţile pe care le-a pregătit.

Bibi făcu ochii mari, prefăcându-se surprinsă.

— Cina este gata? Oh, draga mea, scuză-mă că nu te-am ajutat. Sper că te-ai descurcat singură. Ţi-au reuşit reţetele?

Eden se abţinu să-i dea un răspuns tăios, observând că Bibi era indispusă din cauză că nu mai era singură cu Sin. Se aşezară cu toţii la masă, dar Bibi nu făcu oficiile de gazdă, lăsând-o pe Eden să aducă platourile cu mâncare. Nici măcar nu-i mulţumi lui Eden pentru preparatele delicioase, făcând notă discordantă faţă de fratele ei care o lăudă pe Eden, afirmând că este o bucătăreasă excelentă.

După cină, Sin îi invită la vila lui, la un pahar de coniac. Stând în jurul mesei din grădină, ascultau o muzică blândă la casetofonul gazdei. După o oră, Don îşi luă la revedere, scuzându-se că este obosit. Eden se gândi că Don era un băiat de treabă şi nu-i venea să creadă că el avusese o legătură amoroasă cu Cristina, aşa cum susţinuseră Amy şi Bibi. Cristina era o femeie cu experienţă şi nu putea să se uite la un tânăr ca Don. Fusese doar măritată cu un bărbat mai bătrân decât ea şi în prezent preferinţele ei se îndreptau spre Sin, a cărui soţie va fi peste puţină vreme. Don era prea crud pentru ea.

Eden se întrebă dacă ea însăşi ajunsese la vârsta când o persoană se consideră matură şi-şi răspunse, cu regret, că nu are o experienţă de viaţă care să-i permită să fie mai hotărâtă în ceea ce priveşte opţiunile decisive. Prietenia cu Berry Addison fusese trecătoare şi nu

însemnase mare lucru pentru ea. Berry era un băiat plăcut şi vesel, dar se purtase incorect şi o pusese într-o situaţie jenantă. Berry fusese o cunoştinţă, nu un prieten apropiat.

Când muzica se opri, Sin intră în casă pentru a aduce o altă casetă. Bibi profită de ocazie şi se răsti la Eden:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu te duci la culcare? Don a plecat şi n-are niciun rost să mai întârzii aici.

Eden o înfruntă cu curaj:

— Nu mi-e somn, şi nu cred că Don tânjeşte după mine.

— Nu te frământa din pricina fratelui meu. Don doarme acum şi eu vreau să rămân singură cu Sin.

Acesta se întoarse şi dădu drumul la casetofon. Eden se foi pe scaun, dar nu se ridică, fiind hotărâtă să nu plece fără Bibi care-i aruncă o privire ucigaşă. Sora lui Don se aşeză pe o pernă din iarbă şi se sprijini de genunchii lui Sin. După o jumătate de oră, gazda începu să caşte şi spuse cu o voce obosită:

— Fetelor, s-a făcut târziu. Mergeţi la culcare. Am avut o zi grea şi vreau să mă odihnesc. Noapte bună.

Pe când păşeau pe cărare, Bibi îi şopti printre dinţi lui Eden:

— Ai un tupeu cum n-am mai văzut în viaţa mea. Nu-ţi dai seama când prezenţa ta este nedorită?

Eden îi întoarse vorba:

— Fireşte că sunt în stare să-mi imaginez că un bărbat cu experienţa lui Watermount poate să aranjeze lucrurile într-un fel care-i convine. Dacă ar fi vrut, ar fi găsit un pretext pentru a te reţine. Apropo, ai uitat de Cristina? Nu ştii că el se va căsători? Ai impresia că dacă Sin te-a sărutat, poţi spera să-l cucereşti? Un sărut nu înseamnă nimic.

— Ai devenit foarte vorbăreaţă! exclamă Bibi

îmbufnată. Habar n-ai ce mesaj poate transmite o sărutare! Recunosc că te pricepi să găteşti, dar nu-i cunoşti pe bărbaţi mai bine decât mine. Nu uita că eu îl ştiu pe Sin de mai mult timp ca tine.

Când intrară în casă, Eden se împiedică de motanul care se strecură în grădină. Enervată de insinuările lui Bibi, tânără englezoaică îi dădu o replică pe măsură:

— Consider că Sin are discernământ şi poate să-ţi mărturisească dacă are intenţii serioase în ceea ce te priveşte. Părerea mea este că nu ai nicio şansă: Cristina este aleasa lui, chiar dacă ea nu este aici pentru a-ţi dovedi acest lucru.

— Oh, de ce nu pleci odată de la vilă?! să răsti Bibi.

— Dacă aş pleca, n-ai mai putea locui aici.

— Mă voi muta la Sin, ripostă Bibi.

— Noapte bună, zise Eden, intrând în dormitorul ei.

Sora lui Don ar fi fost în stare de orice pentru a-şi atinge scopul.

Înainte de a se urca în pat, Eden îşi aduse aminte că motanul este afară. Ploaia începuse să cadă cu un ropot blând. Fata se uită pe fereastră exclamând:

— Numai Sin este de vină! Dacă nu m-aş fi dus la el, acum Khu Khan ar fi fost în casă.

Un fulger lumină cerul, făcând-o să tresară.

Cu siguranţă că motanul se adăpostise undeva şi nu avea rost să-l caute în grădină. Va aştepta să treacă ploaia şi atunci se va duce la uşa din spatele casei. Dacă va fluiera, motanul nu va întârzia să apară. Tânăra se gândi la situaţia ei. De când veniseră fraţii Webster, nu mai avea niciun moment de linişte.

Din fericire, peste câteva zile, Bibi şi Don vor pleca şi pacea va domni din nou în vila Cristinei. Ce bine ar fi dacă Sin ar pleca la Camberra! Prezenţa lui era un prilej constant de chinuri pentru fata care nu mai ştia cum să se

poarte cu el. La început, el o cercetase, apoi o lăudase şi recent, o sărutase.

„Noroc că sărutările lui nu contează!” se consolă Eden, deşi Bibi îi spusese că un sărut poate fi un mesaj clar al îndrăgostiţilor.

Aversa încetă brusc şi ea deschise uşa din spate. Motanul nu se afla prin apropiere şi tânăra se aventură în grădină. Dormitorul lui Bibi era cufundat în întuneric. Numai la vila lui Sin se vedea lumină. „Încă mai lucrează la cartea lui”, îşi spuse Eden, deşi el susţinuse că este obosit. Subiectul cărţii nu-i trezea curiozitatea. Fata se obişnuise cu întunericul şi cerceta cu atenţie tufişurile şi copacii.

Ajunsă la capătul grădinii, constată cu stupoare că motanul era de negăsit. O umbră din spatele casei o făcu să scoată un suspin: razele lunii îi dădură posibilitatea să recunoască silueta lui Sin. Norii se împrăştiară, iar frunzele îşi scuturau picăturile de ploaie. Aerul era încărcat de parfumul puternic al florilor de eucalipt. Fata, îmbrăcată într-o pijama de culoare roz din bumbac, îşi duse mâna la piept, încercând să mascheze decolteul care lăsa să se întrevadă sânii mici şi rotunzi.

Watermount se apropie şi remarcă dezinvolt:

— Parcă eşti o fantomă care bântuie prin împrejurimi. Cred că eşti în căutarea motanului, nu-i aşa?

— Da.

— Am avut eu grijă de el, continuă Sin, descheindu-şi nasturii de la cămaşă.

Khu Khan îşi scoase capul zburlit şi mieună îndelung.

— Îmi cer scuze dacă motanul te-a deranjat.

Watermount se uită la fata care întinse mâinile să ia motanul, zicând blând:

— Nu ai decât pijamaua pe tine şi motanul este ud. Îl aduc eu până la vilă. Să-l ştergi cu prosopul pe care Cristina îl ţine în dulapul din hol.

Cei doi se îndreptară spre vilă şi motanul sări din mâinile lui Sin, strecurându-se în casă prin uşa întredeschisă.

Eden râse şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru deranj.

Înainte ca ea să dispară în casă, Watermount o prinse de umăr.

— Eden.

Fata se întoarse cu faţa spre el, simţind că inima îi bate cu putere. Sin se aplecă şi, fără să-şi fi dat seama ce se întâmplă, tânăra se trezi în braţele lui. Buzele lui îi pecetluiră gura cu o sărutare caldă.

Cu o smucitură, Eden se eliberă şi-l pălmui, apoi o luă la fugă.

Ajunsă în dormitor, îşi trase sufletul. Trupul îi tremura din toate încheieturile, iar şocul sărutării îi răscolise sufletul. Uitase de motan şi de toate. Ceea ce se întâmplase înainte de a-l pălmui pe Sin, continua să-i tulbure fiinţa. Nu mai putea avea încredere în niciun bărbat! Cu puţină vreme în urmă, sperase ca Watermount să-i fie de ajutor! De ce se schimbase el atât de repede? La început fusese dur, bănuitor, ironic. Putea afirma chiar că fusese duşmanul ei. Gândul i se îndreptă spre Cristina. De ce o trădase Sin? Dacă Bibi n-ar fi venit la vilă, nu s-ar fi întâmplat nimic. Eden şi Sin ar fi continuat să se duşmănească, iar liniştea casei ar fi fost asigurată. Eden ar fi suportat mai uşor ura decât iubirea lui.

Singura soluţie era să-l evite şi să stea cât mai departe de el. Bibi avea cale liberă şi putea face ce vrea pentru a-l seduce pe Sin. Eden nu mai dorea să treacă din nou prin experienţa umilitoare a îmbrăţişărilor nemeritate.

Fraţii Webster se vor înapoia la plantaţia lor de bananieri, iar Sin îşi va îndrepta atenţia asupra altor femei. Se părea că el este un tip nestatornic şi nepăsător.

De îndată ce logodnica lui plecase în străinătate, el se consolase cu alte femei, chiar dacă nu toate ar fi vrut să-i cadă în braţe.

Tânăra se uită în oglindă şi observă că-şi muşcase buzele până la sânge.

În bucătărie, ea îl găsi pe Khu Khan mâncând peştii rămaşi de la cină. îl şterse cu prosopul şi reuşi să se calmeze.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, Eden rămase mai mult timp în cameră. Bibi se dusese pe plajă, iar Don era la pescuit. După un duş înviorător, făcu curat în casă, gândindu-se că prietena ei, Amy, ar fi fost mai categorică şi mai intransigentă cu Bibi şi i-ar fi cerut să fie mai ordonată.

Pe când deretica în salon, Eden observă un sertar al comodei pe jumătate deschis. Uitându-se înăuntru, tânăra descoperi un bibelou spart. Cine răvăşise actele din sertar? Bibi? Puse bucăţile pe birou şi se duse în bucătărie după clei.

Bibi trecu pe lângă ea, urmată de Sin. Sora lui Don îşi pusese un bikini care îi sublinia formele graţioase. Sin purta pantaloni scurţi şi avea un prosop înfăşurat în jurul gâtului. Părul lui negru era zburlit şi ud.

Bibi o salută pe Eden şi se duse în camera ei, spunându-i lui Sin că nu va întârzia decât câteva minute… Sin se aşezase pe un scaun şi continua să-şi şteargă părul.

Eden se întoarse în salon, ţinând în mână tubul cu lipici. Faptul că-l pălmuise pe Sin îi sporea emoţia. Cu siguranţă că el nu uitase acest lucru şi nici nu avea de gând s-o ierte. Cum va reacţiona el?

— Te-ai mai calmat? o întrebă el cu o voce ironică. Eşti gata să repeţi gestul de aseară?

— Numai dacă te apropii de mine, rosti ea pe

nerăsuflate. Te sfătuiesc să stai cât mai departe.

— Sunt un pericol pentru tine? Parcă-ţi plăcea să fii în preajma mea.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să tragi o concluzie greşită. Îţi mărturisesc sincer că persoana ta nu mă atrage.

Fata se aşeză pe scaunul de lângă birou, examinând bucăţile sparte.

Sin îşi puse prosopul pe umeri şi-şi petrecu mâna prin păr, apoi i se adresă cu un glas aspru:

— Ce s-a întâmplat?

Eden se simţea stingheră şi mâinile îi tremurau.

— Nu ştiu, am găsit bibeloul spart când am făcut curat.

Puse bucăţile cap la cap, după ce întinse cleiul, şi aşteptă ca ele să se lipească.

Bibi pătrunse în încăpere, oprindu-se în dreptul oaspetelui, purtând o fustă scurtă şi o bluză cu mâneci scurte.

— Ai spart bibeloul, Eden? rosti ea în treacăt.

— Nu, răspunse ea. Tocmai voiam să te întreb pe tine dacă ştii ceva de bibelou. Am găsit bucăţile în sertarul de la birou.

— Crezi că eu am spart figurina? După părerea mea, Cristina a fost grăbită cu pregătirile de plecare şi n-a avut timp să se ocupe de bibelou, lăsând bucăţile în sertar. Nu pare un obiect de valoare.

— Bibeloul este din porţelan fin, comentă Sin pe un ton sec. Bibi, ar trebui să fii mai atentă când vorbeşti de Cristina, o mustră el, ridicându-se. Mă duc să mă schimb. Peste o jumătate de oră vin să te iau. Apropo, Eden, vrei să ne însoţeşti la masă? Este cazul să te odihneşti şi să nu te mai osteneşti cu pregătirea mâncării.

Abia părăsi Watermount vila, că Bibi îi spuse lui Eden

cu voce tăioasă:

— Să nu îndrăzneşti să vii cu noi. Sin te-a întrebat doar din politeţe.

Eden se înfurie. Din nou, Bibi îi spunea ce trebuie să facă, fără să-i pese dacă-i rănea sensibilitatea.

— Nu-ţi face griji inutile. Nu-mi place compania ta, rosti ea cu glas tare. Hotărârea ei fusese deja luată: nu-l va mai urmări pe Sin, lăsându-l să facă ce voia, chiar dacă Bibi devenise din ce în ce mai agresivă.

— Nici mie nu-mi face plăcere să discut cu tine. Ce căutai ieri noapte în grădină? Te-ai plimbat cu Sin?

— M-am întâlnit cu el din întâmplare.

— Nu te-ai dus la vila lui?

— Nu te priveşte ce fac eu. Mai bine te-ai gândi că nu este corect să ieşi cu Sin, deoarece este iubitul Cristinei.

— Uite cine vorbeşte! pufni Bibi pe un ton sfidător. Cine l-a căutat noaptea trecută în grădină?

— Ţi-am spus că m-am văzut cu Watermount din întâmplare. Te rog să mă laşi să lipesc bibeloul pe care l-ai spart.

— Nu m-am atins de el, susţinu Bibi, ieşind din cameră.

— Mincinoasă, eşti o mincinoasă! zise Eden cu jumătate de gură. De ce o invitase Sin la masă? De obicei, bărbaţii nu se mai uită la fetele care-i pălmuiesc şi care declară că nu ţin la ei. Oricum nu va da curs invitaţiei lui şi va rămâne acasă.

Atenţia îi fu atrasă de o maşină sport care se opri lângă uşa de la intrare. Un tânăr arătos coborî sprinten şi apăsă pe butonul soneriei.

„Este Bill Hendry”, îşi spuse fata, grăbindu-se să-i deschidă.

— Bună ziua. Unde este Amy? se interesă el. Ţi-am spus că voi veni să te vizitez. Nu te bucuri că mi-am ţinut

promisiunea?

— Fireşte, răspunse fata surâzând. Intră, Bill. Amy n-a sosit, deoarece se află cu prietenii ei undeva pe coasta de sud a Australiei.

Bill se opri în hol, zărind-o pe Bibi. Eden făcu prezentările şi sora lui Don zise cu o voce mieroasă:

— Mă duc să-l văd pe Sin. Bine că prietenul tău a venit, Eden. La revedere, mi-a făcut plăcere să te cunosc, adăugă Bibi, adresându-i-se lui Bill.

„Acum se va duce să-l informeze pe Sin că prietenul meu a sosit”, se gândi Eden cu ciudă.

Bill o invită să ia masa în oraş şi din întâmplare se opriră la restaurantul în care erau Bibi şi Watermount.

Eden avu o tresărire, dar se prefăcu că nu-i zărise. Masa ei se afla la câţiva metri de locul unde stătea Sin şi ea se strădui să nu se uite la el. Din când în când, curiozitatea o împingea să-i arunce o privire, însă Watermount, deşi stătea cu faţa la ea, nu catadicsea să ridice capul, fiind cu totul acaparat de discuţia cu Bibi. Faptul că el o ignora făţiş, o intrigă şi mai mult şi se simţi umilită.

Sin părăsi restaurantul ţinând o mână pe talia invitatei sale, stârnind invidia tinerei englezoaice.

Peste o jumătate de oră, Bill şi Eden reveniră la maşină şi se îndreptară spre casă, trecând pe lângă plaja înţesată de turişti.

Eden se gândi la întâlnirea neaşteptată cu Sin, spunându-şi că ea se comportase destul de firesc, chiar dacă făcuse eforturi vizibile să întreţină conversaţia cu Bill. Două întrebări îi stăteau pe suflet: unde se aflau Bibi şi Watermount? Ce făceau ei acum?

După-amiaza trecu repede. Eden şi Bill se scăldară în ocean, apoi se întinseră pe nisip, lăsându-se mângâiaţi de razele soarelui.

Seara, cei doi mâncară într-un restaurant din apropiereaţ armului. Bill o invită la dans şi-i şopti la ureche:

— Mi-am dorit mult să-ţi fac o vizită. Dacă ţi-a plăcut compania mea şi vrei să ieşim împreună, voi pleca din

Murwillumbah şi mă voi instala la Burrangarra. Vom putea să ne vedem zilnic. Ce părere ai?

Eden făcu o mutră mirată. Deşi se simţea bine în tovărăşia lui, nu era corect să-l încurajeze. Bill era un băiat chipeş, dar nu ţinea la el.

— Nu, Bill, nu este cazul să te muţi la Burrangarra.

— De ce? Ai pe cineva?

— Nu am pe nimeni, se grăbi ea să declare, ştiind că trebuie să-l descurajeze pe Bill să-şi făurească visuri cu privire la o posibilă prietenie, o dată ce se vor întoarce la Kamballa.

El o strânse la piept, o sărută delicat pe gât şi murmură:

— Dă-mi o şansă, Eden. Sunt topit după tine. M-am gândit mereu la tine. Vreau să ne cunoaştem mai bine. Vei locui cu Amy, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Eden după o pauză. În primul rând trebuie să-mi găsesc o slujbă. Nu sunt sigură dacă mă voi întoarce la Kamballa.

— Îţi voi duce dorul, afirmă Bill, sărutând-o pe frunte.

Fata îşi imagină că Sin n-o sărută pe Bibi doar pe frunte.

Fără să vrea, gândurile ei se întorceau mereu la Watermount şi la Bibi. Ce făceau ei în momentul acela? Neputând să mai suporte această frământare interioară, Eden spuse cu o voce spartă:

— Bill, te rog, du-mă acasă. Nu mă simt bine.

El o fixă consternat.

— Arăţi minunat! Cred că nu ţi-a priit cina. Scuză-mă

dacă te-am indispus. Vrei să căutăm un doctor?

— Nu, nu-i nevoie. Îmi voi reveni, dacă mă odihnesc.

Broboane de sudoare îi apărură pe frunte, iar mâinile îi erau jilave. Starea ei depresivă se datora incertitudinii legate de purtarea lui Sin. Suferinţa izvora din iubire, iar paloarea din obraji avea drept cauză gelozia. Aceasta pusese stăpânire pe fiinţa ei şi o torturase toată ziua.

Eden îşi luă la revedere de la Bill şi coborî din maşină. Vila lui Sin era cufundată în întuneric. Khu Khan stătea în faţa uşii şi se ridică pe labele din spate când o zări. Simţindu-se vinovată că-l lăsase flămând, tânăra se duse în bucătărie, deschise frigiderul şi-i încălzi laptele.

După ce Khu Khan să sătură, îl mângâie şi el începu să toarcă.

Îndreptându-se spre dormitor, Eden observă că fraţii Webster nu trecuseră pe la vilă. Uşile de la camerele lor erau deschise, iar paturile nefăcute.

Aşadar, Bibi era cu Sin. Ideea aceasta o tulbură şi nu putu să-şi stăpânească nervii. Aşteptă pe un scaun, cu ochii închişi. Nu-i venea să creadă că Watermount era cu o altă fată. Seara trecută o sărutase cu brutalitate şi ea fusese nevoită să se apere. De ce era acum îngrijorată că el era în compania lui Bibi?

Gustul amar al dragostei neîmpărtăşite o făcu să suspine. Pentru prima dată, era conştientă de puterea acestui sentiment. Era iremediabil îndrăgostită de Sin! De aceea nu suportase să-l vadă alături de Bibi, care nu se sinchisea că el este iubitul Cristinei.

Deşi se întinse în pat, somnul nu-i dădea târcoale şi Eden rămase trează până când auzi motorul maşinii lui Sin.

„Trebuie să-l dau uitării pe Sin!” „Vreau să-l uit!” căută ea să se liniştească. Abia când se stinse lumina de la vila lui, tânăra reuşi să aţipească.

Capitolul 8

Eden fu trezită de Khu Khan care se căţărase în pat şi începuse să se frece de braţul ei. Speriată, se uită la ceasul deşteptător: era trecut de ora zece.

În afară de motan şi de ea nu mai era nimeni în vilă, remarcă tânăra după ce se duse la bucătărie să pregătească micul dejun. Uitându-se pe fereastră, nu zări pe nimeni în ocean. Era târziu, iar Sin se scăldase în zori. Eden simţi un gol în stomac, întrebându-se dacă el lucrează sau este plecat cu Bibi. Se putea la fel de bine ca ei să se iubească în acel moment. Gelozia o făcea să-şi închipuie fel de fel de nerozii şi-i strecura otravă în suflet. Ce-ar fi să se ducă la el şi să-i ceară socoteală de faptul că-şi bate joc de două fete, deşi era pe cale să se însoare cu Cristina?

Numai bunul simţ o împiedică să se ridice de la masă şi să se repeadă la vila lui Sin. Raţiunea îi spunea că, în aceste împrejurări, era imposibil să se aştepte la înţelegere din partea lui.

Totuşi, emoţiile puternice pe care le încerca îi demonstrau că este îndrăgostită de el.

Fără chef, puse nişte biscuiţi în laptele motanului şi sorbi din cafeaua amară şi fierbinte. Foamea îi pierise şi o durea capul. Bibi şi Don nu-şi spălaseră vasele în care mâncaseră şi ea se ocupă de ele pentru a-şi omorî timpul cu ceva.

Ducându-se în sufragerie, aranjă bibelourile şi şterse praful de pe mobile, apoi verifică dacă dormitoarele fraţior Webster erau lăsate în ordine. Ca de obicei, Don îşi făcuse patul, dar Bibi lăsase o dezordină deprimantă: cearşafurile erau răscolite, pătura aterna pe podea, iar păpuşa Cristinei zăcea răsturnată printre lucrurile împrăştiate peste tot. Eden închise uşa camerei, având certitudinea că Bibi habar nu are cum să se poarte pentru a-i câştiga inima lui

Sin. Dacă ar fi fost în locul ei, ar fi fost mai ordonată şi mai grijulie cu lucrurile Cristinei, pentru a-l impresiona pe Watermount.

„Din păcate, eu nu caut să-l cuceresc pe Sin, îşi zise ea, plimbându-se nervoasă prin casă". Dacă s-ar fi purtat mai blând, Sin i-ar fi făcut acum curte şi n-ar mai fi certat-o.

După ce îşi făcu patul, se spălă şi se îmbrăcă. Casa i se părea apăsătoare şi avea o senzaţie ciudată de singurătate. Motanul o ştersese pe furiş în grădină, iar liniştea deplină o deprima. Amintindu-şi că nu mai ştie nimic de Amy, căută în cutia cu scrisori şi descoperi un plic.

Din fericire, scrisoarea îi era adresată şi avea scrisul lui Amy. Soarele era arzător şi Eden se întoarse în sufragerie, desfăcând plicul cu degete tremurânde. Ce bucurie ar fi dacă prietena ei ar anunţa-o că soseşte la Birrie Point. Din păcate, Amy se mulţumea să-i împărtăşească doar fericirea pe care o simţea alături de Malcolm Hewett, amânându-şi sosirea.

Eden îi era totuşi recunoscătoare pentru faptul că se gândise la ea, mai ales că se plictisise singură în casa Cristinei.

„Dragă Eden, îi scria Amy, am primit o scrisoare de la verişoara mea. Cristina ştie că eu te-am trimis să ai grijă de vila ei şi nu s-a supărat că am plecat cu prietenii mei în altă parte. Vreau să-ţi dau o veste extraordinară. Cristina mi-a mărturisit – nu o să-ţi vină să crezi, dar aceasta este realitatea – că s-a îndrăgostit de un australian din Adelaide. Cred că Sin a făcut o mare greşeală, lăsând-o pe Cristina singură la Bangkok. Ar fi trebuit s-o însoţească, chiar dacă avea mult de lucru!"

Eden scoase un suspin, neputând crede că verişoara lui Amy îl uitase pe Watermount! Cu câtă înverşunare se

luptase ea să-l ţină departe de Bibi şi iată că iubita lui se lăsase sedusă de un alt bărbat!

Pe de altă parte, fata avu o tresărire de bucurie. Dacă Sin este liber, orice femeie putea să viseze să fie iubita lui! făcu o strâmbătură uitându-se în oglindă. Nu, nu va avea nicio şansă! îl pălmuise şi-i declarase că n-o interesează persoana lui!

Coborându-şi privirea, continuă să citească:

„Este greu de crezut că verişoara mea s-a îndrăgostit aşa de repede, dar ea a fost întotdeauna înconjurată de admiratori. Cristina are o fire sensibilă, însă am convingerea că raţiunea va învinge şi că peste puţină vreme o vom vedea din nou acasă. Este imposibil ca ea să nu-şi dea seama că locul ei este lângă Sin. Rătăcirea sa este o simplă idilă de vară. Ceea ce mă îngrijorează este persoana lui Watermount. Acesta este motivul pentru care ţi-am scris. O cunosc bine pe verişoara mea şi sunt sigură că ea l-a informat deja pe Sin despre noul ei iubit. Te rog, draga mea, să fii cu ochii pe el. Ceea ce trebuie să faci este să-l descoşi în legătură cu planurile lui imediate. Bineînţeles, nu este cazul să-i pomeneşti de Cristina, însă trebuie să-l împiedici cu orice preţ să plece în America de Sud sau în altă ţară. Important este ca el să stea la vilă până la întoarcerea Cristinei. Spune-i că-ţi este frică să locuieşti singură în casa verişoarei mele. Inventează orice, numai să-l reţii la Birrie Point. Voi sosi şi eu peste câteva zile. Nu ştiu când voi putea să mă rup de Mike, dar îţi voi anunţa din timp data sosirii mele. Te sărut cu drag, Amy.

P.S. Ştiu că am fost egoistă, lăsându-te să te descurci singură, dar vreau să te asigur că gestul tău a contribuit la fericirea mea.

Am veşti minunate să-ţi dau. Trebuie să ai răbdare încă o vreme”.

Eden rămase pe gânduri. Scrisoarea îi produsese o

tulburare neaşteptată. Să-i fi scris Cristina lui Sin, mărturisindu-i că este în compania unui bărbat? Watermount nu-şi manifestase dorinţa de a vizita America de Sud şi nici nu avea de gând să se ducă la Camberra! Era posibil ca un bărbat cu experienţa lui să-şi domine emoţiile cu atâta tărie încât nimeni să nu bănuiască ce se petrece în sufletul lui? Eden era de părere că el este convins că iubita lui va trece peste acest moment dificil şi se va întoarce acasă. Era un om echilibrat, sigur de sine, chiar arogant, dar nu-i va reproşa Cristinei că fusese uşuratică.

„N-aş vrea să fiu în pielea Cristinei, îşi spuse Eden, clătinând din cap. Sin este autoritar şi poate oricând să-şi impună voinţa”.

Brusc, tânăra îşi dădu seama că el era la curent cu aventura Cristinei. Purtarea lui era perfect motivată: dacă iubita lui cochetase cu un alt bărbat, nu era firesc ca el să se distreze, făcând curte altor femei? în felul acesta, nu era greu de înţeles de ce se lăsase sedus de farmecul lui Bibi.

„Ce rol am eu în toată această afacere?” se întrebă ea intrigată. Watermount îi făcuse avansuri, chiar dacă n-o părăsise pe sora lui Don. Aşadar, el îşi găseşte alinarea alături de două fete, fără să-i pese de niciuna dintre ele. Numai plăcerea lui conta. Sentimentele fetelor nu-l interesau deloc.

Fata respiră adânc pentru a-şi linişti bătăile inimii şi puse scrisoarea în plic. Purtarea Cristinei fusese motivul care-l îndemnase pe Sin să fie drăguţ cu Bibi. Eden se hotărî să plece cât mai repede de la vilă. Nu putea aştepta revenirea Cristinei. Bibi n-are decât să stea cât pofteşte, dar ea nu avea de gând să se amestece în viaţa particulară a Cristinei. Putea ea să joace rolul de îndrăgostită, stârnind gelozia acesteia? Nu avea acest drept şi era

incorect să fie nerecunoscătoare faţă de gazda sa.

Don îşi făcu apariţia în hol, ţinând în mână o plasă cu peste.

— Oh, exclamă tânăra, nu mai vreau să gătesc peşte!

— Eu nu m-am săturat, declară Don. Peste câteva zile mă voi întoarce la plantaţie şi nu voi mai avea ocazia să gust din preparatele tale. Am avut noroc la pescuit şi consider că peştele este o delicatesă. Aflǎ că Sin n-a prins nimic, rosti el cu o nuanţă de triumf în glas.

Numele lui Watermount o făcu pe Eden să tresară. Gelozia îi sporea neliniştea.

— Unde este sora ta? îl întrebă, îngrijorată.

— Pe plajă. Se va întoarce la ora mesei. Voi curăţa eu peştii. Arăţi cam palidă, nu te simţi bine?

— N-am nimic, mulţumesc. Nu-ţi face probleme, voi pregăti ceva bun.

Eden se ocupă de salată, iar Don ieşi din casă să cureţe peştii. Cineva bătu la uşă.

— Cine este? strigă fata din bucătărie.

— Sunt eu, Sin. Deschide-mi! Grăbeşte-te!

Tânăra simţi un fior pe spinare. Ce se întâmplase? De ce venise Sin?

Lăsând roşiile pe masă, Eden alergă la uşa de la intrare. Sin intră în hol, ţinând-o pe Bibi în braţe, înfăşurată într-un prosop. Aceasta avea ochii închişi şi era albă la faţă.

Eden scoase un ţipăt şi-şi duse mâna la gură. Privirea ei exprima o spaimă adâncă.

— Nu s-a înecat, o linişti Watermount, dar abia am salvat-o. Ajută-mă s-o pun în pat.

Eden se repezi la uşa de la dormitorul Cristinei, făcându-i loc lui Sin. Acesta o întinse pe Bibi peste cearşaful mototolit. Sora lui Don era aproape goală, îmbrăcată numai în bikini. Eden se îngrozi zărind sânge pe

obrazul fetei care fusese la un pas de moarte.

— Este sângele meu, spuse Sin, arătând o tăietură la piept. Te rog să aduci o pătură. Repede. Trebuie s-o încălzim. A suferit un şoc. Nu ai cumva o sticlă? Te rog să aduci nişte apă caldă.

Tânăra deschise sertarul de jos al dulapului, scoase o pătură roz şi-l ajută pe Sin s-o învelească pe Bibi care tremura din tot corpul.

— Să chem un doctor? se oferi Eden.

— Nu-i nevoie. Bibi îşi va reveni curând. Eu m-am tăiat de stâncile ascuţite când am scos-o din apă. După un ceai fierbinte şi câteva ore de somn, va fi în afară de orice pericol.

Cei doi se duseră la bucătărie. Eden puse apa la încălzit, apoi îl întrebă pe Sin:

— Ce s-a întâmplat?

El se încruntă şi Eden se întrebă dacă vorbele ei îl supăraseră.

— Eram la pescuit când Bibi a intrat în apă. I-am strigat să fie atentă, dar nu m-a ascultat şi un val s-a spart în apropiere, trăgând-o la fund. Am sărit imediat în ajutorul ei şi apoi am adus-o la vilă.

Eden se uită din nou la tăietura de pe pieptul lui.

— Nu vrei să-ţi pansez rana?

— Mai târziu. Acum trebuie să ne ocupăm de Bibi. Unde este fratele ei?

— Curăţă peştii în grădină.

— Mă duc să-l anunţ ce s-a întâmplat. Umple sticla cu apă caldă şi apoi ocupă-te de ceai.

Tânăra dădu din cap.

— În câteva minute ceaiul este gata.

Eden luă sticla şi se repezi în camera Cristinei. Picioarele lui Bibi erau îngheţate şi gemu când simţi căldura sticlei.

— Cum te simţi? o întrebă Eden.

— Mai bine, murmură sora lui Don. Era cât pe ce să mă înec. Unde este Sin?

— Vine imediat, răspunse Eden. Îţi aduc o ceaşcă de ceai. Te rog să te linişteşti. După ce te vei odihni, nu vei mai avea nicio problemă.

Când se întoarse în bucătărie, Eden îl găsi pe Don turnând ceaiul în ceaşcă. Sin se dusese la vila lui să se îmbrace. Fata puse puţin coniac în ceai şi împreună cu Don reveni în dormitorul Cristinei. Bibi sorbi băutura fierbinte şi adormi.

Eden şi Don ieşiră din dormitor şi discutară puţin pe hol. Sin se ivi peste câteva minute, purtând nişte pantaloni negri de bumbac şi o cămaşă albă.

— Cum se simte Bibi? fură primele lui cuvinte.

— Tocmai a aţipit, îl informă Eden. Pot să te pansez?

— N-a fost decât o zgârietură. Am avut eu grijă de ea.

— Rămâi cu noi la masă, îl invită Don. Îţi mulţumesc că ai salvat-o pe sora mea. Nu înţeleg de s-a aventurat în larg. Oceanul este foarte primejdios. Am sfătuit-o să stea pe mal.

Watermount zâmbi cu înţelegere.

— Femeilor le place să înfrunte pericolele.

Eden nu ştia dacă el făcuse aluzie la isprăvile Cristinei. Privirea lui nu mai era aspră.

După prânz, Eden strânse vasele şi se pregătea să le spele când Sin îi spuse pe un ton amabil:

— Aş vrea să mă însoţeşti. Voi face o plimbare cu maşina Cristinei.

— Nu-i nicio problemă, spuse Don amabil. Mă ocup eu de vase.

Fata simţi un junghi în inimă. Invitaţia lui Sin era neaşteptată şi nu prevestea nimic bun, având în vedere privirea lui încruntată şi rece.

— Dacă Bibi va avea nevoie de ceva, este mai bine să rămân acasă, zise Eden, sperând să-l convingă pe Sin că plimbarea nu-şi avea rostul în acel moment.

— Bibi nu are nimic grav, declară Watermount cu o voce gravă. Fratele ei va putea s-o ajute în caz că ea se va simţi slăbită. După o clipă de ezitare, Eden se hotărî să nu se mai împotrivească.

— Bine, dacă insişti, te voi însoţi.

— Am ceva important să-ţi spun. Te rog să fii gata peste câteva minute.

Eden se duse în dormitorul ei, gândindu-se că voinţa lui Sin fusese mai puternică decât împotrivirea ei. Slăbiciunea de care dăduse dovadă, îi demonstra cât de neputincioasă era când trebuia să-l înfrunte pe iubitul Cristinei. Avusese acesta dreptate când afirmase că femeilor le place să aibă o existenţă zbuciumată? Primejdiile care o pândeau sporeau la fiecare întâlnire cu Sin.

După ce-şi perie părul, se machie uşor şi-şi puse ochelarii de soare cu speranţa că privirea ei îngrijorată va fi mai greu de observat. Senzaţia ciudată că discuţia cu Sin va fi destul de stânjenitoare nu o părăsi nici când îşi luă la revedere de la Don.

Maşina Cristinei se afla în spatele casei. Sin era la volan şi fuma. Tânăra se aşeză pe scaunul de lângă şofer cu inima strânsă.

Sin porni motorul şi îndreptă maşina spre Burrangarra, fiind atent mai mult la drum decât la pasagera care se uita la peisajul din jur. Tăcerea deveni apăsătoare, încât Eden îndrăzni să-l întrebe:

— Ce voiai să-mi spui? Nu cred că sunt vinovată de faptul că Bibi era să se înece.

— Bineînţeles că nu ai nicio vină, rosti el nepăsător.

— Atunci care este motivul pentru care mă aflu în

maşină? Sper că n-am făcut nicio poznă care să-ţi fi atras nemulţumirea.

Watermount îi aruncă o privire rapidă, apoi se uită din nou la şoseaua care mergea de-a lungul coastei.

— Crezi că vreau să-ţi vorbesc numai dacă ai făcut vreo poznă? Nu ai nicio legătură cu accidentul lui Bibi.

— Eşti supărat că te-am pălmuit? Te-am avertizat că nu-mi face plăcere să mă mângâi.

Sin avu o tresărire nervoasă.

— Am impresia că te-ai înşelat în privinţa intenţiilor mele. Am fost convins că tu doreai să fii sărutată.

Eden protestă, indignată.

— Nu-i adevărat! Nu ţi-am căzut în braţe! Tu ai pus mâna pe mine.

Watermount o privi nedumerit.

— Dacă te-aş fi îmbrăţişat, n-ai mai fi putut să mă pălmuieşti. Pe viitor, să fii mai prudentă şi să nu te mai plimbi noaptea prin grădină. La urma urmei, sunt bărbat şi reacţia mea a fost firească.

— Nu vreau să te tulbur, declară fata cu o voce gâtuită de emoţie. Tu m-ai invitat să te însoţesc.

— Am ceva important să-ţi spun.

— În ce privinţă? se interesă tânăra, îngrijorată.

Timp de o clipă, fu încredinţată că el îi va anunţa aventura Cristinei, dar o surprinse cu o întrebare neaşteptată:

— Mi-ai zis că ai terminat cu Berry Addison, dar te-am văzut cu el, ieri.

— Cum?! exclamă fata, înţelegând că Sin făcuse o confuzie, deoarece îl văzuse pe Bill doar din spate. Părul brunet îl determinase să creadă că este Berry. N-a fost Berry. A fost altcineva.

Sin nu făcu nicio remarcă şi răsuci volanul îndreptând maşina pe un drum lăturalnic. După câţiva

metri, opri motorul şi se lăsă pe spate punându-şi braţul pe spătarul scaunului ei.

— Bibi mi-a mărturisit că te-ai întâlnit cu prietenul tău. Este adevărat?

— Nu ştiu ce ţi-a zis Bibi, dar eu nu i-am spus că musafirul meu este Berry. Dacă te-ai fi uitat mai atent la el în restaurant, ai fi observat cu cine iau masa.

— Oh, Eden pentru numele lui Dumnezeu, o întrerupse Sin, nu ştiu ce să spun. Cum puteam să vin la masa ta când mi-ai declarat că nu ai niciun oaspete? Nu era corect din partea mea să te deranjez.

Fata se uită consternată la el. Ce importanţă avea în ochii lui că prietenul ei o invitase la restaurant? Nu era treaba lui dacă ea dansase sau se lăsase sărutată. Nu se folosea el de Bibi ca de o armă pentru a o pedepsi pe Cristina?

Eden îi aruncă o privire mânioasă, dar ochii lui strălucitori o făcură să tremure. Inima îi bătea puternic în piept.

— Nu mi-ai spus că ai un prieten, îi reproşă Sin.

Tânăra îşi trase răsuflarea şi se foi pe scaun. Degetele lui îi atinseră pielea fină de la ceafă şi ea tresări.

— Nu sunt obligată să-ţi fac confesiuni, se apără ea.

— Nu? Până acum am avut impresia că eşti o fată neajutorată şi nefericită, speriată de grosolănia bărbaţilor. Păreai singură pe lume. Cum îl cheamă pe prietenul tău?

— Bill Hendry.

— Cine este acest băiat?

Întrebarea lui o descumpăni pentru că nu se aştepta ca el să fie gelos.

— Un profesor de la Kamballa care-şi petrece vacanţa la Murwillumbah. A venit în vizită la mine, atâta tot. Eşti mulţumit? De altfel, adăugă fata, văzând că el tăcea, nu ştiu de ce te interesează cu cine ies în oraş. Ai

vreun drept asupra mea?

— Niciunul, recunoscu Sin cu un zâmbet amar, în afară de faptul că vreau să mă asigur că vila Cristinei este păzită de o persoană demnă de încredere.

Eden se întrebă de ce privirea lui era rece.

— Crezi că sunt incapabilă să am grijă de vila Cristinei?

— Eşti o fată simpatică, îi mărturisi el pe neaşteptate. Azi-dimineaţă, pe când pescuiam, m-am gândit mult la tine.

„Oh, Doamne! îşi spuse Eden, nu poate fi adevărat!” Sin nu mai avea o părere proastă despre ea. De ce o luase la plimbare? Apropierea de trupul lui o tulbura şi o împiedica să se gândească la altceva decât la posibilitatea ca el s-o sărute.

Privirea lui plină de farmec o încurca şi mai mult. Chipul cu trăsături ferme era seducător, iar întrebările lui o puseseră în încurcătură. Era periculos să stea alături de el şi să poarte o discuţie referitoare la relaţia dintre ei. Destăinuirea lui o îndemna să fie mai prudentă şi mai temătoare. Ce urmărise Sin, declarându-i că-şi schimbase opinia? Cu o săptămână în urmă o certase, iar de curând o sărutase în grădină. Purtarea lui era contradictorie şi o punea pe Eden într-o situaţie dificilă.

Tânăra fu trezită din visare de zgomotul motorului. Sin întorsese maşina şi era din nou atent la drum. Iluziile fetei se destrămară. De fapt, ce aşteptase ea din partea lui?

Eden ştia foarte bine ce voia. Pentru prima dată în viaţă avea sentimentul că este adultă. Se maturizase repede şi nu mai era fata care părăsise Anglia cu câteva luni în urmă. Nu mai conta faptul că suferise din pricina felului cum o pedepsise bunicul ei. Incidentul cu Berry Addison o ajutase să-şi dea seama mai bine că lumea are părţi bune şi rele. Viitorul i se părea nesigur, dar ştia că

avea puterea să înfrunte orice obstacol.

Watermount coti din nou pe un drum care se înfunda în pădure. Fata privea curioasă la copacii care răspândeau un parfum suav. Peste câteva minute, maşina se opri într-o poieniţă. Sin coborî şi dădu ocol maşinii, deschizând portiera.

— Vreau să-ţi arăt ceva interesant. Este un loc care atrage o mulţime de turişti. N-am mai fost aici din copilărie.

Eden îl urmă uitându-se la trunchiurile groase ale copacilor. Câţiva papagali îşi luară zborul. Ţârâitul greierilor era strident, iar pământul roşiatic avea reflexe metalice. Razele soarelui erau filtrate de frunzişul care se unduia sub adierea brizei. Poiana avea un aer misterios şi solemn, încât fata avea impresia că aborigenii vor apărea dintr-o clipă în alta pentru a lua parte la un ritual străvechi.

Sin se opri în dreptul unui copac şi exclamă pe un ton mulţumit:

— Am ajuns! Sunt mai bine de douăzeci de ani de când am vizitat aceste locuri.

— Ce reprezintă motivele geometrice trasate pe scoarţa arborelui?

— Este vorba despre o inscripţie folosită în timpul ceremoniilor de iniţiere. Se cheamă *bora* şi era practicată cu mult înainte de sosirea primilor colonişti. Tinerii participau la un ritual, fiind primiţi în rândul bărbaţilor. Bineînţeles că femeile nu erau admise. Nu trebuie să te temi, deoarece aborigenii nu mai cred în asemenea ceremonii.

Eden tresări, observând un zâmbet în colţul gurii lui Sin. Soarele aşternuse pete de lumină pe chipul lui şi fata avea senzaţia că gheaţa dintre ei se topise. Parcă-l cunoştea din copilărie. Niciodată nu-l va uita. Niciodată. Ar

fi vrut ca momentele de linişte să se prelungească, chiar dacă Sin nu trecea prin aceleaşi emoţii. Dacă ar fi mai exuberantă, exista pericolul ca el s-o îmbrăţişeze şi, de data asta, ea nu i-ar mai fi opus rezistenţă. O sărutare ar fi fost cea mai frumoasă amintire a vacanţei sale. Ce păcat că Sin nu avusese altă intenţie decât să-i arate un loc sacru al populaţiei aborigene.

În curând se va înapoia la Kamballa, păstrând în suflet aceste clipe minunate.

Fata era pe punctul să-l întrebe ce înseamnă *bora* pentru băştinaşii din Australia, când Sin se apropie hotărât de ea şi o luă în braţe, sărutând-o apăsat pe buze. Eden nu mai avu timp să protesteze şi se lăsă în voia pasiunii.

— Oh, te rog dă-mi drumul, murmură ea.

— Nu te las până nu aflu totul despre tine, rosti el.

— Ce vrei să ştii?

Vorbele i se stinseră pe buze pentru că Sin o sărută din nou. Mâna lui îi mângâie pielea gâtului şi ea începu să tremure din tot trupul. Mintea îi era cuprinsă de o ameţeală plăcută. Slăbiciunea îi era atât de accentuată încât se prinse cu mâinile de umerii lui. Corpul ei se lipi de trupul lui fierbinte. Dorinţa îi răscoli toată fiinţa şi simţi că nu se mai poate opune pasiunii cu care o săruta el.

Emoţiile violente o descumpăneau şi nu ştia cum să reacţioneze. Un val de căldură i se răspândi în corp şi respiraţia îi deveni sacadată. Sin o aşeză pe iarbă, la umbra unui arbore de cauciuc. Fata închise ochii şi scoase un geamăt. Sin se sprijini într-un genunchi şi-i şterse sudoarea de pe frunte cu batista.

Când deschise ochii, îl zări pe Sin care se uita îngrijorat la ea. Totul i se părea ca într-un vis. Cu câteva minute el o sărutase pasionat şi ea simţise că dorinţa îi fusese mai puternică decât voinţa. Nici acum nu înţelegea de ce se lăsase îmbrăţişată şi nici de ce ar fi vrut să se

dăruiască bărbatului care-şi reluase aerul serios şi grav. Privirea lui era din nou ironică şi distantă.

Fata se ridică şi clipi din ochi, ferindu-se de razele soarelui.

— Îmi pare rău, murmură ea încurcată.

— Îţi pare rău? Oh, Doamne! Nu ai ce să regreţi.

Eden îşi dădu părul pe spate şi spuse încet:

— N-a fost vina ta. Totul s-a datorat soarelui. Este mai arzător decât ieri, se scuză ea, ruşinându-se de cele întâmplate. Numai slăbiciunea o împiedicase să fie mai îndrăzneaţă. Pasiunea pe care i-o trezise el în corp o tulburase şi o copleşise.

— Nu soarele a fost de vină, zise Sin surâzând. Nu încerca să găseşti scuze. Am observat că ai tremurat. Sărutările mele te-au zăpăcit cu totul. Data viitoare, îi promise el grav, voi fi mai blând cu tine.

Data viitoare? se întrebă Eden, nedumerită, ştiind că nu se va mai putea apăra de propria-i pasiune. Aflase ce înseamnă puterea sărutului, dându-i dreptate lui Bibi care-i spusese că există sărutări care-ţi răvăşesc întreaga fiinţă. Aceste sărutări sunt dătătoare de fiori şi-ţi răscolesc sufletul.

Data viitoare ea nu se va mai putea apăra şi va fi, cu siguranţă, o victimă nefericită, cu inima zdrobită. În momentul reîntoarcerii Cristinei, va suferi îngrozitor. Perspectiva aceasta o îndemnă să-l înfrunte pe Sin:

— Nu cred că vei mai avea ocazia să mă săruţi. Experienţa prin care am trecut a fost suficientă. Recunosc că reacţia mea a fost neaşteptată, însă nu vreau să repet această scenă. Te rog să mă duci acasă. Ai uitat că Bibi nu se simte bine?

Eden se îndreptă spre maşină şi se urcă pe scaunul de lângă şofer, aşteptând ca Sin să pornească motorul. El nu se grăbi să părăsească locurile sacre ale aborigenilor.

Fata se uită la copacii care răspândeau o aromă discretă, ferindu-se să înfrunte privirea bărbatului de lângă ea.

— Crezi că reacţia ta s-a datorat surprizei? o întrebă el pe un ton detaşat.

Ea nu răspunse şi Sin adăugă:

— Nu mă aşteptam să dai dovadă de slăbiciune, dar nici nu m-ai putut convinge că eşti inocentă. Este mai bine să-l urmezi pe prietenul tău la Marwillumbah şi să nu te mai întorci la Birrie Point.

Obrajii fetei se îmbujorară. Cuvintele lui o jigniseră şi o umiliseră.

— Vreau să fiu cât mai departe de tine, izbucni Eden, înfuriată. Nu-ţi permit să-ţi baţi joc de mine!

Lacrimile îi apărură în ochi.

— Am venit aici pentru a o ajuta pe Amy şi n-am ştiut că eşti acasă. Nu ţi-am cerut să mă iubeşti. Cea mai mare dorinţă a mea a fost să te ştiu plecat la Camberra.

— Iar minţi, o întrerupse Sin. Am remarcat că nu-ţi sunt indiferent. Nu cred că plecarea mea ar fi fost o soluţie fericită. Ai impresia că depărtarea te face să te simţi mai fericită? În cazul acesta, numai America de Sud poate să fie ţinta călătoriei mele.

Eden deveni palidă. Amy o rugase să-l împiedice pe Sin să plece aşa departe. Fat rosti repede, ştergându-şi lacrimile cu batista:

— Oh, nu, nu trebuie să te duci în America de Sud. Este o nebunie.

Watermount hohoti satisfăcut în timp ce pornea motorul.

— Nu-ţi împărtăşesc părerea. O călătorie mi-ar face bine.

Tânăra rămase pe gânduri, neştiind de ce se hotărâse Sin să plece de la vilă. Poate că el avusese în minte acest plan de mai multă vreme şi numai sosirea lui Bibi îl oprise

să-şi ia biletul de avion. Poate că se îndoia de fidelitatea Cristinei şi aşteptase prilejul de a pleca în străinătate. De fapt, Cristina nu putea să-l împiedice s-o părăsească, pentru că ea era o femeie cochetă, în jurul căreia roiau admiratorii.

„Din partea mea, îşi zise Eden în sinea ei, Sin nu are decât să plece unde vrea. Chiar şi mâine. Voi scăpa astfel de el”.

Hotărârea lui o deranja totuşi şi fata murmură:

— Nu trebuie să pleci aşa departe, Sin. Cel mai bine este să-ţi termini cartea.

Watermount opri maşina în faţa vilei Cristinei şi rosti cu o voce calmă:

— Nu poţi să mă determini să-mi schimb hotărârea.

— Îţi mulţumesc pentru plimbare. Ai fost foarte amabil că mi-ai arătat acel loc sacru. *Bora* m-a impresionat foarte tare. Dacă eu nu te pot influenţa, cel puţin gândeşte-te că Bibi se va face bine. Mâine va fi din nou zâmbitoare.

— Regret că te-am repezit, zise Sin, privind-o în ochi. În fond, nu eşti o fată rea. La vârsta ta, ai impresia că orice este posibil. Eu am mai multă experienţă şi nu sunt la fel de optimist ca tine. Transmite-i lui Bibi însănătoşire grabnică.

— Aşa voi face, afirmă tânăra, dându-se jos din maşină.

Capitolul 9

Bibi era îmbrăcată şi cum o văzu pe Eden, o întrebă, mânioasă:

— Unde ai fost? Unde este Sin?

— Sin s-a dus la vila lui. Ţi-a transmis salutări.

— Mulţumesc, zise Bibi pe un ton înţepat. De ce nu i-ai spus să intre puţin? Putea să mă vadă. Sunt sigură că l-ai sfătuit să se ducă la el, deoarece eu trebuie să mă odihnesc.

Eden îşi trase răsuflarea şi protestă:
— Oh, Bibi.
— Nu îndrăzni să mă minţi! Unde v-aţi plimbat?
— Sin a încercat maşina Cristinei, pentru a se convinge că motorul nu are nimic, şi a încărcat bateria.
— N-ai fost tu la volan? De ce l-ai rugat să te ia cu maşina? Nu ştiai că nu mă simt bine? Dacă muream?
— Bibi, nu exagera, căută Eden să-i potolească furia. Te-am lăsat dormind. Nu erai în pericol să mori. Nu eu am avut ideea de a lua maşina Cristinei. Întreabă-l pe Don, dacă nu mă crezi.
— Pun pariu că tu ai vrut să te plimbi cu Sin. Eşti geloasă pe mine! De ce nu te mulţumeşti cu prietenul tău?
— Încetează, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Eden, pierzându-şi răbdarea.
Bibi avu un moment de ezitare şi Eden se strecură pe lângă ea şi se duse în dormitor. Ziua fusese istovitoare şi acum simţea nevoia să se odihnească. Îi pierise şi pofta de mâncare. Fraţii Webster puteau să-şi pregătească singuri cina.
*
* * *
Don bătu la uşa lui Eden a doua zi dimineaţa.
— Intră, te rog.
— Am venit să-mi iau la revedere. Vacanţa mea a luat sfârşit. Am pescuit destul şi m-am distrat destul de bine. Nu mai pot sta, deoarece tatăl meu are nevoie de cineva care să-l ajute la plantaţie.
— Cobor îndată, spuse Eden.
— Te aştept la bucătărie.
Peste câteva momente, Eden pregătea cafeaua şi micul dejun.
Bibi intră şi spuse, făcând o mutră supărată:
— Eu nu plec acasă. N-am chef să mă întorc la

plantaţie. Este greu să lucrezi pe o căldură sufocantă. Este în avantajul meu că nu trebuie să muncesc pentru un bărbat. Voi sta la vilă încă o vreme.

Eden nu deschise gura, preferând să se ocupe de mâncare. Sora lui Don nu se îndura să părăsească vila, de teamă că Sin va rămâne singur cu rivala ei. În sinea ei, Eden îi era recunoscătoare lui Bibi, fiindcă avea pe cineva care o va ţine departe de Watermount. Cristina se va întoarce acasă şi atunci ea va putea să se îndrepte spre Kamballa.

Imediat după micul dejun, Don îşi duse undiţele şi valiza în maşină. Eden deschise uşa frigiderului şi scoase peştii pe care-i pusese într-o pungă de plastic cu gheaţă. Fratele lui Bibi luă punga şi o puse în portbagaj.

Fetele îl însoţiră.

— Să-mi dai un telefon pentru a veni să te iau acasă, îi spuse Don lui Bibi.

— Nu te deranja. Sin poate să ia maşina Cristinei.

Don se aşeză la volan şi porni motorul. Din grădină apăru Watermount.

— Plecaţi deja? Bibi, te-am aşteptat în zori la ţărm. Te-ai speriat şi nu mai vrei să înoţi?

— Nici vorbă de aşa ceva, râse Bibi. Astăzi am de gând să fac surfing. Mi-am luat la revedere de la Don. Eu nu plec încă. Vreau să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— De fapt, tu te-ai agăţat de braţele mele şi mi-a fost uşor să te scot din apă.

Bibi îl sărută pe gură, după ce-i înlănţui gâtul cu braţele.

Eden întoarse capul, nevrând să asiste la scena de tandreţe dintre ei. În ajun, el o sărutase cu pasiune, stârnindu-i fiori în trup şi astăzi îi acordă lui Bibi o atenţie specială.

Eden îi ură drum bun lui Don şi se răsuci pe călcâie,

îndreptându-se spre uşa de la intrare. Gelozia îi sfâşia inima. Sentimentele ei sincere nu erau apreciate de Sin. Cum putuse el să fie atât de indiferent, ignorând prezenţa ei? De ce o făcuse să sufere? „Înseamnă că nu are milă de nimeni”, îşi spuse tânăra, intrând în casă. Cu o zi în urmă, îi spusese că se gândise mult la ea şi iată că acum o umilise faţă de fraţii Webster.

Pe fereastră, Eden îl văzu pe Sin discutând în grădină cu Bibi. Don plecase şi cei doi păreau doi îndrăgostiţi care se revăzuseră după o scurtă despărţire. Sin o ţinea pe Bibi de talie şi, din când în când, făcea gesturi largi cu cealaltă mână. Îi arăta cum să stăpânească planşa de lemn, sau o sfătuia cum să înoate? Eden era curioasă să afle ce discutau cei doi, dar nu îndrăznea să revină în grădină. Purtarea lui Bibi era scandaloasă. Nu avea niciun scrupul şi voia cu orice preţ să ia locul Cristinei în inima lui Sin. Acesta îşi părăsise munca la carte şi venise să vadă cum se simte Bibi. Exista ceva între ei?

Eden spăla vasele când Bibi deschise uşa de la intrare, ducându-se în dormitor. După zece minute, reapăru în bikini şi cu un prosop în mână.

— Sin m-a invitat la plajă. Nu ştiu dacă mă voi întoarce înainte de ora prânzului. Nu este nevoie să faci mâncare. Astăzi mă simt în formă şi voi găti eu ceva uşor.

Eden ripostă imediat, observând privirea sfidătoare a lui Bibi:

— Nu trebuie să-mi spui mie ce am de făcut. Nu uita că eu am grijă de vilă. Pot să mă duc unde vreau. Te previn că nu-ţi va fi uşor când se va întoarce Cristina.

Bibi zâmbi maliţios.

— Ce obraznică te-ai făcut! mai bine mi-ai mărturisi sincer ce ai făcut ieri!

Eden nu mai avu timp să-i răspundă, pentru că Bibi îi întoarse spatele şi părăsi vila fără să se uite în urma ei.

Tânăra se întrebă ce putea face: să aranjeze camera în care dormise Don? Să schimbe cearşafurile? Să dea cu aspiratorul?

Până la urmă renunţă să mai facă toate astea, gândindu-se că va avea timp a doua zi să se ocupe de curăţenie. Tulburarea care-i învăluise sufletul o împiedica să se ocupe de casă. Gândurile ei se îndreptau spre ceea ce se întâmpla pe plaja pustie. Cei doi erau izolaţi şi puteau să se hârjonească în voie. Disperată, se duse în dormitorşi-şi puse costumul de baie. Trebuia să-l vadă pe Sin!

Punându-şi ochelarii de soare, Eden încuie uşa cu cheia şi o puse sub ghiveciul de flori, apoi coborî pe ţărmul oceanului.

Spre marea ei uimire, Bibi era singură. Întinsă pe burtă, sora lui Don se prăjea la soare. Pielea ei bronzată avea o strălucire mată.

Eden se opri la câţiva paşi de Bibi, căutându-l cu privirea pe Sin, dar nu-l zări nicăieri: nici în apă nici pe stânci şi nici lângă Bibi. Unde putea fi? Să se fi dus la vilă, pentru a-şi pune la punct planul călătoriei spre America de Sud?

Tânăra englezoaică oftă şi se apropie de Bibi. După ce îşi scoase sandalele, îşi întinse prosopul pe nisip şi o atinse pe Bibi care tresări.

— Ah, tu eşti! exclamă Bibi surprinsă. Credeam că a venit Sin.

— Nu l-am zărit pe plajă, spuse Eden. Mă duc să mă scald. Vii şi tu?

— Îl aştept pe Sin.

Eden se uită la valurile mari, de culoarea safirului, care se spărgeau de ţărm cu zgomot, învolburându-şi spuma albă. Fata se gândi că valurile ar putea fi periculoase. Numai un înotător priceput s-ar aventura în

apa furioasă. Îşi îndreptă privirea spre Bibi şi întrebă:

— Crezi că se poate înota?

— Bineînţeles. Eu voi intra mai târziu în apă. Nu ştiu de ce ai venit aici. Nu te-am invitat să-mi ţ îi companie. Sper că vei avea bunul simţ să mă laşi în pace. Nu-ţi ajunge că ieri te-ai plimbat cu Sin?

Eden abia se abţinea să nu arunce în ea cu nisip pentru a o pedepsi pentru obrăznicia ei, gândindu-se că trebuie să-i suporte toanele, dacă voia să afle care sunt preferinţele lui Sin. Când va veni pe plajă, ea va înota şi va vedea ce alegere va face el: va sta pe plajă, sau va înfrunta valurile. Oh, cât de tare îl va urî, dacă el se va aşeza pe prosop, lângă Bibi.

Cu teama în suflet, tânăra se apropie de apă şi făcu câţiva paşi, ferindu-se de un val. Bibi strigă la ea, dar Eden n-o auzi, continuând să înainteze spre ocean.

După cinci minute, îşi dădu seama că este într-o situaţie dificilă. Un talaz o răsuci cu furie, îndepărtând-o de mai. Picioarele ei nu mai atingeau nisipul şi începu să se teamă.

Oceanul era ameninţător şi o atrăgea cu viclenie departe de ţărm. Încercă să se opună forţei valurilor, dar braţele ei erau neputincioase. Eden o vedea pe Bibi din ce în ce mai greu din pricină că talazurile o împiedicau să zărească malul. După ce reuşi să se ferească de un val, îşi îndreptă privirea spre plajă, dar nu mai văzu nimic.

„Slavă Domnului, îşi spuse Eden, Bibi s-a dus după ajutor. Ah, dacă Sin ar ajunge la timp!”

Un val se sparse lângă ea, trântind-o.

„Nu mai pot rezista”, se gândi Eden, încercând să ajungă la suprafaţă. Sin va veni prea târziu. Disperată, Eden dădu din picioare şi reuşi să-şi scoată capul din apă. Abia luă o gură de aer, când un val se prăbuşi peste ea. Renunţă să mai lupte şi era pe punctul de a-şi pierde

cunoştinţa când simţi nisipul sub picioare; dăduse din întâmplare de un banc de nisip şi trase aer în piept, căutând să-şi potolească bătăile inimii. Era în viaţă şi nimic altceva nu conta.

Eden tremura din tot corpul. Apa nu mai părea primejdioasă, chiar dacă în urmă cu câteva clipe fusese cât pe ce să-şi arate tăria. Era epuizată şi avea o senzaţie de vomă. Pe plajă îl zări pe Sin care venea în fugă spre ţărm. Bibi nu era cu el şi ea se gândi că sora lui Don rămăsese la vilă, pregătind ceaiul şi aşteptând ca Sin s-o aducă cât mai repede pentru a-i acorda primele îngrijiri.

Ea îşi imagina deja cum va fi culcată şi învelită cu pătura şi cum va sorbi din băutura fierbinte.

„Mă simt foarte bine", îşi spuse ea, înotând până la ţărm. Sin se opri la câţiva paşi de mai, urmărind mişcările fetei.

— Nu ai de ce să fii îngrijorat, îi spuse ea când ajunse în dreptul lui. Am reuşit să ajung singură la ţărm.

Sin purta pantaloni scurţi şi avea la gât un lanţ de aur care contrasta cu pielea lui bronzată.

Vocea tinerei era stinsă şi nesigură. El îşi trase răsuflarea şi exclamă, nemulţumit:

— Arăţi îngrozitor! Te-am zărit pe fereastră şi mi-am dat seama că eşti în pericol. Te-am prevenit să nu te avânţi în larg. Ai înghiţit multă apă? Cum te simţi?

— Bine, n-am nimic, afirmă fata, încercând să zâmbească.

El îi întoarse zâmbetul şi-i spuse cu o voce blândă:

— Trebuie să fii mai prudentă, altfel vei fi o victimă a oceanului. Am crezut că accidentul lui Bibi a fost un avertisment serios. Apropo, unde este Bibi?

Eden făcu ochii mari.

— Nu te-ai întâlnit cu ea? se miră fata, uitându-se la locul unde stătuse Bibi. Spre marea ei uimire, pe nisip nu

se afla decât prosopul ei. Lucrurile lui Bibi nu mai erau acolo.

Eden oftă, gândindu-se că numai printr-o minune rămăsese în viaţă. Bibi nu alergase să-l anunţe pe Sin că era în primejdie. Pur şi simplu, o ştersese de pe plajă fără să se preocupe de soarta celei care se zbătea să se menţină la suprafaţa apei.

— Îţi mulţumesc că ai venit să mă ajuţi, rosti tânăra în şoaptă. Îmi iau prosopul şi mă voi duce să mă schimb.

Sin mergea alături de ea şi Eden se simţi în siguranţă.

— Oceanul a fost îngăduitor cu tine, dar să nu mai încerci vreodată să-l înfrunţi. Nu pot să-mi închipui că vei fi hrana peştilor.

— Nici eu, surâse Eden, ridicând prosopul.

Watermount răscoli nisipul cu piciorul şi o întrebă:

— Bibi a fost aici?

— Da.

— Nu ţi-a spus că i-am interzis categoric să intre în apă?

— Nu.

— I-am poruncit să nu te lase să înoţi, deoarece valurile sunt mari şi periculoase.

Eden îşi aminti că Bibi îi spusese doar că nu-i place să fie deranjată când face plajă. Nu o oprise să facă baie. În loc să-l cheme pe Sin în ajutor, o lăsase să se descurce singură, fără să-i pese că oceanul era ameninţător.

Rămase pe gânduri, neîndrăznind să-i mărturisească lui Sin laşitatea lui Bibi.

El îi luă prosopul şi i-l înfăşură în jurul umerilor. Degetele lui îi atinseră pielea şi fata simţi o înfiorare plăcută.

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Sin. Bibi a fost

pe plajă?

— Da, recunoscu Eden, îndreptându-se spre vilă.

Fără sprijinul mâinii lui Sin ar fi urcat cu dificultate coasta care ducea la vila Cristinei. Trupul ei ieşise slăbit din lupta cu oceanul şi Eden îi mulţumi în gând lui Sin că o ţinea de braţ.

Bibi era în salon, aşezată pe canapea, cu o revistă în mână. Când îl zări pe Watermount, sări în picioare şi-l întrebă:

— M-ai căutat pe plajă, Sin? Oh, ce rău îmi pare că nu m-ai găsit, dar am avut o durere groaznică de cap. Cred că nu m-am refăcut complet după accidentul de ieri. M-am întors mai repede acasă ca să iau o aspirină.

Când observă figura palidă a lui Eden, exclamă uimită:

— Ce-ai păţit?

Sin îşi încruntă sprâncenele şi-i reproşă tăios:

— Eden abia a scăpat de valurile oceanului. Nu crezi că purtarea ta este mai mult decât iresponsabilă? De ce ai lăsat-o să intre în apă?

Bibi reacţionă imediat cu violenţă. După ce aruncă revista pe canapea, exclamă iritată:

— Nu ştiu ce poveşti ţi-a îndrugat Eden, dar eu i-am spus să nu înoate. Am avut impresia că vrea să-mi facă în ciudă şi n-am putut s-o împiedic.

În încăpere se lăsă tăcerea. Eden nu ştia ce să spună, fiindcă nu-şi amintea ca Bibi să-i fi atras atenţia că este periculos să se îndepărteze de mal. Pentru a nu da naştere la o scenă neplăcută, se abţinu să riposteze. Tot ceea ce dorea în acel moment era să se odihnească şi să uite clipele prin care trecuse.

Fără o vorbă, se îndreptă spre camera sa. Era întinsă pe pat, când Bibi veni cu o ceaşcă de ceai în care turnase puţin coniac. Puse tava pe noptieră şi o privi cu duşmănie

pe Eden.

— Eşti prefăcută şi mincinoasă! o acuză ea. Ai devenit geloasă pe mine când ai văzut că Sin mă simpatizează, dar nu mi-am putut imagina că eşti atât de vicleană. De ce i-ai zis lui Sin că te-am părăsit? Nu-i adevărat că m-am întors la vilă pentru că am văzut că eşti în pericol. Am observat că te descurci singură şi că înoţi lângă ţărm.

Eden se ridică în capul oaselor şi sorbi o înghiţitură de ceai, fără s-o privească pe Bibi, care continuă:

— Să nu crezi că Sin se uită la tine, în ciuda eforturilor tale de a-l cuceri. El ştie foarte bine că ai prieten. Să-l laşi în pace. Nu te mai ţine după el!

Tânăra englezoaică simţi că nervii îi cedează, dar se strădui să-şi păstreze cumpătul.

— Dacă Sin nu mă place, atunci el nu are nevoie de minciuni în privinţa caracterului meu. Sunt încredinţată că i-ai îndrugat verzi şi uscate despre persoana mea.

Bibi nu răspunse, dar ochii îi scăpărau de furie.

— Nu vei reuşi să-l influenţezi, adăugă Eden.

— Nu mă interesează ce planuri ai, ripostă Bibi, dar nu poţi să-l seduci pe Sin. Îţi las cale liberă. Eu voi pleca de la vilă. Îmi pare rău că nu l-am însoţit pe Don. Mi-am făcut deja bagajele.

— La revedere, mai avu timp să şoptească Eden.

Bibi ieşi din dormitor, trântind uşa în urma ei. Tânăra englezoaică auzi motorul maşinii lui Sin şi respiră uşurată. Scăpase de prezenţa dezagreabilă a lui Bibi. Gândurile ei se îndreptau spre Sin. Oare ce minciuni îi spusese sora lui Don? În orice caz, el era un bărbat cu experienţă şi hotărârea lui nu putea fi influenţată de nimeni.

Plecarea precipitată a lui Bibi fusese, fără îndoială, ideea lui Sin. Când voia, el putea fi foarte dur. Perspectiva de a fi singură cu Sin n-o încânta prea mult, deoarece

relaţia dintre ei fusese încordată şu aducătoare de suferinţă. Ce bine ar fi ca Amy să sosească la vilă, scoţând-o din încurcătură!

Până la urmă, oboseala îşi spuse cuvântul şi adormi câteva ore. Când se trezi, se simţi întremată, deşi o durea capul. După ce se îmbrăcă într-o rochie subţire, se duse la bucătărie şi-şi făcu o cafea. Khu Khan avu parte de o farfurie cu lapte cald. Ea se întrebă dacă Bibi reuşise să-l influenţeze pe Sin, pe drumul către plantaţia din Nepelle. Ce importanţă mai avea, din moment ce va părăsi ea însăşi vila peste câteva zile? Peste un an, va uita că în timpul şederii pe litoral, avusese prilejul să-l cunoască mai bine pe Watermount. Poate că fusese o simplă întâmplare sau poate că destinul i-l scosese în cale.

Târâitul telefonului o scoase din visare. Se repezi spre sufragerie unde era aparatul. Amy trebuia să fie la capătul celălalt al firului!

— Bună, se auzi vocea prietenei sale. Ce mai faci?

— Bine, răspunse Eden. Mă bucur că m-ai sunat!

Amy râse.

— Te-ai plictisit singură, nu-i aşa? Sper că Sin nu te-a deranjat prea tare. Ai primit scrisoarea mea? N-am vrut să vorbesc la telefon despre lucruri confidenţiale.

— Bineînţeles că ai procedat cum trebuie. Am primit plicul tău. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar fraţii Webster au stat aici o săptămână. Acum au plecat, sunt numai eu în toată casa.

— Nu te întrista. În curând voi sosi şi eu. Malcolm se întoarce acasă peste două zile. Poimâine vomlua prânzul împreună. M-am distrat de minune, draga mea. M-am gândit tot timpul la tine şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Peste câteva zile, Cristina va reveni la vilă. Vreau să ajung înaintea ei, pentru a face ordine peste tot. Te sărut. Malcolm îţi transmite salutări.

— Mă bucur că ne vom revedea. La revedere! exclamă Eden, fericită.

Uşa de la intrare se deschise şi cineva intră în hol. Să se fi întors deja Sin? se întrebă ea, întorcându-şi privirea. Inima tinerei tresări, speriată. Niciodată el nu se uitase atât de blând la ea. Care era motivul atitudinii lui binevoitoare? Până în acel moment, el nu-şi manifestase simpatia faţă de ea şi Eden avea îndoieli în privinţa intenţiilor lui.

— Oh, te-ai întors deja! exclamă ea zâmbind. Intră, te rog.

— Mulţumesc, dar nu stau mult. După cum arăţi, am impresia că ţi-ai revenit complet.

Fata se grăbi să-l liniştească:

— Aşa mă simt, foarte bine. Nu vrei să bei o cafea?

— Nu, mulţumesc, o refuză Sin. Am băut una la familia Webster. Am dus-o pe Bibi acasă. A fost cea mai bună soluţie, deoarece nu te înţelegeai cu ea.

Eden îşi muşcă buzele, ştiind că Sin o îndepărtase pe Bibi numai din dorinţa de a evita un scandal, în momentul când Cristina se va întoarce acasă.

— Ai nevoie de alimente pentru cină? o întrebă el, după o pauză. Pot să-ţi împrumut.

— Am destule provizii, afirmă ea. Nu am nevoie de niciun fel de ajutor. Sper că în ultima vreme nu ţi-am provocat necazuri. N-am spart nimic şi am încuiat toate uşile. Pe viitor voi sta departe de plajă. Nu vreau să stai la fereastră şi să mă supraveghezi. Poţi lucra în linişte.

— Bine, bine! îi tăie el vorba.

— Amy va sosi curând la vilă, adăugă ea. „La fel şi Cristina”, se gândi Eden.

Watermount dădu din cap, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Ne-am înţeles bine, nu-i aşa? zise el pe un ton

potolit. Este păcat că trebuie să ne despărţim.

Tânăra se înroşi în obraji.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ai obiceiul să uiţi foarte repede ce nu-ţi convine, nu-i aşa?

— Eu. nu, se bâlbâi fata, intimidată de privirea lui. Sin făcu un pas înainte şi Eden avu senzaţia că el o va lua în braţe şi o va săruta.

El se apropie şi o strânse la piept, dar n-o sărută decât uşor pe buze, apoi se îndepărtă.

— Consideră că aceasta este sărutarea de rămas-bun!

După plecarea lui, Eden rămase câteva momente pe gânduri, cu lacrimi în ochi.

„De ce? se întrebă ea. De ce trebuie să ne despărţim?”

*

* * *

Eden se sculă devreme şi se duse în sufragerie să ia binoclul Cristinei. De la fereastră, ea îl privi pe Sin care intra în ocean. Chipul lui era destins iar mişcările îi erau energice şi sigure.

Tânăra se gândi că el nu va avea niciun necaz când Cristina se va întoarce din călătorie. Bibi plecase, iar ea nu reprezenta nicio primejdie, cu atât mai mult cu cât va părăsi vila peste o zi. În felul acesta, nu va avea prilejul să asiste la sărutările dintre îndrăgostiţi şi nu va suferi.

După ce făcu duş, îşi puse o pereche de pantaloni şi o bluză, apoi luă bicicleta şi se îndreptă spre Burrangarra. Mai avea o zi până la plecarea spre Kamballa şi dorea să facă unele cumpărături. În primul rând, trebuia să-şi cumpere un bilet pentru autobuzul care făcea curse regulate de-a lungul coastei până la portul Coff. De acolo, putea lua un alt autobuz până la Kamballa. Agenţia de voiaj era lângă magazinele din centrul localităţii şi Eden se

interesă de mersul autobuzelor. Din păcate, autobuzul ei avea plecare chiar în ziua aceea, iar următoarea cursă era peste o săptămână.

Ghinionul n-o părăsea nici acum, când voia să scape cât mai repede de povara îngrijirii vilei Cristinei. Dezamăgită, se hotărî să facă plajă. Aşezată pe prosop, departe de ceilalţi turişti, nu avea decât să se odihnească. Nu mai era tentată să cunoască un bărbat chipeş şi bogat şi nu avea chef să înoate. După câteva ore, se întoarse la Birrie Point, sperând să nu-l reîntâlnească pe Sin.

„A avut dreptate, îşi spuse ea. Sărutarea de ieri a fost ultima”.

În faţa intrării, fata zări maşina lui Berry.

„Ce caută Berry aici?” se întrebă ea, tresărind. Ducând bicicleta în garaj, privirea ei îl căută pe cel care-i pricinuise atâtea necazuri, dar Berry nu era nicăieri. Cum de ştiuse unde stătea ea? Amintirile neplăcute îi reveniră în minte. Cât de supărată fusese când luase tabloul din galeria bunicului fără să ceară voie, stârnind mânia acestuia. Tot atunci îl cunoscuse pe Sinclair Watermount, fără să ştie că destinul i-l va scoate din nou în cale.

Căută sub ghiveciul de flori de la intrare, dar nu găsi cheia. Uitându-se la uşă, observă că era întredeschisă. Berry fusese isteţ şi intrase în casă.

Eden pătrunse în vilă şi-l descoperi pe Addison dormind pe canapeaua din salon. Cuprinsă de furie, ar fi vrut să-l trezească şi să-i ceară să părăsească imediat casa. Chipul lui drăguţ, părul negru şi sprâncenele arcuite nu-i inspirau decât teamă, o teamă adâncă. Ce căuta Berry pe litoral?

El deschise ochii şi o privi mirat.

— Bună ziua! spuse tânărul, ridicându-se de pe canapea. Eşti surprinsă că mă vezi? Sper că nu mai eşti supărată pe mine. Nu te-am găsit acasă, astfel că mi-am

permis să intru în vilă. Nu mi-a fost greu să găsesc cheia. Nu cred că te-am deranjat.

— Nu fi atât de sigur, zise Eden, pe un ton tăios. Faptul că am fost mai apropiaţi nu-ţi dă dreptul să dai buzna aici, de parcă te-ai afla la tine acasă.

Fata se rezemă de braţul fotoliului, uitându-se nemulţumită la tânărul pentru care nu avea niciun sentiment. Berry i se părea o fiinţă slabă, cu un caracter îndoielnic.

— Nu m-ai iertat încă pentru slăbiciunea mea? insistă el. Recunosc că am greşit şi că ţi-am pricinuit încurcături, dar totul a trecut. Am lăsat să treacă o vreme până când lucrurile s-au liniştit. Te-am căutat la prietena ta, dar Amy era plecată. De la vecini am aflat unde eşti şi m-am urcat imediat în maşină. Am vrut să te văd.

— Berry, nu poţi locui aici, îi reteză Eden elanul. Amy nu este la vilă.

— Să dăm uitării trecutul! Nu fi atât de aspră cu mine. Nu vreau să-ţi fac necazuri. Bineînţeles că voi căuta o cameră la motel. Doresc numai să stăm de vorbă la o cafea.

— Nu am nimic împotriva discuţiei, zise tânăra după o clipă de gândire, conştientă că Berry nu-şi va schimbă purtarea în urma sfaturilor ei. Era sigură că Sin observase maşina oaspetelui ei. Oare ce părere avea el în legătură cu această vizită neaşteptată? se întrebă ea, în timp ce pregătea cafeaua. Situaţia în care se afla nu era deloc roză. Prietenul Cristinei va avea un motiv în plus s-o considere uşuratică şi schimbătoare.

Oftă şi turnă cafea în ceşti. Brusc, o idee salvatoare îi trecu prin minte.

Berry venise la momentul potrivit. Nu o va refuza dacă-l va ruga s-o ia cu el până la Kamballa. Mâine va putea să plece din Birrie Point, imediat după sosirea lui

Amy. Bineînţeles că Berry se va bucura! în felul acesta, problemele ei vor lua sfârşit. Amy va fi singură când se va întoarce Cristina şi va putea să-i arate că vila fusese păzită cu grijă. În plus, toate frământările ei iscate de Sin Watermount vor înceta şi ea îşi va găsi liniştea.

Capitolul 10

În timp ce ducea tava cu ceştile în salon, Eden zări maşina lui Sin îndreptându-se spre oraş. Spre marea ei surpriză, inima îi tresări puternic. De ce nu putea să fie indiferentă faţă de Sin Watermount? se întrebă ea, mâhnită. Dacă va continua să se frământe ori de câte ori îl zărea pe Sin, viaţa ei va deveni un chin. Cel mai bine era să plece cât mai curând de la vilă.

— Când te întorci la Kamballa, Berry?

El sorbi din băutura fierbinte.

— Nu mă grăbesc, totul depinde de tine, rosti el, privind-o în ochi.

— De mine? se miră ea. Nu fi absurd! Cum aş putea să te determin să pleci când vreau eu?

— Foarte uşor, din moment ce mi-am dat demisia de la librărie. În momentul de faţă, aş vrea să-mi încerc norocul la Brisbane. Ce-ai zice să vii cu mine?

Eden se uită mirată la el.

— Cred că ai înnebunit! exclamă ea indignată. Cum ţi-ai permis să-mi faci o asemenea propunere?

Berry se încruntă.

— Îmi eşti dragă, de aceea am îndrăznit să-ţi propun să mă însoţeşti. Eşti singura fată alături de care aş vrea să trăiesc. Vino cu mine, Eden! Nu mă refuza. Trecutul nu contează. Nu vreau să te supăr, dar sunt sigur că ai de gând să te întorci la bunicul tău.

Tânăra clătină din cap.

— Niciodată nu mă voi duce la el, Berry.

— Cum? Ce spui? Nu eşti în toate minţile? Tablourile

pe care le posedă bunicul tău valorează o avere. Mi-ai spus că are o colecţie particulară la care ţine foarte mult. Nu eşti singura lui rudă?

— Aşa e, recunoscu fata, înţelegând de ce îi face Berry curte. Dar nu pot să mă întorc la bunicul meu, deoarece el m-a alungat în urma incidentului pe care l-ai declanşat.

Berry scoase un oftat de dezamăgire.

— Îmi pare rău că ţi-am pricinuit atâta rău. Nu m-am gândit că bunicul tău va fi aşa de aspru. După ce sorbi o gură de cafea, continuă pe un ton sfătos:

— Cred că am găsit o soluţie: trebuie să te întorci la Kamballa şi să-l suni pe bunicul tău. Spune-i că eşti nefericită şi roagă-l să te ajute. Nu se poate să nu-l înduioşezi.

— Mă îndoiesc că voi avea succes, zise Eden zâmbind.

Berry nu-l cunoaşte bine pe bunicul ei. Oricum, sosise timpul ca ea să ştie dacă poate să conteze pe amabilitatea lui

— Amy soseşte mâine şi vreau să mă întorc la Kamballa. Poţi să mă duci cu maşina ta?

— Desigur, se bucură Berry. Îmi place cum gândeşti. Sunt convins că te vei înţelege bine cu bunicul tău. Vei vedea că am avut dreptate.

Eden era mulţumită că pleca de la vilă, dar în acelaşi timp se simţea mâhnită, deoarece acum nu mai avea altă soluţie. Nu se punea problema să-şi ia cuvântul înapoi.

Berry o invită la cină şi ea nu-l refuză. Întorcându-se de la restaurant, Eden îi spuse să vină a doua zi după prânz, când va fi gata de plecare. Dimineaţa va fi ocupată cu bagajele şi cu aranjarea vilei. Amy va fi surprinsă că prietena ei nu-şi prelungise şederea pe litoral, dar îi va explica motivul care o determinase să plece la Kamballa.

Berry îi ură noapte bună şi se duse la motel.
*
* * *
A doua zi dimineaţă, Eden îl zări pe Sin înotând. Pentru el, viaţa decurgea normal. Pentru ea.
Fata se duse în dormitorul Cristinei pentru a face curat. Bibi lăsase o dezordine de nedescris. În timp ce dădea cu aspiratorul, era atentă la sonerie, sperând ca Sin să-şi facă apariţia. „Bineînţeles că nu va veni", îşi spuse, întorcându-se în camera sa pentru a-şi face bagajul. Puţin neliniştită în privinţa discuţiei cu Amy, Eden se hotărî să verifice dacă totul este în ordine. În frigider, mâncarea lui Khu Khan era suficientă. Casa era curată. Singurul lucru care mai trebuia făcut era să verifice dacă banii lăsaţi de Cristina erau în vaza chinezească.
Micile cheltuieli pe care le făcuse în săptămâna când fraţii Webster fuseseră la vilă, nu se ridicau la mai mult de cincizeci, şaizeci de dolari.
Spre marea ei surpriză, vaza era goală.
— Oh, Doamne! exclamă, înmărmurită. Cine luase banii? Bibi şi Don nu puteau face asemenea lucru. Berry! El trebuie să fie hoţul!
Eden se aşeză pe scaun, deoarece picioarele n-o mai ascultau. Cina din seara trecută fusese plătită din banii Cristinei! Fata îşi aduse aminte că Berry dăduse dovadă de nesocotinţă, dar nu putea bănui că el este şi hoţ. Degeaba îi spusese Sin că banii Cristinei îi stau la dispoziţie. Cu inima strânsă, tânăra se duse în camera ei şi luă din portofel banii care-i mai rămăseseră şi-i puse în vază, păstrând numai zece dolari pentru drum.
Mai mult ca oricând avea nevoie de o slujbă! Situaţia în care se afla era disperată. Va trebui să ajungă cât mai repede la Kamballa şi să se intereseze dacă este vreun post liber.

Amy întârzia să-şi facă apariţia şi, spre amiază, Eden ieşi în curte să ude florile. Motanul stătea întins la umbră, mişcându-şi coada în timp ce pândea o pasăre. Tânăra spera că Sin o va vedea şi va veni să-i vorbească. Chiar dacă el va fi morocănos, simpla lui prezenţă îi va face bine. Ah, dacă l-ar vedea acum, i-ar păstra o amintire deosebită. Era ultima oară când avea posibilitatea să discute cu el.

Sin nu se ivi şi fata se întoarse în casă, pregătindu-şi un prânz uşor: o ceaşcă de ceai, brânză şi unt. Berry veni peste o oră şi Eden nu ştia ce să-i spună, fiindcă Amy încă nu sosise. Până la urmă, la insistenţele lui Berry, tânăra se hotărî să plece, lăsându-i prietenei sale un bilet.

După ce Berry îi duse valiza în maşină, Eden închise uşa de la intrare şi puse cheia în ghiveciul de flori, apoi îi zise lui Berry:

— Mă duc să-i spun vecinului că plec. Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de vilă până la sosirea lui Amy.

Sin stătea în grădină şi fuma. În faţa lui, pe masă, se afla o foaie de hârtie şi un stilou. El privea gânditor în zare.

„Se gândeşte la Cristina?” se întrebă Eden, apropiindu-se.

Sin nu-i dădu atenţie, de parcă ar fi fost în transă. După câteva secunde, fata tuşi şi-l strigă:

— Sin!

El îşi întoarse capul şi spuse rece:

— Ce vrei?

— Am. am venit să te anunţ că plec. Amy va sosi peste câteva ore şi.

— Şi nu mai poţi locui la vilă, nu-i aşa? Vrei să te muţi pentru a te putea iubi în voie. Unde te duci? Cred că ştiu, nu-i nevoie să-mi răspunzi. Prietenul tău locuieşte la Murwillumbah, nu?

Fata era surprinsă de vorbele lui.

— Nu ştiu la ce te referi. Eu mă întorc la Kamballa. Voi locui în apartamentul lui Amy. Nu mai pot să-mi amân plecarea; nu mai am bani şi trebuie să-mi găsesc o slujbă.

Watermount o privi mânios.

— Mă mir că ai reuşit să-i păcăleşti pe bărbaţi, dar, fără îndoială, privirea ta nevinovată i-a subjugat. Păcat că vorbele tale sunt prefăcute! Cine crede în tine, se încrede în diavol. Am crezut că o aştepţi pe prietena ta, dar am descoperit că, de fapt, este vorba de un alt bărbat. Nu ţi se pare că faci prea multe cuceriri? N-ai afirmat că ai terminat cu Berry Addison? Ce caută el la vilă?

Inima fetei tresări speriată. Obrajii îi ardeau. Reproşurile lui Sin se datorau intrigilor lui Bibi! Ce minciună îi şoptise la ureche?

— Sunt sigură că Bibi ţi-a îndrugat verzi şi uscate despre mine. Să ştii că minciunile ei nu mă sperie. Nu-ţi dai seama că a vrut să mă discrediteze în ochii tăi? Berry mă conduce la Kamballa, atâta tot. Acesta-i adevărul.

Watermount ridică nepăsător din umeri.

— Nu cred că ai spus adevărul. Îţi aminteşti că mi-ai mărturisit cum s-a purtat Berry cu tine? Erai atât de pornită împotriva lui, încât nu mi-am închipuit că-l vei ruga să te ducă la Kamballa. Ai petrecut seara trecută cu Addison şi acum pleci cu el, deoarece apartamentul lui Amy este liber. Ce explicaţii poţi să-mi dai? De ce n-o aştepţi pe Amy, pentru a călători cu ea?

Eden nu ştia ce să răspundă. Cuvintele lui Sin îi schimbară părerea pe care o avea despre el. În locul indignării, o mare durere îi cuprinse inima. Fata era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Stăpânindu-şi cu greu emoţiile, ea exclamă încurcată:

— Eu. eu nu mai suport să fiu bănuită că am o fire uşuratică! Cel puţin Berry nu consideră că umblu după bărbaţi. Eu.

— N-ai decât să-l însoţeşti, dacă el te admiră. Ne-am luat deja la revedere. Ce mai aştepţi?

— Rămâi cu bine, reuşi Eden să bolborosească.

Se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă până la maşină, dorind să fie cât mai departe de Sin. Watermount era, într-adevăr, un bărbat nesuferit şi era mai bine să-l uite!

În acele momente îl ura din tot sufletul. Era atât de tulburată de disputa cu el, încât nu dădu nicio atenţie vorbelor lui Berry, fiind de acord cu toate propunerile acestuia. Da, va lua legătura cu bunicul ei, cerându-i s-o ierte. Da, îl va însoţi pe Berry la Brisbane, unde şansa de a găsi o slujbă era mai mare decât la Kamballa.

Fata uită chiar să-l întrebe dacă el luase banii Cristinei, deşi era convinsă că el fusese autorul furtului.

O dată ajunsă în faţa casei lui Amy, Eden se duse la proprietar şi luă cheia, apoi deschise uşa şi intră în hol. Berry îi aduse valiza şi ea îi mulţumi pentru amabilitate, dar nu-l invită înăuntru. El îi promise că-i va telefona să afle dacă se împăcase cu bunicul ei, apoi îi ură noapte bună.

După ce închise uşa, Eden se lăsă pe un scaun şi plânse cu lacrimi amare. Ultima discuţie cu Sin o răscolise profund. Era atât de obosită, încât nu mai putea să-şi domine emoţiile. După câteva minute se ridică şi deschise ferestrele, aerisind camerele, apoi îşi despachetă lucrurile. În bucătărie găsi o pungă cu macaroane şi îşi pregăti o cină uşoară.

Amy o sună peste o oră, scuzându-se că sosise cu întârziere la vilă şi o întrebă de ce plecase atât de repede.

Eden îi spuse că nu mai avea bani şi că trebuie să lucreze pentru a se putea întreţine.

— Abia aştept să mă întorc la Kamballa, o informă Amy. Mi-e dor de Mike. Imediat ce soseşte Cristina, voi reveni acasă.

Eden nu îndrăzni s-o întrebe de Sin şi închise telefonul după ce o asigură pe Amy că este nerăbdătoare s-o revadă.

Peste câteva minute formă numărul bunicului ei pentru a-l anunţa că era din nou la Kamballa.

Spre surprinderea ei, vocea lui George era caldă:

— Ah, Eden, mă bucur că te-ai întors. M-am gândit mult la tine şi am ajuns la concluzia că te-am nedreptăţit. Am aflat că Addison n-a fost corect nici la librăria unde a lucrat. Patronul l-a dat afară. Te previn că nu este bine să te vezi cu el.

— Îţi mulţumesc, bunicule, zise Eden surâzând amar.

Aşadar, Berry îşi pierduse slujba şi trebuia să plece la

Brisbane unde nimeni nu-l cunoştea.

— Având în vedere cele aflate în legătură cu netrebnicul de Addison, să ştii că am dat uitării incidentul neplăcut şi că poţi să te întorci la mine.

Fata se simţi înduioşată, deşi tonul folosit de bunicul ei fusese solemn, de parcă i s-ar fi adresat unui funcţionar.

— Mulţumesc, bunicule, spuse ea, gândindu-se că invitaţia lui ar fi putut s-o scoată din încurcătură.

— Trebuie să te informez, continuă George, că în acest moment este foarte greu să-ţi găseşti o slujbă. Regret că ai plecat pe litoral. Ai pierdut ocazia de a lucra. Dacă vei fi mai înţeleaptă, pe viitor va trebui să mă asculţi. Numai în felul acesta vei aprecia grija pe care ţi-o port.

Eden îşi aminti că-l slujise cu credinţă, dar nu căpătase niciun ban de la el. Reproşurile lui erau nedrepte şi nu avea niciun chef să fie din nou menajeră fără salariu.

— Îmi pare rău, bunicule, dar nu pot să accept propunerea ta, cu toate că ţi-ai dat seama că sunt nevinovată. Nu mă voi întoarce la tine. Îmi place să fiu independentă.

— Sunt un om bogat, îi reaminti George, şi tu eşti

singura mea rudă.

Şi Berry îi spusese că va fi iertată dar ea ştia că traiul cu bunicul ei este inacceptabil.

— Regret, dar nu cred că ne putem înţelege. Mi-a fost suficient cât am locuit la tine. Te voi suna într-o zi pentru a-ţi face o vizită, îi promise ea. La revedere!

*

* * *

Eden căută zadarnic un serviciu, pierzându-şi două zile la magazinele din localitate. Niciun patron nu-i oferise o slujbă.

Berry o sună şi când află că nu se împăcase cu bunicul ei, se arătă mai puţin interesat să-i ceară o întâlnire. Tânăra se bucură să scape de insistenţele lui.

Deşi mâncase doar câteva sandvişuri, constată că nu mai avea bani. Poate că ar fi fost mai bine să rămână pe litoral. Gândul acesta o făcu să-şi dea seama că alegerea ei fusese corectă. Tensiunea nervoasă din ultimele săptămâni fusese greu de suportat. În prezent se simţea liniştită, chiar dacă viitorul îi era nesigur. Singura ei dorinţă era să nu se mai gândească la Sin Watermount şi la ochii lui verzi. Nu-şi închipuise că un bărbat putea să fie atât de rece.

În dimineaţa următoare, tânăra se hotărî să-şi încerce şansa la magazinul de produse artizanale condus de surorile Martin şi, spre marea ei uimire, avu noroc. Da, îi spuseră ele, aveau nevoie de o vânzătoare, pentru că aveau mulţi clienţi şi nu puteau face faţă cerinţelor acestora. De mult nu-şi luaseră o vacanţă şi dăduseră deja un anunţ care va apărea în ziarul local.

— Tu eşti prima solicitantă, îi zise una dintre surori. Te rog să revii la ora cinci şi jumătate, când vom închide magazinul. Vom avea timp să discutăm, să vedem dacă vom ajunge la vreo înţelegere.

Eden era optimistă, fiind convinsă că va obţine slujba

de la magazin. Ce bine că-i surâsese norocul, altfel ar fi fost obligată să-şi calce pe inimă şi să se întoarcă la bunicul ei.

După ce se plimbă pe străzi, uitându-se la vitrinele care prezentau articole de toaletă, fata îşi permise să cumpere o plăcintă cu carne şi se întoarse în apartamentul lui Amy, aşteptând să vină ora când se va duce la magazin.

Dacă n-ar fi fost întrevederea cu surorile Martin, ar fi vrut să se odihnească. Căutările o obosiseră şi starea ei nervoasă era deplorabilă.

Ca să-şi omoare timpul, Eden făcu curat în camera sa, deşi nu era cazul. Cineva bătu la uşă şi când fata se uită pe vizor, o văzu pe Amy cu motanul Cristinei în braţe.

Sosirea prietenei sale îi umplu inima de bucurie. Amy avea părul tuns scurt şi era bronzată. Cele două fete se îmbrăţişară şi se duseră în bucătărie ca să stea de vorbă la o cafea. Khu Khan inspectă apartamentul, apoi se urcă pe canapea şi începu să toarcă.

— Am atâtea să-ţi spun! exclamă Amy râzând. Nici nu ştiu cu ce să încep. Cristina.

— Ce i s-a întâmplat verişoarei tale? se interesă Eden în timp ce scotea ceştile de porţelan din dulap.

Amy o cercetă pe prietena ei cu privirea şi o întrebă pe neaşteptate:

— Ce este între tine şi Berry? Mi-ai spus că nu mai vorbeşti cu el. De ce l-ai primit la vila Cristinei? Nu mă amestec în viaţa ta, dar Sin Watermount mi-a zis.

— Pe Sin nu-l priveşte ce fac eu! izbucni Eden, iritată de faptul că bărbatul pe care-l ura făcuse remarci la adresa ei.

— Trebuie să-ţi comunic ce am aflat de la el, declară Amy stânjenită. Sin crede că eşti iubita lui Addison. Nu ştiu cine i-a dat această idee…

Amy făcu o pauză, însă Eden nu reuşi să deschidă

gura.

— I-am spus lui Sin, continuă Amy, că nu trebuie să se îndoiască de caracterul tău, deoarece eu te cunosc foarte bine. Sper să-l fi convins de seriozitatea ta.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Eşti o prietenă adevărată. Berry nu mă interesează deloc. Bănuiesc că Bibi a scornit acest zvon. Mă mir că Watermount i-a dat crezare. Oricum, acum nu mai contează ce s-a petrecut la vila Cristinei. Nu eu l-am chemat pe

Berry. El a întrebat vecinii unde mă aflu şi a sosit pe neaşteptate la Birrie Point. Am profitat de această ocazie şi l-am rugat să mă ia cu maşina, astfel am economisit banii de autobuz, atâta tot. Nici vorbă de iubire între noi, aşa cum este relaţia dintre Sin şi Cristina.

— Te cred, draga mea, dar lumea a interpretat altfel prezenţa lui Berry pe litoral.

Eden turnă cafea în ceşti şi cele două fete se duseră în sufragerie. Amy se aşeză pe canapea, lângă Khu Khan, şi spuse cu o voce calmă:

— Am o veste uimitoare pentru tine. Lorraine şi prietenul ei sunt la Sydney, iar Cristina mi-a telefonat, anunţându-mi căsătoria ei cu Ralph. Ceremonia va avea loc săptămâna viitoare.

— Nu se poate! exclamă Eden. Sărmanul Sin! adăugă ea, înduioşată de soarta celui pe care-l iubea.

— Nu ai de ce să-l compătimeşti pe Sin! protestă Amy. După părerea mea, a căpătat ceea ce a meritat.

Eden nu era de acord cu remarca prietenei sale. Un bărbat atât de seducător ca Watermount merita o soartă mai bună! Poate că Amy dorea să-i ia locul Cristinei, se gândi ea, îngrijorată.

— Cristina a fost iritată de faptul că el n-a însoţit-o la Bangkok, continuă Amy. Sin a avut ideea călătoriei şi în ultimul moment a anunţat-o pe iubita lui că nu poate pleca,

deoarece voia să-şi termine cartea. îţi dai seama cât de mult a suferit verişoara mea?

Eden se simţea vinovată că-l deranjase pe Watermount. În primul rând, prezenţa ei la vilă îl oprise să se ducă la Camberra, apoi poznele ei îi răpiseră ore preţioase pe care le-ar fi putut petrece la masa de scris. Sosirea lui Bibi contribuise la perturbarea programului de lucru al proprietarului vilei vecine. Bineînţeles că nu putea să-i destăinuiască prietenei sale toate acestea, aşa că o ascultă cu răbdare pe Amy.

— Eu şi Sin, spuse aceasta, am primit scrisori de la Cristina. Verişoara mea m-a rugat să am grijă de motan. Mi-a trimis o fotografie cu Ralph. Viitorul ei soţ este un bărbat între două vârste, drăguţ şi înţelegător. Sunt sigură că o va face fericită.

Amy se duse în camera ei să caute plicul Cristinei.

Eden se gândi din nou la Sin. Oare ce-o fi făcând el acum? Într-o oarecare măsură, fata se simţea mai liniştită, deoarece nu i-ar fi plăcut să asiste la reacţia lui în momentul când primise scrisoarea de la Cristina. Ce păcat că iubirea ei nu fusese apreciată de acest bărbat seducător.

Amy se întoarse peste câteva minute şi-i întinse fotografia lui Ralph. Într-adevăr, acesta era mai bătrân decât Sin şi Eden nu-l găsi atrăgător. Nu se putea compara cu chipul atrăgător şi tulburător al lui Sin. Numai faptul că zâmbea îl făcea puţin mai simpatic. Cum putuse Cristina să-l aleagă drept soţ? Eden nu înţelegea ce motive o determinaseră pe verişoara lui Amy să-l părăsească pe Sin. În momentul de faţă, acesta era trist şi neconsolat.

— Ce ţi-a spus Sin după ce a citit scrisoarea Cristinei?

Amy ridică din umeri.

— A fost discret. De obicei, bărbaţii nu fac confesiuni

femeilor, considerând că-şi ştirbesc mândria dacă sunt compătimiţi când suferă. Ceea ce pot să-ţi spun este că a fost morocănos. Oricum, se pregăteşte de plecare. N-am îndrăznit să-l întreb care este ţinta călătoriei sale.

Eden îşi zise că ar fi fost mai îndrăzneaţă, dacă ar fi fost în locul lui Amy. Sentimentele ei faţă de Sin ar fi îndemnat-o să se intereseze spre ce localitate se îndrepta acesta, chiar dacă el îi reproşase că face gafe ori de câte ori deschide gura.

Tânăra îşi aminti de seara când el o sărutase pentru prima dată. Gestul lui o tulburase şi ea începuse să-l iubească, deşi ştia că el nu se uită la o fată naivă.

— N-ai aflat unde a plecat? o întrebă pe Amy cu jumătate de gură. Nu cumva în America de Sud?

Prietena ei râse şi clătină din cap.

— Nu cred. Mi se pare că Sin s-a dus la Camberra, pentru a-şi termina cartea.

„Sau la Adelaide", se gândi Eden, pentru a o întâlni pe Cristina. Era ultima lui şansă pentru a o convinge pe Cristina să renunţe la Ralph. El avea noroc: Cristina încă nu se măritase şi totul era posibil între îndrăgostiţi.

— Nu ţi-am dat încă vestea cea mare, zise Amy, după o pauză. Mike m-a cerut de nevastă! Vom face nunta, imediat după ce părinţii mei vor reveni acasă!

— Oh, ce bine îmi pare! exclamă Eden. Sunt atât de bucuroasă. îţi doresc multă fericire.

— Sunt încredinţată că Mike va fi un soţ minunat. Draga mea, nu mi-ai spus dacă ţi-ai găsit o slujbă.

— Oh! tresări Eden, uitându-se la ceas. Este ora cinci şi jumătate. Trebuie să alerg. Am o întrevedere cu surorile Martin.

— Nu vrei să te duc cu maşina? se oferi Amy.

— Nu, mulţumesc. Nu contează dacă întârzii câteva minute, susţinu Eden, repezindu-se în camera ei să se

schimbe.

Peste câteva momente, fata străbătea străzile oraşului, rugându-se ca soarta să-i fie favorabilă. Gândurile ei se îndreptară spre Sin, neputând să priceapă motivele Cristinei de a se mărita cu alt bărbat, mai în vârstă ca fostul ei iubit. Poate că verişoara lui Amy dorise să-l pedepsească pe Watermount pentru că n-o însoţise la Bangkok, dar acesta nu era un motiv să se căsătorească cu alt bărbat.

Tânăra îşi imagină că Sin era deja la Adelaide, căutând-o pe Cristina, pentru a avea o discuţie decisivă cu iubita lui. Farmecul lui irezistibil o va face pe Cristina să renunţe la Ralph. Eden ştia cât de seducător era Sin. Când el o sărutase, lumea întreagă i se păruse mai frumoasă şi minunată!

Tânăra ajunse la magazinul artizanal şi bătu la uşă. Surorile Martin erau la etaj, punând în ordine actele. Nimeni nu veni să-i deschidă şi Eden se dădu câţiva paşi înapoi pentru a vedea mai bine fereastra de deasupra intrării.

Cineva o apucă de braţ şi fata se scuză, crezând că fusese neatentă.

— Vă rog să mă iertaţi.

Întorcându-se, Eden rămase cu gura căscată, zărindu-l peSân Watermount. După o clipă de uluială, îl întrebă, bâlbâindu-se:

— Nu. nu eşti la Adelaide?

— De ce să fiu la Adelaide? Sunt mii de kilometri până acolo. Privirea lui o intimida pe fata care avea impresia că se va prăbuşi, dacă el continua s-o cerceteze cu ochii lui verzi.

În spatele ei, uşa magazinului se deschise şi una dintre surorile Martin o invită cu o voce amabilă:

— Intră, te rog, domnişoară Dare.

Eden scoase o exclamaţie de uimire, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis şi făcu un pas înapoi, dar Sin nu-şi retrase braţul, obligând-o să se oprească.

— Regret, dar domnişoara Dare este ocupată.

Proprietara magazinului nu avu timp să reacţioneze, privind uimită cum Eden urcă în maşina parcată la marginea trotuarului.

Sin porni motorul.

— De ce ai spus că nu mă mai interesează slujba? întrebă ea, nedumerită. Am nevoie de ea. Trebuie să muncesc.

— Nu te voi lăsa să munceşti, din moment ce vei fi soţia mea. Eden se lăsă pe spătarul scaunului, nevenindu-i să creadă ceea ce auzise. Simţea că-i vine rău de la stomac. Dorinţa ei secretă se împlinise!

Sin o privea insistent, dar ea nu cuteza să-şi deschidă buzele.

— Trebuie să stăm de vorbă. Dacă nu eşti de acord cu propunerea mea, îţi voi da voie să discuţi cu surorile Martin.

Fata dădu din cap şi suspină, acceptând ca Sin să o ducă în afara oraşului. Ajuns lângă pădure, opri maşina şi spuse cu un glas blând:

— Îţi cer iertare, Eden, pentru purtarea mea din ultima vreme. Gelozia m-a făcut să fiu grosolan şi sper ca scuza mea să te mulţumească.

— Gelozie? repetă ea, mirată. Ai fost gelos?

— Desigur, draga mea. Nu ştii cât de mult m-am frământat când te-am văzut în tovărăşia celor doi bărbaţi care te-au vizitat la vila Cristinei. Poţi să mă ierţi că te-am bănuit pe nedrept?

Eden ar fi vrut să-i mărturisească dragostea ei, dar emoţia o copleşise. Sin ocoli maşina şi deschise portiera, ajutând-o să coboare. Cei doi se plimbară de-a lungul

râului, la umbra copacilor. Fata era într-o stare de agitaţie neobişnuită. Câţiva papagali îşi luară zborul, scoţând ţipete stridente. Căldura după amiezii apăsa câmpia şi greierii ţârâiau în iarbă.

— N-ai scos nicio vorbă, remarcă Sin.

Eden se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac.

— De ce nu răspunzi? o întrebă el, ridicându-i bărbia cu un gest delicat.

Fata îndrăzni să-l privească în ochi. Chipul lui radia o strălucire care o zăpăcea. În acea clipă ar fi putut muri de fericire. Sin se aplecă şi o sărută tandru pe buze.

Eden tremura din tot corpul şi simţi lacrimi de bucurie în colţul ochilor.

— Bibi mi-a spus numai minciuni despre tine, îi destăinui Sin, îndepărtându-se cu un pas.

Eden se mulţumi să dea din cap.

— Ştiu că Berry Addison nu înseamnă nimic pentru tine, adăugă el.

— Absolut nimic, şopti tânăra. Vreau să aflu ce s-a întâmplat între tine şi Cristina. Nu înţeleg de ce v-aţi despărţit. Amy mi-a spus că vă iubeaţi şi eu am fost convinsă că eşti la Adelaide, încercând să te împaci cu ea.

El îi puse un deget pe buze.

— Am venit la Kamballa ca să te cer de nevastă, Eden. Eşti singura femeie pe care o iubesc la nebunie. Nu ştii că ţin la tine? Nu ţi-am destăinuit că intenţionez să plec în America de Sud? Totul n-a fost decât o încercare de a vedea cum reacţionezi dacă sunt departe de tine. Cristina nu contează.

Eden zâmbi, încântată. Ochii lui aveau o lucire duioasă. Cât de bucuroasă era aflând că el o iubeşte. Putea să aibă încredere în declaraţia lui?

Watermount încercă s-o îmbrăţişeze, însă Eden se împotrivi.

— De ce nu te-ai dus cu Cristina la Bangkok?

— Vrei să ştii totul despre mine? îţi voi spuse ce s-a întâmplat înainte de plecarea Cristinei. Nu neg că am ţinut la ea. Cristina este o femeie drăguţă, dar nu se poate compara cu frumuseţea ta! Aş putea spune că este o femeie provocatoare, dar, din păcate, îi lipseşte o doză de maturitate. Cristina este ca un copil şi are nevoie mai mult de un tată decât de un iubit. În privinţa relaţiei noastre, ea s-a grăbit să facă publică intenţia mea de a-i cere mâna, deşi am rugat-o să aştepte până când ne vom cunoaşte mai bine. Aş fi putut să fiu brutal şi s-o cert pentru copilăria ei, dar nu te poţi supăra pe ea. Am fost din ce în ce mai rezervat, dar ea devenise insistentă, fiind ca o adolescentă căreia trebuie să i te supui pe deplin. În ultimul moment am renunţat la călătoria la Bangkok, lăsând-o pe Cristina să-şi caute fericirea alături de alt bărbat. Constat că n-am greşit şi sper ca Ralph să aibă grijă de ea. Eşti mulţumită acum?

— Nu chiar, murmură Eden, după o clipă de gândire. Am fost atât de geloasă pe Bibi, mărturisi ea, încurcată.

— Nu-i mai pomeni numele. Trebuie s-o înţelegi: sora lui Don este extrem de voluntară şi a vrut să mă cucerească, fără să se întrebe dacă eu o plac. îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

— Ce te-a determinat să vii la Kamballa? Cum de ai înţeles că sunt fata pe care o iubeşti?

— M-am gândit mult la tine după ce ai plecat. Am avut timp să-mi analizez sentimentele. Când Amy mi-a făcut confesiuni, mi-am dat seama că te-am suspectat degeaba. Aş vrea să aflu dacă accepţi propunerea mea. Vrei să te măriţi cu mine?

Sin îşi împreună mâinile şi adăugă cu voce caldă:

— Nu mai sta la îndoială, Eden. Nu eşti convinsă că voi fi un soţ bun? Dacă răspunsul tău este negativ, nu mă

vei mai vedea în viaţa ta. Nu mai ezita! Dacă vrei să ne întoarcem la surorile Martin

Nerăbdător, el o luă în braţe şi Eden se lipi de trupul lui.

Momentele de fericire erau atât de frumoase. Dragostea, îşi spuse Eden, este ca marea. Te duce acolo unde doreşte ea.

Când Sin îşi ridică ochii, fata rosti simplu:

— Da, Sin, vreau să fiu soţia ta.

Sfârşit